

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုည ခင် က နတ် နတ်

ပုညခင်

ဝိညာဉ် ကကြီး

၂၈၆

ပုည ခင် စာအုပ် တိုက်

တိုက် 4A / အခန်း 11

ပါရမီလမ်း(ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းထောင့်)

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့။

Ph ; 09-73104229,09-5054236

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း

◆ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်

မျက်နှာစာရုံးပန်းချီ

◆ L လင်း

အုပ်ရေ

◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

◆ ၁၅၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

◆ ဒေါ်သင်းသင်းမြ
ပုညခင်စာပေ၊ (ယာယီ-၈၅၆)
တိုက် (၆၁)၊ အိမ်နား (၁၁)၊
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုံနှိပ်

◆ ဦးတင်ဝင်း(မြ-၀၉၄၇၁)
မဟာမီဒီယာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၃၁၅၊ ကန်သာယာ ၂ လမ်း၊
ကျည်စုရပ်ကွက်၊ ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာစာရုံးပုံနှိပ်

◆ ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြိုင်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် (၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး

◆ ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

၈၉၅-၈၃

ပုညခင်

ဝိညာဉ်ကကြီး-ပုညခင်/ ရန်ကုန်၊

ပုညခင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၂၈၀ စာ၊ ၁၈ x ၁၂ စင်တီမီတာ

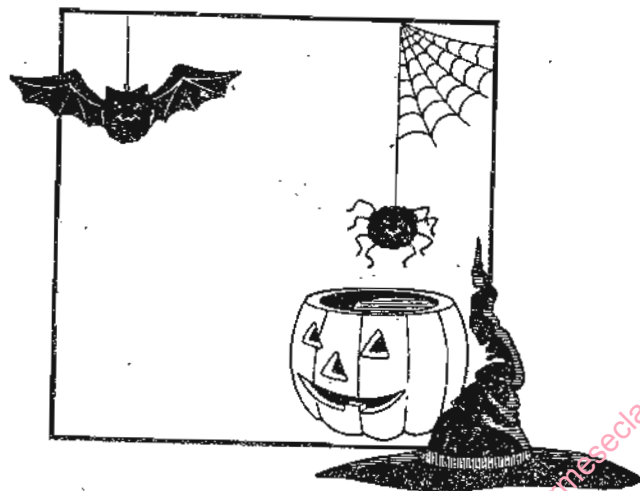
(၁) ဝိညာဉ်ကကြီး

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ဝိညာဉ် ကကြီး

BURMESE
CLASSIC

“ခေတ်သမီးဆိုတာ သစ်ခက်ညိုရဲ့ ရည်းစားလေ၊ ခေတ်သမီးနဲ့ သစ်ခက်ညိုက သမီးရည်းစားတွေလေ ...။ သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတာ ...။ ဟား ... မိုက်တယ်ကွာ၊ လူတွေ အဲဒီလိုပြောတာ ကြားတိုင်း ငါ အရမ်း ပီတိဖြစ်တယ် ခေတ်ရာ ...။ နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့သိတယ်ကွ၊ နင်လည်း ငါ့ကို အရမ်းချစ်တယ်မဟုတ်လား ... ဟင်”

“သစ်ခက်ရယ် ... နင့်အသံပြကြီးကို နည်းနည်း လျှော့စမ်း

ပုညစင်စာအုပ်တိုက်

ပါဦးဟယ်၊ သူများတွေ ကြားကုန်တော့မှာပဲ၊ ငါ ရှက်လာပြီကွာ၊ နင်ဟာလေ အားအားရှိ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတော့တာပါလား ...၊ ရင်ထဲက ချစ်နေရင်ပြီးတာပဲကို၊ နင် ဒီလို ထပ်တလဲလဲ ပြောပြောနေတော့ ငါ ရှက်တာပေါ့ဟ ...”

“အဟ ...၊ ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဂုဏ်ယူစရာ၊ နင့်ကို အချိန်တိုင်း ချစ်နေလို့ အချိန်တိုင်း ချစ်စကားပြောမယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ ...”

“ပြောလေ ဆိုးလေပါလား သစ်ခက်ရယ် ...”

“ငါလေ နင်နဲ့ခွဲရမှာ အရမ်းကြောက်တာပဲ အေတရဲ့ ...၊ နင်နဲ့ ရှင်ကွဲလည်း မကွဲချင်ဘူး၊ သေကွဲလည်း မခွဲချင်ဘူး၊ တကယ်လို့ နင့်အရင် ငါသေသွားရင်တောင် ငါ့ပိညာဉ်က နင့်နားမှာပဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေမှာ ...”

“နိမိတ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ သစ်ခက်ရယ်”

“တကယ်ပြောတာ ...၊ ငါ နင့်နောက်ပဲ လျှောက်လိုက်နေမှာ”

“နင်လိုက်လည်း နင်က ပိညာဉ်ဖြစ်နေပြီဆိုရင် ငါ မြင်ရတော့မှာမှ မဟုတ်တာ”

“နင် ခံစားရမှာပါ”

“ဘယ်လို ...”

“ငါ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုလေ ...၊ နင် ငါ့ကို မမြင်ရပေမယ့် နင့်နားမှာ ငါရှိနေတယ်လို့ အလိုလို ခံစားလာရမှာ၊ အလိုလို သိလာမှာ ...၊ သိပ်ချစ်တဲ့ သူတွေကြားမှာ အရမ်းထူးဆန်းတဲ့ ဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ နင်မကြားဖူးဘူးလား ခေတ်”

“ကြားဖူးတယ်လေ၊ တို့တွေ ကြုံလည်း ကြုံဖူးတာပဲ၊ နင် ငါ့ဆီ ဖုန်းခေါ်လာပါစေလို့ ငါတွေ့နေတဲ့အချိန်မျိုးတွေမှာ နင် ငါ့ဆီ အမြဲဖုန်းဆက်တယ်၊ နင်နဲ့ တွေ့နေကျ မဟုတ်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ နင့်ကို အရမ်းသတိရလာပြီး နင်နဲ့တွေ့ချင်လာရင် နင်ကလည်း ငါ့ကို အရမ်းလွမ်းလို့ဆိုပြီး ငါ့ဆီ ရောက်လာတတ်တယ်၊ ငါနဲ့ မဆိုင်တဲ့ နင့်ကိစ္စတစ်ခုခု အတွက် နင်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ဆင်းရဲနေချိန်မှာ ငါ့စိတ်ထဲလေးလာပြီး နင် တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားဆိုပြီး စိတ်ပူတယ်၊ အို ... အများကြီးပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုက ပြောလိုတောင် မကုန်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါက ငါတို့တွေ ရှင်သန်နေတုန်းအချိန်မှာ ခံစားရတာပေါ့၊

၈ ခု ယူဆင်

သေသွားပြီးရင်တော့ ဒီလို ဆက်သွယ်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး။”

“ဟင့်အင်း ... ငါသေသွားရင်လည်း နင့်ကို မရရအောင် ဆက်သွယ်မှာပဲ၊ နင့်နားမှာ ငါရှိနေတာဆိုတာ နင်သိလာစေရမယ်”

“တော်ပြီ ... သစ်ခက်၊ တော်ပြီ၊ ဒီစကား ဒီတင်ရပ်တော့၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့တော့ ...”

“ပြောမှာပဲကွာ ... ငါသေရင် ငါ့ဝိညာဉ်က နင့်နောက်ပဲ လျှောက်လိုက်နေ ...”

“သစ်ခက် ... တော်တော့ ...”

• • •

၂၀၁၁ ခုနှစ်

နိုဝင်ဘာ ၂ ရက်နေ့

ဤ သ နာရီခွဲ ဝန်းကျင်

ကလေးမြို့။

“ခေတ်ရေ...”

“ခေတ်ရေ... ကယ်ပါ...”

“ခေတ်ရေ...”

“ခေတ်ရေ... ငါ့ကို ကယ်ပါ...”

ကြားရသော အသံကလေးဟာ အဝေးက လွင့်လာသလိုမျိုး ခပ်တိုးတိုးကလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော်... တစ်ချက်တစ်ချက်မှာဟော့ ခေတ်ရဲ့ နားနားမှာ ကပ်ပြီး ပြောလိုက်သလို နီးကပ်နေပြန်သည်။ ‘ကယ်ပါ’ ဆိုတဲ့ အသံကလေးဟာ ဒုက္ခရောက်နေသူ တစ်ယောက်ရဲ့ အားကိုးတကြီး တမ်းတ ခေါ်ငင်သံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ခေတ်ရေ...”

“ခေတ်ရေ... ငါ့ကို ကယ်ပါ”

သစ်ခက်ရဲ့ အသံကို ကြားသော်လည်း ခေတ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က လှုပ်လို့မရချေ။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့အသံကလေး ဟာ အလွန်ပဲ နီးကပ်လှကာ ခေတ်ရဲ့ နားရွက်ဖျားကလေးကို လှုပ်ခနဲ လေတိုးလိုက်သလို ခံစားမှုမျိုးဖြင့်လည်း အသည်းအေး လျက် ကြက်သီးစိမ့်ဖြာသွားရပြီး ခေတ် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာလေ သည်။

အို... ခေတ် အိပ်ပျော်နေခဲ့တာပါလား။

ဒါဆို ဒါဟာ အိပ်မက်ပေါ့...။

တကယ်တော့ ခေတ်သမီးသည် နူးညံ့အိမ်ကံသည့် စောင်အထူကြီးအောက်မှာ နှစ်မြုပ်အိပ်စက်ရင်း ကလေးမြို့ရဲ့ အေးမြလှသော ဆောင်းကာလကို အန်တုနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ကြောင့်လား...၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လား... ထူထဲအိမ်ကံလှတဲ့ ဂွမ်းကပ်စောင်ကြီးတွေကြောင့်လား တော့မသိ ခေတ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကတော့ ပူနွေးလျက်ရှိပါသည်။ စော့ချွေးစို့စို့ထွက်လျက် ခေတ်ရဲ့ နှလုံးသားအစုံဟာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက်ရှိသည်။

ခေတ် အာခေါင်တွေ ခြောက်နေသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေသည်။ အမှောင်ထဲမှာ အိပ်စက်နေကျ ဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ဖြင့် အမှောင်ထဲမှာ ချောက်ချားအားငယ်လာသည်။ ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားနှင့်ပြီဖြစ်တဲ့ သစ်ခက်ကိုလည်း ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရလျက်ရှိသည်။

ခုနု ကြားလိုက်ရတာဟာ အိပ်မက်ထဲက အသံလို့ ကို မထင်...။ အပြင်မှာ ကြားနေကျ သစ်ခက်အသံပဲဟု ထင်မိသည်။ ခုပဲ ခေတ်ရဲ့နားဝမှာ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသွားသလို ခံစားရသည်။ နားရွက်ဖျားကလေးကိုလည်း တကယ်ပင် လေတိုးသွားသလိုမျိုး...။

ဒါနဲ့ သစ်ခက် အသံက ဘာလို့ ဒီလောက် သွေးပျက် ချောက်ချား အားငယ်နေတဲ့ အသံမျိုး ဖြစ်နေရတာလဲ...။ ဒီလို အသံမျိုးနဲ့တော့ ခေတ်ကို သစ်ခက် တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး...။

အို... ခေတ် ရေငတ်လိုက်တာ။

ရေသောက်ချင်တယ်။

အမှောင်ကိုလည်း ကြောက်တယ်။

ခေတ်က စောင်ပုံကြီးထဲက လက်ကလေးတစ်ဖက်

ကို ထုတ်ကာ ခုတင်ဘေး စားပွဲလေးပေါ်က စားပွဲတင်မီးအိမ်
ခလုတ်ကလေးကို ဖွင့်ဖို့ အမှောင်ထဲမှာ လက်ကို ယမ်းလိုက်မိစဉ်

“ခလွမ်း... ချမ်း...”

“ဟင်...”

ခေတ်၏လက်သည် ညဦးပိုင်းက စားပွဲပေါ်မှာ တင်
ထားခဲ့မိသည့် ဖန်ခွက်ကို ပုတ်ချလိုက်သလို ဖြစ်လျက် ဖန်ခွက်က
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့် လွင့်စင်ကျကွဲသွားလေသည်။

အေးစက် တိတ်ဆိတ်လွန်းသော ညအမှောင်မှာ
ဖန်ခွက်ကွဲသံက အထိတ်တလန့်ဖြစ်လောက်စရာ ကျယ်လောင်
လွန်းနေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ခေတ်ရေ...”

“ခေတ် ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ရွှေဖြူ...။

ရွှေဖြူ အသံပါလား...။

မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းမှာ အိပ်စက်သည့် ရွှေဖြူက
ခေတ်ရဲ့ အခန်းတံခါးကို ခေါက်ရင်း ခေါ်နေသည်။

“ရွှေဖြူ ဝင်ခဲ့လေ... ငါ အခန်းတံခါး လော့ခ်ချမှထား

ဘူး...”

ခေတ်က စားပွဲတင် မီးခလုတ်ကို လှမ်းစမ်းဖွင့်လိုက်
ပြီး စောင်ပုံကြီးကို ဖယ်ကာ ထထိုင်လိုက်စဉ် အခန်းတံခါးပွင့်
သွားကာ ရွှေဖြူ ဝင်လာသည်။ ခေတ်သည် စောစောက ဖန်ခွက်
လွင့်ကျကွဲသွားခဲ့တာကို သတိရကာ...

“ရွှေ... သတိထားနော်... ဖန်ကွဲစတွေ...”

“အ...”

ရွှေဖြူ ညည်းတွားလိုက်သံကြောင့် ခေတ်က စိုးရိမ်
သွားကာ နံရံက မီးခလုတ်ကိုပါ လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ခန်း
လုံး လင်းကျင်းသွားချိန်တွင် ခြေထောက်ကလေး တစ်ဖက် ကြွကာ
မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေသော ရွှေဖြူကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ရွှေ... ဖန်ကွဲစ စူးသွားတာလားဟင်၊ ဆောရီး ရွှေရယ်၊
ငါ သတိပေးတာ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်...”

ခေတ်က ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ရွှေဖြူဆီ
လျှောက်သွားပြီး ရွှေဖြူ ခြေရင်းမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချကာ
ရွှေ ခြေကျင်းဝတ် တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“မှန်း... ပြပါဦး၊ တော်တော် စူးသွားလား၊ နာနေလား
ရွှေ...”

“သိပ်မနာပါဘူး ခေတ်ရဲ့၊ အမှုန်အစလောက်လေး စူးသွား

တာ ဖြစ်မှာပါ။ ထ ... ထ ... ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်၊ ကြည့်
စမ်း ... ဒီလောက် ရာသီဥတု အေးနေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ
နဖူးမှာ ချွေးတွေ စိုနေပါလား ...”

ရွှေဖြူက ခါးကိုင်းကာ ခေတ်ရဲ့ ချိုင်းကြားနှစ်ဖက်
ကို လက်လှည့်၍ ကလေးတွေကို ဆွဲထူသလို ဆွဲထူပေးလိုက်ပြီး
ခေတ်ရဲ့ ခုတင်ဘက်သို့ ပြန်ဆွဲခေါ်လာကာ ခေတ်ကို ခုတင်ပေါ်
မှာ ထိုင်စေလိုက်သည်။ သူကတော့ ခုတင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ခြေဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကြည့်
ကာ ဖန်စကလေးကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ပါသည်။ ခေတ်က ရွှေဖြူကို
စိုးရိမ်တကြီးလေး ကြည့်မိရင်း ...

“ရွှေ ... နာနေသေးလား၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကဲပါ ခေတ်ရယ်၊ ငါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ နင် ဘာဖြစ်
တယ်ဆိုတာသာ ပြော ...၊ အရမ်းတိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အချိန်
ကြီးမှာ နင့်အခန်းထဲက ဖန်ကွဲသံ အကျယ်ကြီး ကြားလိုက်
ရတော့ ငါဖြင့် လန့်ဖျပ်ရင်တုန်သွားတာပဲ ...”

“ငါ မီးခလုတ် လှမ်းဖွင့်ရင်း ဖန်ခွက်ကို လက်နဲ့တိုက်မိ
တာ၊ ရွှေဖြူ ... ငါ ... ငါ ... သစ်ခက်ကို အိပ်မက်မက်
တယ် သိလား”

“သစ်ခက်ကို ...”

ရွှေဖြူက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။ ရွှေဖြူ
မျက်ခုံးကလေးတွေကလည်း တွန့်ကွေးသွားသည်။ ပြီးတော့
အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်၍ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။
ခေတ်က ရွှေပုံစံကို ငေးကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းသွားကာ ...

“ရွှေ ... နင် စိတ်ဆိုးသွားလား”

ရွှေက မဖြေ ...။

“ရွှေရယ် ... နင်နဲ့ငါ ကတိပြုထားခဲ့တဲ့အတိုင်း သစ်ခက်
နဲ့ ငါ လမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်
က သူ့ဘာသာ မက်တာတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ
ဟယ် ...၊ သစ်ခက်ကို နင် ခွင့်မလွှတ်သလို ငါလည်း
ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး ...”

ရွှေဖြူက ခေါင်းမောလာကာ ခေတ်ကို ကြည့်သည်။
ရွှေဖြူမျက်လုံးတွေက စူးလွန်းလို့ ခေတ်တောင်မှ လန့်ကာ ကြက်
သီးဖြာနွေးသွားပါသည်။ ရွှေဖြူ မျက်လုံးတွေက တစ်ခါတစ်ခါ
အဲ့ဒီလိုပဲ ကြောက်စရာကောင်းသည်။

“ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ အကြောင်းလည်း လုံးဝ မရှိဘူးလေ
ခေတ်၊ အရမ်းချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တစ်ချိန်

တည်းမှာ အစီကလီရိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ဆိုးရွား
တဲ့ ကိစ္စလဲ ...၊ ငါ့ကွယ်ရာဆို နင့်ကို အရမ်းချစ်ပြမယ်၊
နင့်ကွယ်ရာဆို ငါ့ကို အရမ်းချစ်ပြမယ်၊ အဟ ... သစ်ခက်
ညိုက သူ့ကိုယ်သူတော့လည်း အရမ်း လည်လှပြီ ထင်နေ
တာလေ ...၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်သာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ဒီလောက် မချစ်ရင်၊ ဒီလောက် မပွင့်လင်း
ရင် သူ့မာယာအောက်မှာ ပြားပြားမှောက်နေလောက်ပြီ
ပေါ့ ...”

“ထင်တော့ မထင်ရဘူးနော် ရွှေ...”

ခေတ်သမီးက မရဲတရဲလေး ညည်းညူမိတော့ ရွှေဖြူ
မျက်လုံးတွေက ပိုစူးလာပါသည်။

“ဘာကိုပြောတာလဲ ခေတ်...”

“ဪ... သစ်ခက်ကို ပြောပါတယ်၊ သူက သိပ် သရုပ်
ဆောင် ကောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့၊ နင်သာ ငါ့ကို ပြောမပြီ
ရင် သူ ငါ့ကိုအရမ်းချစ်တာလို့ပဲ ငါယုံကြည်နေမိမှာ ...၊
သူ့မျက်လုံးတွေ၊ သူ့အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေက အစစ်
တွေလို့ ထင်ရတယ်”

“နင်က ခုထိ ယုံချင်နေတုန်းလား ခေတ်...”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်...”

“ကြည့်... လေသံကိုက ဖျော့တော့နေတာပဲ၊ နင် မပျော့
ညှစ်မိပါနဲ့ ခေတ်ရယ်၊ နင် စိတ်ပျော့နေလို့၊ သစ်ခက်ကို
မပြတ်နိုင်လို့သာ အဲဒီလို အိပ်မက် မက်နေတာ သိလား”

“အိပ်မက်က ငါမက်ချင်လို့ မက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့
အလိုလို မက်တာတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ...”

“နင့်မသိစိတ်ထဲမှာ ရှိနေလို့သာ မက်တာပေါ့...”

“ရော်... အိပ်မက်ကိုတော့ လိုက်မကန့်သတ်နဲ့လေ ရွှေဖြူ
ရယ်၊ သစ်ခက်ကို ငါ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
နင်လည်း သိပါတယ်၊ မသိစိတ်ထဲက မဖျောက်နိုင်သေး
တာကိုတော့ အပြစ်မပြောနဲ့လေ၊ သိစိတ်ထဲက ဖယ်ထုတ်
ပစ်လိုက်ရင် တော်ပြီပေါ့...”

ရွှေဖြူက အလိုမကျဟန် မျက်ခုံးကလေး ကျုံ့လျက်
ငြိမ်သက်နေသည်။ ခေတ်ကလည်း ဆွေးလျသော နာကျင်ရသော
ခံစားချက်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ အပြင်မှာတော့ နှင်းစက်ကျသံ
တဖြောက်ဖြောက်ကို ကြားရသည်။ လိုက်ကာ တပ်မထားသော
မှန်ပြတင်း တံခါးက နှင်းများဖြင့် မှန်ရိုနေသည်။ ခြံဝန်းထဲမှာ
ထွန်းထားသည့် အလင်းရောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို ဂိုးတဝါး

မြင်ရသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နှင်းများဖြင့် ပိန်းပိတ်မှောင်
နေသဖြင့် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်ချေ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမနှစ်ယောက်ကို
တစ်ပြိုင်တည်း ချစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီယောက်ျားရဲ့ ဖောက်ပြားမှု
တစ်ခုလား ...။ အဲဒီ မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ ကံဆိုးမှုလား ...။
အချစ်ခံရတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ အရမ်းချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ
ဖြစ်နေခဲ့တာကရော ကံတရားရဲ့ လှောင်ပြောင်ချီစယ်မှု တစ်ခု
လား ...။

အို ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရွှေကတော့ ဒါဟာအချစ်
မဟုတ်ဘူးဟု ဆိုသည်။ အချစ်ဟု အမည်မတပ်ရဘူးဟု တားမြစ်
သည်။ ဒါဟာ ဘမ်းစကားတစ်ခုဖြစ်တဲ့ 'အိစိကလီရိုက်' တယ်
ဆိုတဲ့ စကားလောက်နဲ့ပဲ ထိုက်တန်သတဲ့ ...။

"ကဲ ... စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ပြန်အိပ်တော့ ခေတ်၊ ငါ
လည်း သွားအိပ်တော့မယ်"

ရွှေက ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ခေတ်က ရွှေဖြူလက်
တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ...

"ရွှေ ... အရမ်းထူးဆန်းတာပဲ သိလား"

"... .."

"ငါ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ သစ်ခက်အသံက

အပြင်မှာ တကယ်ကြားလိုက်ရသလိုပဲ ...။ ငါ နားရွက်ဖျား
လေးကိုတောင် လေတိုးသွားသလို ခံစားရတယ်။ သူ ငါ
နားနားမှာ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသွားသလိုပဲ။ သူပြောတဲ့
စကားကလည်း 'ခေတ်ရေ ... ငါ့ကို ကယ်ပါ' တဲ့။ ငါ
ခုထိ ကြားယောင်နေတုန်းပဲ။ သူ တစ်ခုခု ဒုက္ခတွေ့နေလို့
များလား ..."

တုန်လှုပ်နေသော ခေတ်သမီးရဲ့ အသံထက်ပိုပြီး
ရွှေဖြူမျက်နှာက တုန်လှုပ်သွားသည်။

အင်း ... ခေတ်လည်း ရွှေဖြူ မကြိုက်တာ ပြောမိပြန်
ပါပြီ ...။

"အစွဲ မထားစမ်းပါနဲ့ ခေတ်ရယ်။ သစ်ခက်ညိုကို နင်
စွဲလမ်းနေသေးလို့ မက်ချင်ရာ လျှောက်မက်နေတာပါ"

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရွှေဖြူအသံက နည်းနည်းတုန်
နေသည်။

"ငါ့စိတ်ထဲမှာ တကယ် ခံစားရတာ ရွှေရဲ့။ သူ တစ်ခုခု
ဒုက္ခတွေ့နေပြီလို့ ငါထင်နေတယ်။ ငါခံစားမိနေတယ်။
သူ ရန်ကုန်ပြန်သွားတာတော့ သေချာပါတယ်နော် ..."

"ငါ့ကိုယ်တိုင် ဟဲဟိုးလေဆိပ်ထိ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်း
ပြီး လိုက်ပို့လိုက်တာပဲလေ ...။ သူ လေယာဉ်ပေါ် တက်

သွားတာကို ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာပဲ။ လေယာဉ် ထွက်သွားပြီးမှ ငါ ပြန်လာခဲ့တာ။ ဒါ့ထက် သေချာတာ ရှိဦးမလား...”

“သူ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင်လည်း ပြန်ရောက်ကြောင်း ငါ ဆီ ဖုန်းဆက်ရမှာပေါ့။ ဘာလို့ မဆက်တာလဲ မသိဘူး နော်”

“သူ့အပြစ် သူသိလို့ မဆက်တာနေမှာပေါ့။ သူ ငါ့ကို အိမ်ကလီရိုက်တဲ့အကြောင်းတွေ နင့်ကို ပြန်တိုင်မယ်လို့ ငါက ပြောခဲ့တာကိုး။ သူ ဘယ်ဆက်ရဲပါတော့မလဲ”

“လေယာဉ်တွေ ဘာတွေ ပျက်တယ်လို့တော့ သတင်း မကြားမိပါဘူးနော်”

“ပျက်လည်း သေ ... အေးတာပဲဟာ”

“ရွှေ နင် ဒီလိုမပြောပါနဲ့...”

ခေတ်က တုန်လှုပ်သော အသံကြီးဖြင့် ခပ်ဆတ် ဆတ် အော်လိုက်တာမို့ ရွှေက အံ့အားသင့်ကာ ခေတ်ကို ကြောင် ကြည့်နေသည်။

ခေတ်သည် ခံစားမှု ပြင်းထန်လွန်းလို့ တုန်ရုံနေကာ မျက်ရည်တွေ ကျလာရင်း...

“သူ့ကို ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း သေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုးတော့

မရှိသင့်ပါဘူး ရွှေ၊ နင် ဒီလို သေစကားကို ခပ်လွယ်လွယ် မပြောပါနဲ့...။ သူ... သူ ပြောဖူးတာ ရှိတယ်။ သူ့သေ သွားရင် ငါ့ကို မရရအောင် ဆက်သွယ်မှာတဲ့။ သူ့ပီညာဉ် က ငါ့နားကို ရောက်နေမှာတဲ့...။ နင် သေစကားပြော တော့ သူပြောဖူးတဲ့ စကားကို ချက်ချင်း သတိရလာပြီး ငါ ကြက်သီးတွေ ထတယ်...”

ကိုယ့် လက်မောင်းကလေး နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် သပ်ချရင်း ပခုံးလေးကျုံ့ကာ တုန်ခိုက်ခိုက်ရင်း ပြော လိုက်သော ခေတ်ကို ရွှေက ပြူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရွှေရဲ့ ချက်ဝန်းလှလှကလေးတွေဟာ အနည်းငယ် ပြူးလည်လျက် ဂဏှာ မငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ရွှေဖြူက ခံစားမှုကို ထိန်းချုပ် သိပ်တက် တတ်သူပီပီ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ခေတ်ကို မျက်စောင်း ချယ်ရင်း...

“အရူးမ...”

ဟု ရယ်ဟဟဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေတ်သမီးရဲ့ ပခုံးကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ပျော့ ပျောင်းသော လေသံဖြင့်...

“ခေတ်ရယ် ... ငါက စိတ်တိုလို့ လွယ်လွယ်ပြောလိုက်တာပါ။ သူ့ကို သေစေချင်တဲ့ဆန္ဒ ငါ့မှာမရှိပါဘူး ...”
 နင်လည်း ဒီလောက်တော့ အရူးမထနဲ့ဟာ၊ ဘယ်သူ့မဆို သေသွားရင် ဘဝခြားသွားတာပဲဟာ၊ တကယ်လို့ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း သစ်ခက် သေသွားရင် သူ နင့်ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့မရနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ယောက်ျားလေးတွေဘက်က မိန်းကလေးတွေ ကြွေအောင် တင်စားဖွဲ့နွဲ့ပြီးပြောတဲ့ စကားမျိုးကို နင်မို့လို့ အတည်ယူတယ်ဟာ”

ရွှေဖြူက ပြောရင်း ခေတ် ပါးပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို သုတ်ပေးနေသည်။

ခေတ်သမီးကတော့ ခေါင်းလေး အသာယမ်းလိုက်ရင်း ...

“သူ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ပဲ ပြောပြော ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူ အတည်ပြောခဲ့လို့ပဲ ယုံနေတယ်၊ သူသေသွားရင် ငါ့ကို ဆက်သွယ်မှာလို့ပဲ တင်တယ်”

“အင်း ... နင်တော့ ဆိုက်ကိုပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဘာမှမတွေးနဲ့တော့၊ ပြန်အိပ်တော့ ...”

ရွှေဖြူက ခေတ်ကိုချော့မော့ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲလျောင်းစေပြီး စောင်ကို ရင်ဘတ်ထိ ဆွဲခြုံပေးလိုက်သည်။

“ဥက်နိုက် ... ခေတ်”

“ဥက်နိုက် ရွှေ ...၊ နင်လည်း ငါ့ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်သွားပြီ၊ ဟင် ... နင့်လက်တွေ အရမ်းအေးနေပါလား”

ခေတ်သည် စောင်ဆွဲခြုံပေးနေသည့် ရွှေဖြူလက်ကို အမှတ်တမဲ့ ထိမိတာနှင့် အေးစက်ခြင်းကို ခံစားရတာမို့ ရွှေဖြူလက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပါသည်။

ရွှေဖြူက သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုန်းလိုက်ရင်

“မအေးပါဘူး၊ ပုံမှန်ပါပဲ ...”

“အေးပါတယ် ...၊ အရမ်းကို အေးနေတာ ... အေးစက်နေတာ”

“ဆောင်းတွင်းပဲဟာ ... အေးမှာပေါ့”

“ဆောင်းတွင်းလည်း အိမ်ထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်နေရင် ဒီလောက် မအေးဘူးလေ၊ နင် ခြံထဲ ထွက်ထိုင်နေမိလို့လား”

“မထွက်၊ အင်း ... ညဦးပိုင်းကတော့ ခြံထဲမှာ ခဏ လမ်းလျှောက်နေသေးတယ်၊ ကဲ ... အိပ်တော့၊ ငါလည်း အိပ်ချင်ပြီ၊ သွားအိပ်တော့မယ် ...”

“ဖြည်းဖြည်းသွား ရွှေ၊ အဲဒီနားမှာ ဖန်ကွဲစတွေ ...”

“အား ...”

၂၆ ● ပုညသင်

ခေတ် အနားမှ ခပ်မြန်မြန် လှည့်ထွက်လိုက်သော
ရွှေဖြူရဲ့ အေးစက်နေသော ခြေတစ်လှမ်းက ဖန်ခွက်ကဲ့သို့ ခပ်
ကြီးကြီးပေါ်သို့ တည့်တည့် နင်းချမိကာ သွေးတွေ ရဲခနဲ ထွက်
လာခဲ့လေသည်။

သွေးတွေ ...

သွေးတွေ ...

သွေးတွေ များလိုက်တာ ... ။

သစ်ခက်ညိုရယ် ... နင် တကယ် သေသွားပြီလား

ဟင် ... ။

ခေတ် သိအောင် နင် လုပ်နေတာလားဟင် ... ။

ငါ့ကို မုန်းမုန်းနဲ့ ခုလိုဖြစ်အောင် ဒဏ်ခတ်လိုက်

တာလားဟင်။

ရွှေဖြူသည် ခြေဖဝါးဆီကနေ လျင်မြန်စွာ စိန်ထွက်
လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိ စိန်အိုင်လာပြီဖြစ်သော သွေးတွေကို
ခပ်ကြောင်ကြောင် ငုံ့စိုက်ကြည့်နေရင်းက ခေတ်နဲ့ ရွှေဖြူအပြင်
တခြား ဘယ်သူမှ ရှိမနေသော အခန်း၏ လေဟာနယ်ထဲသို့
ချောက်ချား မောဟိုက်စွာ ဝေ့ဝဲ၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ပုညသင်စာအုပ်တိုက်

ရွှေဖြူရဲ့ ခေတ်သမီး

နှင့်

သစ်ခက်ညို

“ခေတ် ... ရပ်ရှင် သွားကြည့်ရအောင်ကွာ”

“ရွှေဖြူကိုပါ ခေါ်လိုက်မယ်လေ ...”

“ကျွတ် ... ခေတ်ကလည်းကွာ ...”

သစ်ခက်က ထုံးစံအတိုင်း အလိုမကျဟန်ဖြင့် ငြူစု
နေသည်။ ခေတ်သည်လည်း စိတ်အိုက်သွားကာ အသနားခံသလို
မျက်နှာကလေးဖြင့် သစ်ခက်ကို ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ခေတ်၏ ရည်းစား သစ်ခက်ညိုနဲ့ ခေတ် အချစ်ရဆုံး
သူငယ်ချင်း ရွှေဖြူပျို တို့ကြားမှာ ခေတ် အမြဲ စိတ်အိုက်ရသည်။

ခေတ်သမီးနဲ့ ရွှေဖြူပျိုဟာ ၉ တန်းကတည်းက
အတူတွဲလာခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းများပင် ... ။

နှစ်ယောက်လုံးက အရပ်ကလေးလည်း ညီညီ၊
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလေးကလည်း မတိမ်းမယိမ်း၊ တစ်ယောက်
တစ်မျိုးစီလည်း လှကြတာမို့ အထက်တန်း ကျောင်းကတည်းက
ခေတ်တို့အတွဲက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။

ခေတ်က အသားဖြူဝင်းစွာ ရှင်းသန့်လှပပြီး ရွှေဖြူ
ပျိုက အသားဝါဝင်းလျက် ညှို့အားပြင်းစွာ လှပသည်။ ခေတ်
သမီးရဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေက မျက်ခွံမို့မို့ကလေးနှင့် ဗာဒံစေ့
ပုံဆန်ဆန် မျက်ဝန်းမျိုးဖြစ်ပြီး ရွှေဖြူပျိုရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတော့
မျက်ဆံနက်နက်နှင့် မျက်ဝန်းအိမ် ကျယ်ကျယ်ကို မျက်တောင်
ကော့ကြီးတွေက ခြံရံထားသဖြင့် ပိုပြီး စူးရှတောက်ပလျက် ဆွဲ
ဆောင်မှုရှိလှသည်။

ကျောင်းက ယောက်ျားကလေးတွေက ...

“ငါ့မှာသာ နှလုံးရောဂါရှိရင် ရွှေဖြူအကြည့်တစ်ချက်မှာ
နှလုံးခုန်ရပ်ပြီး သေလောက်တယ်ကွာ ...”

ဟု တင်စားကြသည်။

ရွှေရဲ့ မျက်ဝန်းအလှက နာမည်ကြီးသည်။ ရွှေဖြူ

မျက်ဝန်းတွေဟာ လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းပြီး စူးစူးရှရှနှင့် တစ်ဖက်သား
၏ စိတ်အာရုံကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော မျက်ဝန်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ရွှေမျက်ဝန်းတွေကို မနှစ်သက်သောသူဆိုလို့ ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ သစ်ခက်ညို တစ်ယောက်ပဲ ရှိမည်ထင်ရသည်။

“ရွှေဖြူ မျက်လုံးတွေက စူးစူးရှရှနဲ့ ကြောက်စရာကြီးပါ
ကွာ၊ အညှိုးကြီးမယ့် မျက်လုံးမျိုး၊ ကောက်ကျစ်မယ့်
မျက်လုံးမျိုး၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် အတ္တကြီးတဲ့ သူ
တွေမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ မျက်ဝန်းမျိုး၊ ခေတ် မျက်လုံးတွေ
နဲ့ တခြားစီပဲ၊ ခေတ်မျက်လုံးလေးတွေက ဖြူစင်ကြည်လင်
နေတာပဲ၊ တည်ငြိမ်သိမ်မွေ့ နက်ရှိုင်းပြီး အာရုံစိုက်မှု
ကောင်းတဲ့ မျက်လုံးမျိုး ... ကိုယ် ဖတ်ဖူးတာတော့
ခေတ်လို မျက်လုံးပိုင်ရှင်တွေက စိတ်ခွန်အား ကောင်းတယ်၊
will power ရနိုင်တယ်၊ ခေတ် စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိ
ရင် မကြာခင် တကယ် ဖြစ်လာတာမျိုးတွေ ခေတ် ခဏ
ခဏ ကြုံရတယ်မဟုတ်လား၊ ခေတ်စိတ်က အရမ်း ပါဝါ
ကြီးတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သတိထားမိတာ ကြာပြီ”

“သစ်ခက်ရယ် ... နင်ပြောသလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်
ပါဘူးဟယ်၊ နင်ပြောသလိုဆို ငါ ဗေဒင်ခန်းကလေးဖွင့်
ပြီး အကြားအမြင် ဆရာမပဲ လုပ်တော့မယ်”

ခေတ်က ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောခဲ့မိသည်။
ပြီးတော့ ရွှေဖြူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ ...

“ရွှေဖြူကိုလည်း အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မကောင်းမမြင် ပါနဲ့ သစ်ခက်ရယ်၊ ရွှေဖြူ မျက်လုံးတွေက အရမ်းလှတာ ပါ။ သူ့စိတ်ထဲရှိတာတွေကို မျက်လုံးတွေကတစ်ဆင့် ဖော် ပြနိုင်လို့ စကားပြောသော မျက်လုံးလို့တောင် ယောက်ျား လေးတွေက တင်စားကြရတာပါ”

“ငါတော့ သူ့မျက်လုံးတွေကို မကြိုက်ပါဘူး၊ မာယာများ လွန်းတယ်၊ နင်လည်း သူ့ကို ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ နင့်လို အပုံမျိုးနဲ့တော့ ရွှေဖြူက နင့်ကို ရောင်းစားသွားလိမ့်မယ်”

သစ်ခက်ကသာ ရွှေဖြူကို အကောင်းမမြင်နိုင်ပေ မယ့် ခေတ်ကတော့ ရွှေဖြူကို အလွန်ပဲ တွယ်တာချစ်ခင်ခဲ့ရပါ သည်။

ရွှေဖြူဘဝလေးက သနားစရာလေး ဖြစ်သည်။ ရွှေဖြူသည် သူဌေးကြီးတစ်ဦးရဲ့ လူသိရှင်ကြား မဟုတ်သော ဇနီးမှ မွေးဖွားလာသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သည်။

သူ့ဖခင်၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝစွာ နေ ခွင့်ရသော်လည်း အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ နွေးထွေး ချစ်ခင်မှုကိုတော့ မရခဲ့ ...။ သူ့ဖခင်မှာ သားသမီးများ ရှိသော်လည်း သွေးသား ရင်းချာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု မခံရတာမို့ ရွှေဖြူဟာ အထီးကျန် ကျန်လေး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပါသည်။

အထီးကျန်လှသော ရွှေဖြူဟာ ခေတ်ကိုတော့ အလွန် တွယ်တာခဲ့ရှာပါသည်။ ဘယ်သွားသွား ခေတ်ပါမှ ...။ ခေတ်မရှိလျှင် သူတစ်ယောက်တည်း မနေတတ် ...။ သူ့အတွက် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် တစ်ခုခုဝယ်တိုင်း တစ်မျိုးကို နှစ်ခုစီ ဝယ်ကာ သူတစ်ခု ခေတ်တစ်ခု ခွဲဝေယူသည်။ ခေတ်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အင်္ကျီဆင်တူကလေးတွေ ... ဖိနပ်ဆင်တူ၊ အိတ် ဆင်တူ၊ ဦးထုပ်၊ မျက်မှန်၊ နာရီကစ ဆင်တူကလေးတွေ အများကြီးရှိနေသည်။ ဖုန်းကိုင်တော့လည်း ဆင်တူကလေးပင်။

အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းကလေးတွေတင် ဆင်တူတာ မဟုတ်။ ခေတ်တို့ ဆယ်တန်းနှစ်လောက်မှာ ရွှေဖြူက ကျောလယ် အထိ ထူအိအိကလေး စင်းဖြောင့်နေသော သူ့ဆံပင်လှလှကလေး တွေကိုဖြတ်၍ ခေတ်လို လည်ကုပ်ပေါ်မှာ ဖောင်းဖောင်းလုံးလုံး ပုံစံကလေး ညှပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ခေတ်မှာတော့ ရွှေ ဆံပင်လေးတွေကို နှမြောလို့ မဆုံး ...။

“ရွှေရယ် ... ငါ နှမြောလိုက်တာဟယ်၊ နင့်ဆံပင်လေးတွေ အရမ်းလှတာကို ငါ အရမ်းသဘောကျတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ညှပ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

“နင်နဲ့တူချင်လို့လေ ...၊ ခုဆို ငါတို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ကနေ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် ခေတ်သမီးလား၊ ရွှေဖြူပျိုလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ ခွဲခြားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဝတ်အစားတို့ အိတ်တို့ကပါ ဆင်တူကလေးတွေဆိုတော့ အမြဲလေးတွေ ကျနေတာပဲ ... သိလား ... အဟိ ဟိ”

ရွှေဖြူက ခေတ်နှင့်တူချင်သည်။ ခေတ်ရဲ့ဘဝကိုလည်း အားကျသည်ဟု ဆိုသည်။ တကယ်ဆို ခေတ်ဘဝမှာ ရွှေဖြူ မက်မော အားကျလောက်စရာ ဘာမှရှိလှတာ မဟုတ်ပါ။ ခေတ် မေမေက အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာမ။ ဖေဖေက ရပ်ကွက်ငယ်လေး တစ်ခုမှာ ဆေးခန်းထိုင်တဲ့ အမ်ဘီဘီအက်စ်ဆရာဝန် တစ်ဦးမို့ ခေတ်တို့ မိသားစုက ငွေကြေး မချမ်းသာလှပါ။ နေတော့လည်း သာမန် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ နေကြတာပင် ...။

ရွှေဖြူကတော့ အဆင့်မြင့်အိမ်ရာဝန်းတစ်ခုမှာ နေထိုင်သူ၊ ကားကောင်းကောင်း စီးနိုင်သူ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် အဖေကလွဲပြီး အားလုံးပြည့်စုံသူပင် ...။

လူတကာကို အမြဲ အပေါ်စီးက ဆက်ဆံကတ်သော၊ မာရကျောရေ နိုင်လှသော ရွှေဖြူဟာ ခေတ်ကိုတော့ ဂရုတစိုက် ချစ်ခင်လိုလားစွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ သူများကိုသာ အပေါ်စီး

ဆန်ချင်နေမယ့် ခေတ်ကိုတော့ အောက်ကျိုဖို့ ဝန်မလေး ...။ ခေတ်အတွက်ဆို ပိုက်ဆံကုန်ဖို့ ဝန်မလေး ...။ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြီး ခဏခဏ ပေးလွန်းတာမို့ ခေတ်မှာ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်တားမြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ရွှေဖြူက တစ်ခါတစ်ခါ ခေတ်ကို ငေးကြည့်ရင်း ... “နင့်ကို ငါ သိပ်အားကျတာပဲ သိလား”

ဟု ပြောတတ်သည်။

“ဘာ အားကျစရာ ရှိလို့လဲဟာ ...”

ဟု ခေတ် မေးလျှင်တော့ ...

“ငါ မပိုင်တာတွေ နင် ပိုင်နေလို့ပေါ့”

ဟုသာ ပြန်ပြောတတ်ခဲ့ပါသည်။

ခေတ်တို့ နှစ်ယောက်အတူ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ကြသည်။ အမှတ်ချင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်းလေးတွေမို့ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ခေတ်က ပြင်သစ်ဘာသာကို ဦးစားပေးလျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ချိန်မှာ ရွှေဖြူက သူသိပ်စိတ်မဝင်စားလှတဲ့ ပြင်သစ်ဘာသာကိုပဲ လျှောက်ခဲ့သည်။ ခေတ်နဲ့ မခွဲချင်လို့ ရွှေဖြူ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာကို ခေတ် နားလည်ခဲ့ရပါသည်။

၃၆ ၁ ပုညဝင်

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း ခေတ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ရိုးရာမပျက် ဖက်ရှင်ဆင်တူကလေးတွေ ဝတ်ခဲ့ကြပါသည်။
 *စတက်ဘားခွဲ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးတွေကို အညိုရောင် ဆင်တူကလေး ဆေးဆိုးခဲ့ကြပါသည်။ UFL မှာလည်း ခေတ်တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရဲ့ အလှက ထင်ပေါ်ခဲ့ကြသည်။

ခေတ်ရဲ့ အလှက ရွှေဖြူလောက်တော့ ဆွဲဆောင်မှု မရှိခဲ့တာမို့ ယောက်ျားလေးတွေက ရွှေဖြူကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသည်။ ရွှေဖြူကတော့ ယောက်ျားလေးတွေကို ချစ်ဖို့ထက် ကစားဖို့သာ စိတ်ဝင်စားသူပင် ...။ သူ့ကို အရူးအမူး ကြွေပြသူများကို ခဏတစ်ဖြုတ် အရူးလုပ်ချင်တာကလွဲလို့ အတည်တကျ ချစ်သူအဖြစ် တွဲဖို့တော့ စိတ်မကူးခဲ့ပါ ...။

နှုတ်ခမ်း ထူထူအိအိလေးကို နှုတ်ခမ်းနီ အရောင် ရင့်ရင့်ကလေး ဆိုးထားတတ်သော ရွှေဖြူဟာ သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို ညွတ်ကွေးသွားအောင် ဘယ်တော့မှ အားပါးတရ မပြီးတတ်။ ရွှေဖြူ ပြုံးပြီးဆို နှုတ်ခမ်း တစ်ဖက်စွန်းကလေး တွန့်လှုပ်ရုံ မထိတရံ ကလေး။ ဒီအပြုံးကလည်း ရွှေဖြူကို ပို၍ ဆွဲဆောင်မှု ရှိစေသည်။ ခေတ်ကတော့ နှုတ်ခမ်းပါးပါး အလျားရှည်ရှည်လေးကို အမြဲပဲ ပန်းရောင်အဖျော့ကလေးသာ ဆိုးတတ်ပြီး မျက်လုံးကလေး

ပိတ် သွားသည်အထိ အားပါးတရ ပြုံးတတ်သူမို့ ခေတ် အပြုံးက အပျိုကလေးလို ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘဲ ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ဖို့ ကောင်းရုံသာ ...။

အဲဒီလို ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်မှု မရှိလှတဲ့ ခေတ်သမီးကို သစ်ခက်ညိုက ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါသည်။ သစ်ခက်ညိုဆိုတာ ခေတ်တို့ ကျောင်းရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာဌာနက စတားဖလားကလေး ...။ ခပ်မိုက်မိုက်လေး ...။ ဘေးခွဲဆံပင် ခပ်အုပ်အုပ် ကလေးနှင့် ကိုရီးယားမင်းသားပုံစံ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စမတ်ကျကျ လေး ဝတ်စားတတ်သူ ...။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သထုံကွင်းမှာ အမြဲ ကြက်တောင်ရိုက်ကာ အားကစားလည်း လိုက်စားသူမို့ ခန္ဓာကိုယ်က အဆီပိုမရှိ ချပ်ရပ် ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။ သူ့ဗျက်နှာပေါ်က ပစ္စည်းတွေထဲမှာ သူ့မျက်စိထူကလေးနှင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေး ခပ်ကွေးကွေးကို ခေတ်က ချစ်ပါသည်။

သစ်ခက်ညိုနဲ့ ခေတ်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြချိန်မှာတော့ ရွှေဖြူမမျှာ အထီးကျန်သလိုလေး ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။ ဒါ့ကြောင့် ရွှေဖြူဟာ သစ်ခက်ညိုကို သိပ်ကြည့်မရချင်။

သစ်ခက်ညိုက ခေတ်တို့ကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သင်နေသူပင် ...။ သစ်ခက်က လူငယ်ဆန်ဆန် ဂျစ်တစ်တစ်

ပုံမျိုးလေး ... ၊ ခေတ်ကိုသာ မရအရ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် တခြား
မိန်းကလေးတွေရှေ့မှာတော့ ခပ်တည်တည်နှင့် ဘယ်မိန်းကလေး
ကိုမှ ဂရုမစိုက်သလို ပုံစံမျိုးလေးဖြင့် နေတတ်သည်။ တစ်ဖက်
သားအပေါ် အားနားတတ်သူလည်း မဟုတ်၊ အပြောအဆိုကလည်း
နူးညံ့သူ မဟုတ်တာမို့ ရွှေဖြူအပေါ်လည်း ခပ်မှန်မှန်ကလေးသာ
ဆက်ဆံတတ်သူပင်။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသလို ရွှေဖြူက
လည်း သစ်ခက်ညိုကို အကောင်းမမြင်သလို သစ်ခက်ညိုကလည်း
ရွှေဖြူကိုဆို သိပ်ကြည့်မရတာပင် ... ။

သူတို့ကြားမှာ ခေတ်သာ အနေခက်ရသည်ပေါ့။
စိတ်အိုက်ရသည်ပေါ့ ... ။

“ခေတ်ကကွာ ... အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲကွာ၊ ဘယ်သွား
သွား ရွှေဖြူကို ခေါ်ချင်နေတော့တာပဲ၊ သမီးရည်းစား
နှစ်ယောက်ကြားမှာ လူတစ်ယောက် ကန့်လန့်ကြီး ပါနေ
တာ ဘယ်လောက် စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလဲ၊ ဘာလဲ ရုပ်ရှင်
ရုံထဲကျရင် ရွှေဖြူကို အလယ်မှာထားပြီး ထိုင်ရမှာလား၊
ခေတ်လက်ကို ကိုင်ချင်ရင် သူ့ကိုကျော်ပြီး ကိုင်ရမှာလား၊
ဒါဆိုလည်း မထူးတော့ဘူး၊ ခေတ် လက်အစား သူ့လက်ပဲ
ကိုင်ပစ်လိုက်တော့မယ် ... ဘယ်နှယ်လဲ”

သစ်ခက်ရဲ့ ဂျစ်တစ်တစ် အပြောကြောင့် ခေတ်က
သစ်ခက် ပခုံးကို လှမ်းရိုက်လိုက်ရင်း ...

“သစ်ခက်ရယ် ... ရွှေဖြူအပေါ်မှာ သဘောထား ပျော့
ပျောင်းစမ်းပါဟယ်၊ တစ်ဆိတ်ရှိ ရွှေဖြူကိုပဲ ပုတ်ခတ်
တိုက်ခိုက်နေတော့ ငါ စိတ်ညစ်ရတာပေါ့”

“နင်ကလည်း တစ်ဆိတ်ရှိ သူ့ပဲ ခေါ်ချင်နေတော့တာကိုး၊
ကန်တင်းမှာ နှစ်ယောက်အတူတူ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး
မှန်စားချင်လည်း သူက ကန့်လန့်ပါနေတော့ မလွတ်လပ်
တော့ဘူး၊ ကန်တော်ကြီးထဲ သွားလည်း သူက ကန့်လန့်
ပါပြန်တာပဲလေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲအထိ ခေါ်ချင်နေတာတော့
နင် သိပ်လွန်နေပြီ ခေတ်”

“သူ့ခမျာ ငါ ရည်းစားရကတည်းက အားငယ်ပြီး အထီး
ကျန်နေရှာတာကိုး၊ သနားပါတယ်ဟာ ... သူနဲ့ငါက အမြဲ
တတွဲတွဲ နေခဲ့ကြတာ ... ”

“ငါ့မျက်စိထဲတော့ ရွှေဖြူကို သနားစရာလိုက် မမြင်ပါဘူး၊
သူ့ပုံစံကြည့်လိုက်ရင်လည်း အမြဲ တောက်ပကြော့ရှင်း
စူးရှနေအောင် အလှပြင်ထားတာ၊ သူ့ကား သူ့မောင်းပြီး
ကျောင်းလာတက်တဲ့ ပုံစံကလည်း အမိုက်စားကြီး၊ ကြည့်

လိုက်ရင် အချေမကြီး ပုံစံမျိုး၊ ရေတော့ လျှံပုံပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မက်လောက်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ မျက်လုံးစူးစူးကြီးနဲ့ တစ်ဖက်သားကို လွမ်းလွမ်းမိုးမိုး ကြည့်တတ်တဲ့ အကြည့်တွေက အမြင်ကတ်စရာ၊ နင်လည်း သူ့လွမ်းမိုးတာ မခံနဲ့ နော် ခေတ်၊ သူက နင်နဲ့ဆင်တူပုံစံဖမ်းပြီး နင့်ကို တအား တွယ်နေတာ၊ အဲဒါ နင့်ကို ချုပ်ကိုင်လွမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ နင် သူ လွမ်းမိုးတာ ခံမနေနဲ့...”

“ဒီလောက်တော့ မပြောပါနဲ့ သစ်ခက်၊ ရွှေဖြူက ငါ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ၊ သူလည်း ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာပါ”

“ချစ်မှာပေါ့၊ သူ့လိုလူကို နင်ပဲ သည်းညည်းခံပြီး တည့်အောင်ပေါင်းနိုင်တာကိုး၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ တော်ရုံပဲ ချစ်ရတာမယ်၊ ရည်းစားကို ချစ်တာကမှ အသားကုန် ချစ်ရတာကွ”

“တော်ပါ၊ စကားပြောလိုက်ရင် သူ့ဖို့ချည်းပဲ”

“လာ... ရွှေဖြူကို ဘာမှ သွားပြောမနေနဲ့တော့၊ တို့နှစ်ယောက် အသာလေး လစ်ထွက်သွားရအောင်...”

သစ်ခက်က ခေတ် လက်ကိုဆွဲပြီး ကျောင်းထဲက နေ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်လာတာမို့ ခေတ်လည်း သစ်ခက် ခြေလှမ်းတွေကို မီအောင် လိုက်လာရသည်။

သစ်ခက်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေမယ့်လည်း ရွှေ့ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား နောက်ဘက်သို့ နောက်ဆန်တင်ငင် လှည့်ကြည့်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ရွှေက ကျောင်းထဲမှာကျန်နေခဲ့တာ မဟုတ်၊ သစ်ခက်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ကြိုသိစွာဖြင့် ကျောင်းပြင်ကနေ စောင့်နေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေ့ရဲ့ အနက်ရောင် Fair Lady Z ကားလေးက အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာလျက် ခေတ်တို့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်တော့ သစ်ခက်က ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်သွားသည်။

ရွှေက မထိတထိ အပြုံးကလေးဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ခေတ်တို့ဆီ လျှောက်လာပြီး...

“ဒါက ဘယ်သွားကြမလို့လဲ...”

“ဟို... ဟိုဟာ...”

“ရုပ်ရှင် သွားကြည့်မလို့၊ တို့နှစ်ယောက်တည်း သွားမှာ၊ ဘယ်သူ လိုက်ချင် လိုက်ချင် မခေါ်ဘူး”

“အဟ... ပြတ်သားနေပါလား သစ်ခက်ညိုရဲ့၊ နင်မခေါ်ချင်ပေမယ့် ခေတ်က ခေါ်ချင်မှာပါ၊ ခေတ် ငါ လိုက်ခဲ့ရမလား”

“ဟို... ဟို...”

“ခေတ် မလိုက်နဲ့လို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်လေ ကွာ...”

“သစ်ခက်ကလည်း... ရွှေ့ကို အားနာစရာ၊ ရွှေ့... နင် လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့လေ...”

“ကျွတ်... ခေတ်ရာ...”

“အဟင်း... အဲဒီလောက်လည်း အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့ သစ်ခက်ညိုရယ်၊ ခေတ် ဇွတ်ခေါ်ရင်တောင် ငါမလိုက်ပါဘူး၊ နင့် ကြည့်ရတာ ငါ့ကို အခြောက်တိုက် ရန်လိုနေ သလိုပဲနော်... ဘာလဲ... ငါ့အလှမှာ ကျဆုံးမိသွားမှာ စိုးလို့ ကြိုကန်နေတာလား...”

ရွှေက မျက်စကလေး ချိ၍ မထီတရီ မေးလိုက်တာ ကို ခေတ်က တအံ့တဩလေး ကြည့်မိသည်။ သစ်ခက်ကတော့ ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်လိုက်ရင်း...

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့၊ သစ်ခက် ညိုတို့က အချစ်မှာသာ ကျဆုံးချင် ကျဆုံးမယ်၊ အလှမှာ တော့ မကျဆုံးတတ်ပါဘူး...”

“အဟင်း... ဟင်း... ငါက နောက်တာပါ သစ်ခက်ညို

ရယ်၊ နင် ခေတ်ကို သိပ်ချစ်မှန်း သိပါတယ်၊ ကဲ... ကဲ သွားကြတော့၊ ရုပ်ရှင်ချိန်မမီဘဲ နေဦးမယ်၊ ငါလိုက်ပို့ပေး ရမလား၊...”

“မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားတတ်တယ်”

“ရွှေရေ... နောက်နေ့မှ နင်နဲ့ တစ်ခေါက် ထပ်ကြည့်ပေး မယ်နော်”

“ရတယ်... ခေတ်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွား၊ ငါ့အတွက် နောက်ဆန်မငင်နဲ့၊ သစ်ခက်ညို သိပ်ကဲလာရင် ဆုံးမဖို့ ပစ္စည်းလေး ငါပေးထားတာ ပါတယ်မဟုတ်လား”

ခေတ်သမီး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ခပ်သွက်သွက် ထွက် သွားပြီဖြစ်သော သစ်ခက်ညိုသည် ရွှေဖြူ လှမ်းပြောလိုက်သော စကားကြောင့် တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ ခေတ်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ငါ့ကို ဆုံးမဖို့... ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာပစ္စည်းလဲ ခေတ်”

“ဟို...”

“ခေတ်၊ မှန်မှန် ပြောနော်၊ ကိုယ့်ကို ဖုံးထားဖို့ စိတ်မကူး နဲ့”

“ချိတ်... ချိတ်ပါ”

“ဘာချိတ်လဲ၊ ပြ... အခု...”

သစ်ခက်က ခေတ် လွယ်ထားသော အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ ခေတ်က အိတ်ကို ပြန်ဆွဲထားရင်း...

“ပြပိုမယ် သစ်ခက်ရယ်...”

ဟုပြောကာ ခေတ် အိတ်ထဲက တွယ်ချိတ် ခပ်ကြီးကြီးကို ထုတ်ပြလိုက်ရပါသည်။

သစ်ခက်ညိုက ချိတ်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲယူထောင်ကြည့်လိုက်ရင်း ဒေါသထကြီး မျက်လုံးပြူးလာကာ...

“ကြည့်စမ်း... နည်းတဲ့ ချိတ်ကြီး မဟုတ်ပါလား၊ ဒါကြီးနဲ့ ငါ့ကို ထိုးခိုင်းထားတယ်ပေါ့လေ...”

“နင် သိပ်ကဲလာမှ ထိုးခိုင်းတာပါ သစ်ခက်ရယ်၊ နင်လည်း ကဲမှ မကဲတာ...”

“ကဲရင်တော့ ထိုးမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား၊ ရွှေဖြူစကားဆို နားထောင်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ခေတ်...”

“စကားကို ကတ်သတ်ပြီး မပြောစမ်းပါနဲ့ သစ်ခက်ရယ်၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်...”

“တွေ့မယ်... ဒင်းတော့”

“ဟဲ့... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သစ်ခက်ညိုက တွယ်ချိတ်ကြီးကို ကိုင်ကာ နောက်

မှာ ရပ်ကျန်နေခဲ့သော ရွှေဖြူဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ပြန်လျှောက်လာပါသည်။

သစ်ခက် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ရွှေ မမှန်းဆနိုင်သေးမိမှာပဲ သစ်ခက်က ရွှေလက်ဖျံတစ်ဝက်ထိ ရှည်သော အင်္ကျီလက်စနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ တွယ်ချိတ်ဖြင့် တွဲချိတ်လိုက်လေသည်။

“နင့်ချိတ် နင် ပြန်ယူထား၊ ဟုတ်ပြီလား ငရွှေ”

သစ်ခက်ညိုက ရွှေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အံ့ကြိတ်သံဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး ချာခနဲ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

ရွှေသည် လက်ကလေးနှစ်ဖက် ပူးယက်၍ ရပ်ကျန်နေခဲ့ရင်းက ကျေနပ်စွာ အသာအယာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

သစ်ခက်ရယ်...

နင့်ရဲ့ အဲဒီလို ဂျစ်တစ်တစ် လုပ်ပုံကလေးကို ငါ ချစ်လိုက်ရတာဟယ်...။

အချစ်ဆိုတာကို ...

ဘာလုံးသမားတွေ ခေါ်သလို

ပြောင်းရွှေ့ကြွေးပေးပြီး ခေါ်လို့ရရင်

ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ ...။

တကယ်တော့ စောင့်ကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်း
တစ်စုံကို စတင် သတိပြုခဲ့မိတာက ရွှေဖြူပျိုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခေတ်နဲ့ ရွှေတို့ နှစ်ယောက်အတူတွဲ၍ ကျောင်းထဲ
ကို ဝင်လာတိုင်း အဲဒီမျက်လုံးကလေးတွေကို ရွှေ မြင်ရသည်။
ခေတ်ကတော့ လမ်းသွားရင် ဘယ်ကိုမှ မျက်လုံး ခေ့ဝဲမကြည့်
တတ်သူ၊ ရှေ့တူရူကိုသာ ကြည့်တတ်သူမို့ အဲဒီ မျက်လုံးကလေးတွေ
ရဲ့ ဖမ်းစားမှုကို မခံခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ရံဖန်ရံခါ ရွှေတို့ရဲ့ စာသင်ခန်းထဲသို့ ခေ့ဝဲလာတတ်
သော စက္ကူစွန်ဖြူကလေးဟာလည်း ရွှေရဲ့ ဆံပင်ကလေးမှာသာ

လာရောက် တွယ်ငြိတတ်သည်။ I love you ဟု ရေးထားသော အဲဒီစက္ကူစွန်ဖြူကလေးကို ရွှေ တမြတ်တနီး သိမ်းဆည်းထားခဲ့မိသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ရွှေဖြူပျိုနဲ့ ခေတ်သမီးတို့ နှစ်ယောက် ကျောင်းရှေ့ သစ်ပင်အောက် ခုံတန်းကလေးမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ရင်း စာဖတ်နေခဲ့ကြသည်။ ခဏကြာသော် ခေတ်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရင်း...

“ရွှေ... ငါ တွိုင်းလက် ခဏဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ နင် ဒီမှာပဲစောင့်...”

ဟု ပြောပြီး ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားခဲ့သည်။

ကျောင်းအဆောက်အဦးထဲသို့ ခေတ် ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာပဲ ရွှေရှေ့သို့ ကန်တင်းမှ စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ကာ ပန်းသီးတစ်လုံးကို ရွှေထံ လှမ်းပေးရင်း...

“အစ်မ ... ဟိုအစ်ကို ပေးခိုင်းလိုက်လို့”

ရွှေရင်သည် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ခါသွားကာ ပန်းသီးလေးကို လှမ်းယူလိုက်မိသည်။ ပန်းသီးပေါ်မှာ အချွန် တစ်ခုခုဖြင့်

I ♥ U ဟု ရေးခြစ်ထားပါသည်။ ရွှေသည် ပန်းသီးလေးကို ငုံ့နီကြည့်ကာ ပြုံးမိနေဆဲ...

“ဟေ့ ... သူ့ကိုပေးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွ...”

ဟူသော ခပ်ဆတ်ဆတ် အသံနှင့်အတူ ရွှေလက်ထဲ ပန်းသီးကို လက်တစ်ဖက်က ဆတ်ခနဲ လာလု၏။

ရွှေ လက်ချောင်းတွေပေါ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လာရောက်ထိတွေ့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော သူ့လက်တွေက နွေးထွေး နူးညံ့သော်လည်း ရွှေအပေါ်ထားတဲ့ သူ့ခံစားချက်ကတော့ အေးစက်နေတာကို ရွှေ သိခွင့်ရလိုက်သည်။

ရွှေက ပန်းသီးကို လွှတ်မပေးဘဲ ခပ်ကျစ်ကျစ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုန်းလိုက်တော့ သူက ပခုံးတစ်ချက် တွန်လိုက်ရင်း...

“ဆောရီး... လူမှားသွားတယ်၊ ကိုယ်က ခေတ်သမီးကို ပေးခိုင်းလိုက်တာ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးခိုင်းတာလဲ...”

ရွှေ မေးခွန်းကြောင့် သူက မျက်ခုံးပင့်ကာ ရွှေကို အံ့သြသလိုကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လျက် ခပ်ရဲ့ရဲ့လေသဖြင့်...

“ချစ်လို့...၊ ခေတ်သမီးကို ကိုယ် ချစ်လို့ ပေးခိုင်းလိုက်တာ၊ ရှင်းလား...”

သူ့စကားက ရွှေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ပြာကျသွားစေခဲ့သည်။ ချစ်လို့ ဆိုတဲ့ စကားကို ရွှေ အရင်ဆုံး ကြားလိုက်ရပေမယ့် ဒီစကားဟာ ရွှေအတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါနဲ့များတောင် ‘ချစ်လို့’ ဆိုတဲ့ စကားက ရွှေနှလုံးသားတွေကို ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားစေနိုင်သေးသည်။ ရွှေ... နင်တော့ ရူးနေပြီ...”

ရွှေက နာကြင်ရသော ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်လျက် မထီတရီ အပြုံးဖြင့် မျက်စကလေး ချိုလိုက်ရင်း...

“မချစ်ရဘူးဆိုရင်ကော...”

“ဘာ...”

“ခေတ်သမီးကို မချစ်ရဘူး ဆိုရင်ကော...”

“အဟား... ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းတွားသည်။ လှောင်ပြုံးကလေးလည်း ပြုံးပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဒေါသဖြင့် တောက်ပြောင်လာပြန်ကာ ရွှေကို စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မင်းက ခေတ်သမီး အမေလား...”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။ ခေတ်က ရိတ်တိပြုံးလိုက်ရင်း...

“အဟင်း... ခေတ်က ကျွန်မ အရမ်းချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ရှင်လည်း သိမှာပါ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတာ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားကို တစ်မိလူ အဝင်မခံနိုင်ဘူး”

“အဟက်... အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ငါက ခေတ်ကို မချစ်ရတော့ဘူးတဲ့လား၊ ဒီမှာ ရွှေဖြူပျို... မင်းကို ကိုယ် တစ်ခုပဲ မေးမယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က အချစ်တော်တွေလား...”

“ဘာ...၊ ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“အိုခေ... ဒါဆို မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါဆို ပြီးပြီပဲလေ၊ မင်း ဒီလောက်ကြီး ခါးသီးနေစရာမှ အကြောင်းမရှိတာ၊ ခေတ်သမီးရဲ့ အချစ်ရေးကို မင်း လိုက်ချုပ်ကိုင်လို့ မရပါဘူး၊ ငါ ခေတ်သမီးကို ချစ်တယ်၊ ခေတ်သမီးက ငါ့ကို ပြန်ချစ်ရင်လည်း မင်းအပူမပါဘူး၊ မင်း အသာလေး ဘေးဖယ်နေလိုက်... ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... ငါ့ပန်းသီး ပြန်ပေးတော့”

သစ်ခက်ညိုက ရွှေ့ရှေ့သို့ လက်ဖြန့်ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ပန်းသီးကို ပြန်တောင်းလိုက်သည်။

ရွှေက သစ်ခက်ကို မထီမဲ့မြင် မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်နေရင်းက ပန်းသီးကို စိမ်ပြေနပြေ ကိုက်စားပြလိုက်ပါသည်။ သစ်ခက် ရေးခြစ်ထားတဲ့ I ♥ U ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးဟာ ခေတ်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ ကျိုးပဲ့ကြွေမွဲသွားပါသည်။

သစ်ခက်က ပန်းတွန့်၍ လှောင်ပြီး ပြုံးလိုက်ရင်း “ပန်းသီးကိုသာ ဝါးစားလို့ ရမယ်၊ ငါ့အချစ်ကိုတော့ ဝါးစားပစ်လို့ မရဘူးဆိုတာ မင်း မှတ်ထားလိုက်...”

သစ်ခက်က လှည့်ထွက်သွားသည်။ မထီတရီ ပုံစံဖြင့် ပန်းသီးကို စိမ်ပြေနပြေ ဝါးစားကျန်ခဲ့သော ရွှေ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေ စွတ်စွတ်စိုလာခဲ့ရပါသည်။

“ကလင်...”

မနက်ခင်း တစ်ခုမှာ ရွှေ ဖုန်းထဲသို့ မက်ဆေ့ရောက်သံလေး တစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

အိပ်ရာနိုးသော်လည်း မထသေးဘဲ နှပ်နေခဲ့သော ရွှေက အိပ်ရာနား စားပွဲပေါ်က ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူပြီး မက်ဆေ့ကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ချစ်တယ်...”

ရွှေသည် မြန်မာစာလုံးဖောင့်ဖြင့် ပေါ်လာသော ရွှေဖုန်းမျက်နှာပြင်လေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ တုန်သွားခဲ့ရသည်။

ဘယ်သူ့ဆီကများလဲ ...။

“အရမ်းချစ်တယ်...”

ရွှေ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ နောက်ထပ်
မက်ဆွေတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

ခဏနေတော့ နောက်တစ်စောင် ...

နောက်တစ်စောင် ...

“ခေတ်ကို အရမ်းချစ်တယ်...”

“ခေတ်သမီးဟာ သစ်ခက်ညိုရဲ့ ဘဝကို ပထမဦးဆုံး
လွမ်းမိုးသိမ်းပိုက်နိုင်တဲ့ အချစ်ဦးပါ။ ယုံပေးပါ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒါဟာ သစ်ခက်ရဲ့ မက်ဆွေ
တွေပဲဆိုတာ ရွှေ နားလည်သွားခဲ့ရသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ
ထပ်မံ သေဆုံးရပြန်သည်။

မနေ့က နေ့လယ်တုန်းဆီက ရွှေနဲ့ ခေတ်တို့ရဲ့
ဆင်တူ ဖုန်းကလေး နှစ်လုံးကို စာသင်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား
ခဲ့ပြီး ရွှေတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကော်ရစ်ဒါဘက်မှာ စောင့်နေတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေဆီ ထွက်သွားခဲ့မိတာ ...

ခဏကြာတော့ ရွှေတို့ အတန်းနားမှာ သစ်ခက်ညို
ကို ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ ...။

ပုည ၀ ၆ ၀ ၁ အုတ်တိုက်

အားလုံးကို ဆက်စပ်တွေးတောကြည့်မိတော့ အဖြေ
စာ ပေါ်လာသည်။

သစ်ခက်ဟာ ရွှေဖုန်းကို ခေတ် ဖုန်းအမှတ်နှင့်
ကောက်ယူပြီး သူ့ဖုန်း သူပြန်ခေါ်ကြည့်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ရွှေဖုန်း
နံပါတ်က သူ့ဖုန်းထဲ ဝင်သွားတော့မှ ရွှေဖုန်းထဲက outgoing
နံပါတ်ကို ဖျက်ပစ်ခဲ့တာပင် ...။

ခုလို ဖုန်းနံပါတ်ချင်း မှားယွင်းမှက်သားပြီး မက်ဆွေ
တွေ ပို့နေခဲ့တာက သစ်ခက်ညိုရဲ့ ပေါ့ဆမှုဖြစ်ပြီး သစ်ခက် ပို့
နေခဲ့သော မက်ဆွေတွေကို ပျော်ဝင်ခံစား ရင်ခုန်နေခဲ့မိတာက
ရွှေဖြူပျိုရဲ့ ပျော့ညံ့မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

နေ့စဉ်မပြတ် ပို့လာခဲ့သော သစ်ခက်ရဲ့ မက်ဆွေ
လေးတွေကို အထပ်ထပ် ဖတ်ရင်း ရွှေရဲ့ အချစ်တွေက သစ်ခက်
အပေါ် ပြိုအိကျလာခဲ့ရပါသည်။

မက်ဆွေရောက်သံကလေး တစ်ချက် ကြားလိုက်
ရတိုင်း ရွှေ လက်ဖျားကလေးတွေ အေးစက်လာတတ်ခဲ့သည်။

ရွှေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ...

သစ်ခက်ရဲ့ အချစ်တွေ ရွှေဆီ ပြောင်းရွှေ့လာဖို့
ရွှေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...။

ပုည ၀ ၆ ၀ ၁ အုတ်တိုက်

၅၈ ခမ ဖုလင်

အချစ်ဆိုတာကို တောလုံးသမားတွေ ခေါ်သလို
ပြောင်းရွှေ့ကြေးပေးပြီး ခေါ်လို့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

နင့်ရဲ့ နမော်နမဲ့ လုပ်ရပ်တွေက ငါ့နှလုံးသားကို
ဘယ်လောက် နာကျင်စေရသလဲဆိုတာ နင် မသိလို့ပါ သစ်ခက်
ညှိရယ် ... ။

နင် သိရင် သနားတောင် သွားဦးမယ်။

အချစ်ဆိုတာ ...

ကြားလူတစ်ယောက်က တားဆီးတိုင်း ...

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီ ဆက်ပြီး မစီးဆင်းဘဲမနေဘူး။

စီးနေတဲ့ ရေကို တားလိုက်ရင်

ရေစီးတောင် ပိုသန်လာဦးမယ် ...။

“ခေတ် ...”

“ ”

“ခေတ်သမီး ...”

“ခေတ် ခဏနေပါဦး”

ခေတ်နာမည်ကို အမောတကောလှမ်းခေါ်သံကြောင့်
ခေတ်က ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်ကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူက ခေတ်ဆီပြေးလာကာ ခေတ်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။
ပြီးတော့ သူ့ရင်ဘတ်ကို သူ ပုတ်ပြရင်း ...

“ခေတ် ... ကိုယ့်ကို သတိထားမိလား ...”

ပုညစင်စာအုပ်တိုက်

“ရှင်...”

“ခေတ်ကို ကိုယ် စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီလေကွာ၊
ကိုယ် ခေတ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ခေတ် ရိပ်မိတယ်
မဟုတ်လား...”

မေးနေပုံလေးက ဂျစ်တစ်တစ်နှင့် ဇွတ်တရွတ်ဆန်
ဆန် ပုံမျိုးလေး...။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဖူးရှုနှင့် တစ်မျိုးလေး။
လေးနက်၍ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော မျက်လုံးအကြည့်တွေက သူ
ခေတ်ကို နောက်နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသာသည်။ ဒီမျက်လုံး
တွေကို ခေတ် သတိပြုခဲ့မိတာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း အနီးကပ်
တော့ ခုမှ တွေ့ဖူးတာပင်။ အဲ့ဒီမျက်လုံးအကြည့်တွေဟာ နောင်
တစ်ချိန်မှာ ခေတ် နှလုံးသားကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့မည့် အတိတ်
နိမိတ်ကို ဖော်ပြနေခဲ့ပါသည်။

“ခေတ်... ကိုယ့်ကို သတိထားမိတယ် မဟုတ်လား၊ ခေတ်၊
အနားက ကိုယ့်အရိပ်အယောင်တွေကို ခေတ် မြင်တယ်
မဟုတ်လား။”

ခေတ်က သူ့ကို မျက်ခုံးလေးပင့်၍ကြည့်ရင်း ပြုံး
သည်။

သစ်ခက်ညိုက ထိုအပြုံးလေးကြောင့် ခံရခက်သွား
ကာ...

“ခေတ်... ဘာပြုံးတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို လှောင်တာလား၊
ခေတ်နဲ့ ခုလို တွေ့ရမယ့်အချိန်ကို ကိုယ် စောင့်ချောင်း
နေခဲ့တာ ကြာပြီကွာ၊ ရွှေဖြူပျိုက ခေတ်အနားကပ်ကပ်
နေလို့ ကိုယ့်မှာ အခက်အခဲတွေဖြစ်နေရတာ၊ ဒီနေ့ ရွှေဖြူ
ပျို ကျောင်းမတက်လို့သာ ဒီလိုမျိုး ရွှေအခွင့်အရေးကြီးကို
ရတာ၊ ခေတ်က တကယ်နေနိုင်တယ်ကွာ...။ ကိုယ်
ဒီလောက် မက်ဆွေတွေ ပို့နေတာတောင် လုံးဝ ဥပေက္ခာ
ပဲ...”

ခေတ်က အံ့သြသလိုလေး ဖြစ်သွားကာ...

“မက်ဆွေ... ဘာမက်ဆွေလဲ”

“ခေတ်ရဲ့ ဖုန်းကို ကိုယ် နေ့တိုင်း မက်ဆွေတွေ ပို့နေတာ
လေ”

“ဟင်... မရောက်ပါဘူး...”

“တ... တကယ် မရောက်ဘူးလား”

“အင်းလေ... မရောက်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ခေတ် ဖုန်းနံပါတ်ကို
ရှင်က သိလို့လား...”

“သိတယ်...”

“ဘယ်က သိလဲ...”

“ဒီ ... ဒီလိုပါပဲ၊ စုံခမ်းတာပေါ့”

သစ်ခက်ညိုက ဖြေမိဖြေရာ ဖြေရင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးလာပါသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူတုန်ခါလာပါသည်။

ဘာမှားသလဲ ... ဘာမှားသလဲ။ ငါ ဘယ်သူ့ဖုန်းကို မှားပို့နေမိသလဲ ...။ အထူးစဉ်းစားစရာပင် မလိုဘဲ အဖြေမှန်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာမို့ လူက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ဖုန်းနှစ်လုံး ချထားတဲ့အထဲက ကိုယ်ကောက်ယူမိတဲ့ ဖုန်းဟာ ခေတ်ရဲ့ ဖုန်းမဟုတ်ရင် ရွှေဖြူပျိုရဲ့ ဖုန်းပေါ့။ ဒါဆို ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ မက်ဆေ့တွေဟာ ရွှေဖြူပျိုရဲ့ ဖုန်းထဲကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဝင်ရောက်သွားခဲ့တာပေါ့ ...။ သူမကတော့ သူ့ မက်ဆေ့တွေကို ဖတ်ရင်း လှောင်ပြောင်ဟားတိုက်နေခဲ့မှာပေါ့ ...။

သစ်ခက်ညို၏ ရှက်စိတ်သည် ငယ်တိပ်ထိ တဖြေငွေ တက်လာကာ ဆံပင်တွေ အကုန်လုံး ကျွတ်ဆတ်လာတော့ မတတ် ပူကျွတ်လောင်မြိုက်လာသည်။

တခြား ဖုန်းကို မှားဝင်သွားလျှင်တောင် ဒီလောက် အရှက်သည်းရမှာ မဟုတ် ...။ မှားစရာရှားလို့ ကိုယ်နဲ့ အကြောမတည့်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ချင်တဲ့ ရွှေဖြူပျိုရဲ့ ဖုန်းနဲ့မှ မှားရသောအဖြစ်ကို ယူကြိုးမရ။ ကိုယ့်မေတ္တာဖွဲ့တွေ

ကို ဒင်း နေ့တိုင်းဖတ်ပြီး ကျိတ်ဟားနေမှာကို တွေးရင်း တကယ့်ကို ရင်ထုမနာ ဖြစ်လျက် ဒေါသတွေလည်း ထွက်လာရပါသည်။

သစ်ခက်ညိုသည် ကိုယ့်ရှေ့က ကိုယ်ချစ်သော ခေတ်ကိုတောင် ဆက်ပြီး ရင်မခန့်နိုင်တော့ဘဲ အမြန်နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ပြီးတော့ ... ခေတ်ရဲ့ ဖုန်းဟု သိမှတ်ထားသော ရွှေဖြူပျို ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ...”

“မင်းက ရွှေဖြူပျိုလား ...”

“ဟုတ်ပါရှင် ...”

လေသံကိုက ငေါ့ထေ့ထေ့ အသံမျိုး ...

“ရှင်က ကျွန်မ ဖုန်းထဲကို မက်ဆေ့တွေ နေ့တိုင်းပို့နေတဲ့ သစ်ခက်ညိုဆိုတာ ထင်ပါရဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ မက်ဆေ့ပို့ရုံနဲ့ မရောင့်ရဲနိုင်တော့လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်ထင်ပါ့ ...”

“မင်း လဲသေလိုက်၊ အဲဒီမှာ လဲသေလိုက် ...”

“ဟာဟာ ... သေသင့်တာက ရှင်ပါ၊ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာတောင် နမောနမဲ့နိုင်ရတယ်လို့၊ အဟက်ဘာတဲ့ ... ခေတ်သမီးဟာ သစ်ခက်ညိုရဲ့ ဘဝကို ပတမဆုံး

လွမ်းမိုး သိမ်းပိုက်နိုင်တဲ့ အချစ်ဦးပါ ဆိုပဲ ... ၊ အရေးအသားကတော့ စာရေးဆရာတောင် ရှုံးလောက်ပါရဲ့ ...”

သေစမ်းကွာ။ မင်း သေစမ်း ... ။ သစ်ခက်ညိုသည် စိတ်ထဲကနေ ရွှေဖြူပျိုကို အကြိမ်ကြိမ် ဆဲလိုက်သည်။ လူကလည်း ရှက်လွန်းလို့တူပူလာသည်။ ကိုယ့်မေတ္တာဖွဲ့ စာသားတွေကို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူမှ မဖတ်ရသေးခင် ဒင်းက ဖတ်မိစရာလား ... ။ နမော်နမဲ့ နိုင်ခဲ့မိသော ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ဒေါသထွက်လှပါသည်။

“ဒီမှာ ... ရွှေဖြူပျို၊ မင်း တော်တော် ကောက်ကျစ်ပါလား၊ ငါ လူမှားပို့မှန်း မင်းသိရင် ဖုန်းမှားနေတယ်လို့ မင်းငါ့ကို မက်ဆေ့ပြန်ပို့ပါလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖုန်းဆက်ပြောပါလား၊ ငါ ချစ်တာ မင်းမဟုတ်မှန်းသိရက်နဲ့ ငါ့မက်ဆေ့တွေကို အရသာခံပြီး စောင့်ဖတ်နေစရာလား၊ မင်း ခေတ်သမီးကို ဘာလို့ ပြောမပြခဲ့တာလဲ ...”

“ရှင်နဲ့ ခေတ်သမီးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ မပြောတာလေ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ခေတ်ကို ရှင်နဲ့ မချစ်စေချင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ သဘောမတူဘူး၊ ရှင်အချစ်တွေ ခေတ်ဆီမရောက်အောင် ကျွန်မက တစ်နည်းနည်းနဲ့ တားဆီးကာကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“အဟက်၊ အချစ်ဆိုတာ ကြားလူတစ်ယောက်ယောက်က တားဆီးတိုင်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီ ဆက်မစီးဆင်းဘဲ မနေဘူးကွ၊ စီးနေတဲ့ရေကို တားလိုက်ရင် ရေစီးတောင် ပိုသန်လာဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ... ငါ ဖုန်းမှားကြည့်မိအောင် မင်း တမင် ထောင်ချောက်ဆင်ခဲ့တာများလား ...”

“ရှင်ဟာရှင် တွေ့တဲ့ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရှင်ဖုန်းရှင်ပြန်ခေါ်ခဲ့တာလေ၊ ရှင်ဘာသာ နမော်နမဲ့နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မကို လာလွှဲမချပါနဲ့ ...”

“ငါကောက်ယူလိုက်တာ ခေတ်ဖုန်းပဲ၊ သူ့ဖုန်းကာဗာအစွပ်လေးက ဟဲလိုကစ်တီရုပ် ပန်းရောင်လေးဆိုတာ ငါမြင်မြင် နေတာပဲ”

“ဪ ... ဒါဆို ရှင်ကံခေသွားတာပေါ့၊ အဲဒီနေ့က ခေတ်က ကျွန်မ ဖုန်းကာဗာလေးကို ပိုကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ ဖုန်းကာဗာနဲ့ သူ့ဖုန်းကာဗာ လဲလိုက်တာလေ၊ ဟင်း ... ဟင်း ... စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

ရွှေဖြူပျိုရဲ့ လျှောင်ပြောင်သရော်သည့် ရယ်သံက သစ်ခက်ညိုရဲ့ နားထဲသို့ ခါးသီးစွာ ဝင်လာသဖြင့် သူက ခပ်မြန်မြန် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ရပါသည်။

၆၈ ခု ပုညဝင်

အဲဒီ အချိန်ကတည်းက ရွှေဖြူပျိုကို သူ အမြဲတမ်း
လို မျက်မှန်းကျိုးနေခဲ့မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်စိတ် ပြန်ပေါ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်မှာ
အလိုလို သိစိတ်တွေ ...
စိတ်ချင်း ဆက်နွယ်မှုတွေ ...
အာရုံသိမှုတွေ အလိုလိုရှိလာတယ်။
အချစ်စိတ်ဆိုတာ ...
ရှင်းပြီမို့ မလိုအပ်တဲ့ ...
အဓိပ္ပာယ်လည်း တိတိကျကျ ထုတ်ဖိုခက်တဲ့
အရမ်းပါဝါကြီးတဲ့ စိတ်တန်ဖိုးတစ်ခုပဲ ...။

ခေတ်ကို သစ်ခက် ချစ်ရေးဆိုခဲ့တဲ့ နေ့လေးတစ်နေ့
တို့ ပြန်တွေ့တိုင်း ခေတ် ပြုံးမိရမိဖြစ်သည်။

အဲဒီနေ့က ခေတ်နဲ့ရွှေတို့ နှစ်ယောက်သား ကျောင်း
ရှေ့မှာ စီတန်းရပ်နေတဲ့ ကားတွေဘေးကနေ အတူတကွ လမ်း
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ရွှေက စကားတွေ အဆက်မပြတ်ပြောရင်း လျှောက်
နေသည်။ ခေတ်က ရွှေပြောသမျှကို နှုတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ရင်း
ရွှေဘေးကနေ လျှောက်လိုက်လာသည်။

ရွှေက ခေတ်ကို လက်ချာတွေ အဆက်မပြတ် ပေး

လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ခေတ်တို့ နံဘေးမှာ တခြား ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေလည်း ရှုပ်ထွေးများပြားစွာ သွားလာလျက် ရှိသည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ လုံးဝ မယုံရဘူး ခေတ်ရဲ့၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို အလုံးစုံ ယုံကြည်မိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ နစ်နာမှုတစ်ခုခုကိုတော့ ကြုံရတာပဲ ...”

“ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေရဲ့ အထင်ကြီးမှု ကို အရင်ရအောင် ယူတတ်တယ်၊ မိန်းမဆိုတာကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးမိပြီဆိုတာနဲ့ ဘာကို မဆို ယုံကြည်ကြတော့တာပဲ ...၊ အဲ့ဒါ ဘဝပျက်ခြင်းရဲ့ လမ်းစဉ်”

ရွှေစကားတွေက ကြီးကျယ်လွန်းလို့ ခေတ်ကတော့ သိပ်နားမလည်ချေ။ ဘဝပျက်တာ၊ နစ်နာတာ၊ အထင်ကြီးတာ၊ ယုံတာ မယုံတာ ... စတဲ့ စကားလုံးတွေက ရှုပ်ထွေးလွန်းသည်။ ခေတ် အခုတလော စဉ်းစားနေမိတာကတော့ ခေတ်ကို လိုက်လိုက် ကြည့်နေတတ်တဲ့ မျက်ခုံးကြတ်ကြတ် မှုန်ကုပ်ကုပ် ယောက်ျား တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ သစ်ခက်ညို ဆိုတဲ့ ထိုကောင် ကလေးကို ခေတ်သမီး ဆိုတဲ့ ဒီကောင်မလေးက စိတ်ဝင်စား

သဘောကျမိသည့် ကိစ္စလေးဟာ ရွှေပြောနေသည့် ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် ကိစ္စတွေနှင့် ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဟု ထင်မိသည်။

“ခုတလော နင့်နားမှာ အန္တရာယ်တွေ မြင်မြင်နေရတယ်၊ နင် သတိထားနော် ခေတ်၊ သစ်ခက်ညိုကို လုံးဝ လျော့ မတွက်နဲ့ ...၊ သူ့ကြည့်ရတာ ငါလစ်တာနဲ့ နင့်ကို ဇွတ် ဝင်ဆွဲတော့မယ့်ပုံမျိုး ...၊ အဲ့ဒီလို ဇွတ်တရွတ်ဆန်ဆန် မာရေကျောရေ အပိုးမကျိုးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့သာ ရည်းစား ဖြစ်လိုက်ရင် နင့်ဘဝတော့ ရေစုန်မျောပြီ ... ဘဝပျက်ပြီ၊ နစ်နာပြီ ...”

ရွှေက စိတ်လိုက်မာန်ပါ လက်ဟန်တွေပါ ပါကာ သူ့အရှိန်နှင့်သူ ဆက်ပြောသွားသည်။

ခေတ်မှာတော့ ကားတွေကြားက လှစ်ခနဲ ထွက် လာသော လက်တစ်ဖက်ရဲ့ ဆွဲခေါ်ရာသို့ အငိုက်မိလျက် ပါသွား ရသည်။ ရွှေကတော့ သူ မလစ်မီကပင် ဇွတ်ဝင် အဆွဲခံလိုက် ရသော ခေတ်အဖြစ်ကိုမသိဘဲ ပြောရင်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“ဟင် ... သစ်ခက်၊ နင် ... နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှုး ... တိုး ... တိုး၊ လာ ... လာ ... ခဏလေးပါ၊ နင့်ကို ငါ ပြောစရာလေးရှိလို့ပါ ခေတ်ရာ ...”

သစ်ခက်က ခေတ်လွယ်ထားသည့် အိတ်ရဲ့ ကြိုးကို

ခပ်တင်းတင်းဆွဲကာ ခေတ်ကို ကားတွေရဲ့ နောက်ဘက်သို့ ဆွဲ
ခေါ်လာသည်။

“သစ်ခက်ရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ လွတ်ပါဟယ်၊ ငါ ပါမလာတာ
ရွှေသီရင် ပြန်လာရှာမှာဟဲ့”

“ခဏလေးပါ ခေတ် ...၊ ကိုယ် ပြောစရာရှိတာလေး
ပြောပြရုံပါပဲ၊ ကိုယ် ဒီလိုစကားမျိုးကို ဒီထက် ကဗျာဆန်
တဲ့၊ ဒီထက် သာယာလှပတဲ့ နေရာမျိုးမှာ ဒီထက် ခမ်းနား
တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွှေဖြူပျိုကြောင့်
ဒီလိုပုံစံနဲ့ ပြောရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်ရတာပါ၊ ကိုယ် ခေတ်
ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ခေတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ မရင်းနှီး မနီးစပ်ဘဲ
အဝေးကကြည့်ရုံနဲ့ ချစ်မိတာဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့
ခေတ် မပြောနဲ့၊ အချစ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်သဘောက အရမ်း
ဆန်းကြယ်တယ်၊ အဝေးကကြည့်နေရလေးနဲ့လည်း ဆွဲငင်
နေတဲ့ စိတ်နှစ်ခုကို ညာလို့မရပါဘူး၊ အဲဒီစိတ် ဖြစ်ပေါ်
နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်မှာ အလိုလို သိစိတ်တွေ၊ စိတ်ချင်း
ဆက်နွယ်မှုတွေ၊ အာရုံသိမှုတွေ အလိုလိုရှိလာတယ်။
အချစ်စိတ်ဆိုတာ ရှင်းပြဖို့ မလိုအပ်တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်လည်း
တိတိကျကျထုတ်ဖို့ခက်တဲ့ အရမ်းပါဝါကြီးတဲ့ စိတ်တန်ခိုး

တစ်ခုပဲ ...၊ တို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်သွားကြရင် တို့အချင်း
ချင်း ဆက်သွယ်နေတဲ့ စိတ်တွေက တန်ခိုးရှိလာကြမှာ
ခေတ်ရဲ့၊ ခုလောလောဆယ်မှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့
စိတ်ထဲကို ဆန်းကြယ်တဲ့ ဓာတ်သဘောလေး ဝင်ရောက်
လာနေတယ်လေ ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ...၊ အင် ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မသိဘူး၊ ဘာတွေ
လာပြောနေတာလဲ၊ ရှုပ်နေတာပဲ ...”

“ခေတ် မညာနဲ့လေ ...၊ ခေတ် စိတ်ထဲမှာ အဲဒီဓာတ်
သဘောလေး ရှိနေတာကို ခေတ် မျက်လုံးထဲကနေတစ်ဆင့်
ကိုယ်မြင်နေရတယ်၊ ခေတ်လည်း ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်
လားဟင် ...”

သူ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေက ခေတ်ရဲ့စိတ်အာရုံ
တွေကို ဆွဲငင်ယူသွားသည်။ ခေတ်သည် ရုတ်တရက် ငိုချင်သလို
ဖြစ်လာသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဖွဲ့လျက် ဦးခေါင်း
က အလိုလို ညိတ်ခါလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ် ပျော်လိုက်တာ ခေတ်ရယ် ...”

ခေတ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ
ခဏလေး ငြိမ်သက်သွားကြချိန်မှာ ...

“ခေတ်ရေ... ခေတ်၊ ကျွတ်... ခေတ် တစ်ယောက်ဟာ
ဘယ်နားကျန်ခဲ့မှန်းကို မသိဘူး၊ ခြေလှမ်းကိုက နှေးတုံ့
နှေးတုံ့နဲ့...”

“ဟော... ရွှေ လာပြီ၊ သွား... သွားတော့မယ်နော်”

ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ရွှေအသံကြောင့် ခေတ်
သည် ကားတွေကြားမှ လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်လာကာ လူကြားထဲမှ
ရွှေမြင်အောင် ခြေဖျားကလေးထောက်၍ လက်မြှောက်ပြလိုက်ရင်း

“ရွှေ... ငါဒီမှာဟေ့”

ဟု မြူးကြွကြွလေး လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။

ရွှေက ခေတ်ဆီ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လျှောက်လာ
ရင်း...

“ခေတ်ရယ်... နင်က ဘယ်မှာ ကျန်နေခဲ့တာလဲ၊ ငါ့မှာဖြင့်
နင်ပါလာတယ်မှတ်လို့ စကားတွေ ဆက်ပြောသွားတာ
အရူးကြီးကို ဖြစ်လို့...။ သူများတွေ ပြုံးစိပြုံးစိ ကြည့်
သွားတော့မှပဲ နင်မပါလာမှန်း သိတော့တာ...”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လှမ်းခေါ်လို့ သူနဲ့ စကားရပ်
ပြောရင်း ကျန်ခဲ့တာ၊ နင့်ကို လှမ်းခေါ်သေးတယ်၊ နင်
မကြားလို့...”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင့်ပုံစံက ဘာလို့ မြောက်ကြွကြွ
ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြည့်စမ်း... မျက်နှာကလည်း ပန်းရောင်
ထလို...”

“အဟဲ... ဓာတ်သဘောပေါ့ဟယ်”

“ဘာ၊ ဘာဓာတ်သဘောလဲ”

“ဟိုဟာလေ သူငယ်ချင်းက ရယ်စရာတွေ ပြောလို့၊ အရမ်း
ရယ်မိတာနဲ့ ဒီလိုပုံစံ ဖြစ်လာတာပါ”

“ဘယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့လာလို့လဲ...”

“မူလတန်းတုန်းက ခင်ခဲတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ သူက တခြား
ကျောင်းမှာ တက်ပေမယ့် သူ့အိမ်က ဒီနားလေးက လမ်း
သွယ်ထဲမှာလေ၊ သူ ကျောင်းရှေ့က ဖြတ်သွားရင်း ငါ့ကို
တွေ့ပြီး လှမ်းခေါ်လို့...”

“သူ လှမ်းခေါ်တာ ငါလည်း မကြားမိပါဘူး”

“နင်က နင့်ဘာသာ စကားတွေ ပြောလာတာဆိုတော့
ဘယ်ကြားမလဲ၊ သူကလည်း တစ်ခွန်းပဲခေါ်ပြီး ငါ့လက်
ကို လှမ်းဆွဲခေါ်ထားလိုက်လို့ ငါကျန်နေခဲ့တာလေ...”

ရွှေက ဆက်မမေးသော်လည်း သိပ်တော့ ယုံပုံမရ
ချေ...။ ရွှေဟာ ခုတလောမှာမှ ခေတ်အပေါ် သံသယတွေ များ
လာသည်။ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့် ချုပ်ချယ်ချင်လာသည်။

ရွှေ့ ပိတ်ပင်တားဆီးမှုများက ခေတ်သမီးနဲ့ သစ်ခက်ညှိတို့ရဲ့ အချစ်ကို တားဆီးလိုတော့ မရနိုင်ပေ ...။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခေတ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှုက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်တွယ်ငြိလာခဲ့လို့ ဖြစ်သည်။

ရွှေ့ရဲ့ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမှုများကြားကပင် ခေတ်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ရွှေ့သည်လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့ ခေတ်တို့ရဲ့ အချစ်ကို လက်လျှော့ အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။

ခေတ်ကတော့ ရွှေ့ကို ချစ်သနားရသူမို့ ရွှေ့ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်မနေစေလိုပေ ...။ ခေတ်တို့ ဘယ်သွားသွား ရွှေ့ကိုခေါ်ချင်သည်။ ရွှေ့မပါလျှင် နောက်ဆန် တင်ငင်နှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ခေတ် ဒီလိုဖြစ်နေတတ်တာကို သစ်ခက်က မကျေနပ်တာမို့ သစ်ခက်နှင့် မကြာခဏ စကားများရတတ်လေသည်။

ရွှေ့ဟာ ခုချိန်ထိ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လေးလေးနက်နက် မချစ်ဖူးတာကို ခေတ် သိခဲ့သည်။ ရွှေ့လည်း ချစ်သူရည်းစား ရပါစေဟု ဆုတောင်းရသည်။ ရွှေ့သာ ချစ်သူရလျှင် ခေတ် ခုလို နောက်ဆန်တင်းစရာ မလိုတော့လို့ ဖြစ်သည်။

သစ်ခက်ကတော့ ရွှေ့မျက်လုံးအကြည့်တွေကအစ ရွှေ့စိတ်ဓာတ် ရွှေ့စကား ရွှေ့အပြုအမူတွေအားလုံးကို သဘောမကျဘူးဟု ဆိုသည်။ ခေတ်က သူတို့နှစ်ယောက် ပြေလည်အောင် ဖျောင်းဖျသော်လည်း မရခဲ့ပါ။

ခေတ်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရွှေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အငြင်းအခန်ဖြစ်ရတာလေးတွေက လွဲရင် အားလုံး အဆင်ပြေခဲ့ပါသည်။

ခေတ်နဲ့ သစ်ခက်တို့ရဲ့ ထူးဆန်းသော တူညီမှုတစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်အတူ ဘုရားသွားတိုင်း တရားထိုင်လေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ပြီး အနည်းဆုံး နှာရိုက်လောက်တော့ တရားထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

သစ်ခက်က ခေတ်ကို မေးသည်။

“ခေတ် ... အိမ်မှာလည်း အမြဲ တရားထိုင်လား။”

“ထိုင်တယ် သစ်ခက်၊ တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး နှာရိုက်တော့ ထိုင်ဖြစ်တယ်၊ meditation (တရားထိုင်) အမြဲလုပ်တော့ concentration (အာရုံစူးစိုက်မှု) ကောင်းပြီး စာကျက်ရတာလည်း ကောင်းတယ်၊ ပိုပြီး စိတ်ခွန်အား ရှိလာတယ် ထင်လို့လေ ...”

၈၀ ပုညသင်

“ဒါဆို အတူတူပဲ၊ ကိုယ်လည်း နေ့တိုင်း မက်ဒီတေးရှင်း လုပ်တယ်၊ အာရုံစူးစိုက်မှုကောင်းရင် စိတ်မှာ ပိုပြီး ပါဝါ ရှိလာတာပဲလေ...”

ခေတ်မီနုပျိုသော ပုံစံကလေးတွေဖြင့် တရားထိုင် နေကြတာကို တချို့က ထူးဆန်းသည်ဟုထင်သည်။ ခေတ်တို့က တော့ စိတ်ခွန်အားရှိဖို့အတွက် တရားထိုင်ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုတူညီသော အမူအကျင့်လေးတွေကြောင့်ပင် ခေတ် သမီးနဲ့ သစ်ခက်ညိုတို့ရဲ့ ငြိတွယ်မှုက ပိုပြီး အားကောင်းလာခဲ့ သလား၊ မသိချေ။

“ဒီတစ်ခါ ငါ့မွေးနေ့ကို ထူးထူးခြားခြားလေးဖြစ်အောင် ဘယ်မှာ သွားလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ မသိဘူး...”

ကန်တင်းမှာ ရွှေဖြူပျို၊ ခေတ်သမီးနှင့် သစ်ခက်ညို တို့ သုံးယောက်အတူ မုန့်ထိုင်စားကြရင်း ခေတ်က ပြောလိုက် ပါသည်။

သစ်ခက်က ခဏငြိမ်ကာ စဉ်းစားနေပြီးမှ လက် ပျောက် တစ်ချက်တီးကာ...

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ခေတ်၊ သန်လျင် ကျောက်တန်းဘက် မှာ ငါတို့ပိုင်တဲ့ စိုက်ပျိုးရေးခြံတစ်ခြံ ရှိတယ်၊ ခြံက

အကျယ်ကြီးပဲ၊ ခြံထဲမှာ ရေကန်ကြီးလည်းရှိတယ်၊ တံတားလှလှလေးလည်း ထိုးထားတယ်၊ သစ်လုံးအိမ်ကလေးလည်း ရှိတယ်၊ အရမ်းသာယာတယ်၊ သစ်ပင် ပန်းပင်တွေလည်း အုပ်ဆိုင်းနေတာပဲ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် စားစရာတွေ ဝယ်သွားပြီး အဲဒီမှာ မွေးနေ့သွားလုပ်မယ်လေ ...”

“မသွားရဘူး ...”

သောက်လက်စ အအေးခွက်ကို ပိုက်လေးဖြင့် မွှေနေရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်နားထောင်နေသည့် ရွှေ့ဆိက မာကျောသော အသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။

ခေတ်က ပန်းလေးကျုံ့သွားပြီး သစ်ခက်က မျက်နှာကျုံ့သွားကာ ရွှေ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“နင်နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ ...”

“ငါ့သူငယ်ချင်းကိစ္စ ငါနဲ့ဆိုင်တာပေါ့၊ နင် ပိုင်တဲ့ လူသူမနီး ခြံကျယ်ကြီးထဲကို ခေတ် တစ်ယောက်တည်း ထည့်လိုက်လို့ ဖြစ်မလား၊ သင့်တော်သလား၊ မသင့်တော်သလား တစ်ချက်လောက် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦး ကြားလား သစ်ခက်ညို ...”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် သစ်ခက်ရဲ့၊ မကောင်းဘူးလေ

နော်၊ သွားမယ်ဆိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး စုသွားမှ ကောင်းမှာ ...”

“လူတွေအများကြီးနဲ့ဆို မမိုက်ပါဘူး၊ ငါက နင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ စကားတွေ ထိုင်ပြောချင်တာ၊ ငါတို့ခြံထဲမှာ ခြံစောင့် မိသားစုလည်း ရှိတာပဲဟာ၊ သူတို့မရှိလည်း နင်ဆန္ဒမရှိရင် ငါ နင်ကို မွေးမွေး တစ်ချက်တောင် မပေးပါဘူး၊ ခွတ်တရွတ်ကြီး ကြံစည်မှ ရည်းစားနဲ့ သာယာမှု ရမယ်ဆိုရင် ငါတောင် သိက္ခာကျသေးတယ်၊ သစ်ခက်ညိုတို့က လူပျိုသိက္ခာ အကျခံမယ့် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး၊ ကြားလား ရွှေ့ဖြူပျို ...”

အင်္ကျီကော်လံစကို ဆွဲမ၍ ပြောလိုက်သော ပုံစံက အမြင်ကတ်စရာကောင်းပြီး ရွှေ့ကို ထေ့ငေါ့သော လေသံကြောင့် နန်းလိုက်ဖို့ သင့်သော်လည်း ရွှေ့ကတော့ ထိုပုံစံလေးကို ချစ်စနိုး ခြိမ်းမိသည်။ သို့သော် ရွှေ့မျက်နှာထားကိုတော့ တင်းမာထားလိုက်ရပါသည်။

“သစ်ခက် အစီအစဉ်ထက် ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခု ငါ့မှာရှိတယ် ခေတ်၊ ဒီနှစ်က ငါတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ နောက်နှစ်တွေဆို ငါတို့ နေ့တိုင်း ဆုံဖို့မလွယ်တော့

ဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ အမှတ်တရလေးဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရဲ
ငါ စဉ်းစားထားတယ် ...။

“ကလောမှာ ငါတို့ရဲ့ အပန်းဖြေ အိမ်ရှိတယ်
သစ်ခက်ခြံ သာယာတယ်ဆိုတာ ငါတို့ခြံရဲ့ ခြေဖျားတောင်
မိမယ်မထင်ပါဘူး။ ဟိုမှာက ရာသီဥတုကလည်း အေးစို
နေတာ၊ ငါတို့အိမ်ကလေးက တောင်စောင်းလေးမှာဆောင်
ထားတာ ...။

ငါတို့ ကလောကို ခရီးထွက်ကြတာပေါ့၊ ခေတ်
မွေးနေ့မရောက်ခင် တစ်ပတ်လောက် ကြိုပြီး ခရီးထွက်
မယ်၊ ခေတ် မွေးနေ့ကို ကလောမှာ လုပ်ပြီးမှ ပြန်လာကြ
မယ်လေ၊ ဟိုမှာ ငါတို့နေဖို့ အရမ်းအဆင်ပြေတယ်၊ ခြံ
စောင့် လင်မယားလည်းရှိတော့ သူတို့က ချက်ပြုတ်ကျွေး
မှာ၊ ဘာမှပူစရာမလိုဘူး ...”

“ကောင်းသားပဲ ရွှေ၊ အဲဒီလိုဆို ပျော်စရာကြီးပဲ၊ ငါလည်း
ခရီးထွက်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကလောကိုပဲ သွားလို့
ကြရအောင်လေ ... နော် သစ်ခက်”

“အင်း ... ကလောဆို ငါလည်း သွားချင်ပါတယ်၊ ငါ
အဘွားက တောင်ကြီးမှာရှိတော့ တောင်ကြီးကို ခဏခဏ
ရောက်ဖူးပေမယ့် ကလောကိုတော့ ဖြတ်သွားရုံလောက်ပဲ

မြို့ထဲကို တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးဘူး၊ ငါတို့ စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့
နေ့ပဲ ရွှေဆီက အိမ်သော့တောင်းပြီး သွားကြမယ်လေ”

“အဟက် ...၊ ငါ အော်ရယ်တော့မယ်နော် သစ်ခက်”

ရွှေက သစ်ခက် စကားကို လှောင်ပြောင် ရယ်မော
သိုက်ရင်း ...

“သွားချင်ရင် ငါ မပါဘဲတော့ မရဘူးလေ သစ်ခက်ညို၊
ခေတ်ကို စောင့်ရှောက်တဲ့သူ အဖြစ်ရော၊ အိမ်ရှင်အဖြစ်နဲ့
ရော ငါကတော့ ပါမှဖြစ်မယ်”

“နင်က ကန့်လန့် ကန့်လန့်နဲ့ ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ၊ ရှုပ်
တယ်ကွာ ...”

“ငါက ငါ့ဘာသာ အေးအေးလူလူ ပန်းချီဆွဲနေမှာပေါ့၊
ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို ငါ အဲဒီမှာ သွားနေပြီး ပန်းချီ
ဆွဲနေကျပဲ၊ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်တည်း သွားရအောင် ဒါ
နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခေတ်
ကရော နှစ်ယောက်တည်းဆို သွားမယ်ထင်လို့လား၊ ခေတ်
ပြောလိုက်စမ်းပါဟယ် ...”

“ဟုတ်တယ် သစ်ခက်ရဲ့၊ နှစ်ယောက်တည်း သွားလို့တော့
ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ငါ့အိမ်ကသိရင် သတ်မှာပေါ့၊ ရွှေနဲ့ အညှို့

သွားတယ်၊ ရွှေအိမ်မှာ တည်းမယ်ဆိုတာ ပြောပြီး အိမ်က
ထွက်ရမှာ...”

သစ်ခက်က မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာထားနှင့်ပင် ရွှေ
ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

ရွှေက ဘယ်နှယ်ရှိစကသော အကြည့်မျိုးဖြင့် မျက်
ကြောလေး စင်းချကာ သစ်ခက်ကို အပေါ်စီးဆန်ဆန် ကြည့်နေ
လိုက်သည်။

“နေရာတကာ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နဲ့၊ နင် မြန်မြန် ရည်း
စားရမှ အေးမယ်”

သစ်ခက်ညိုက ပွစိပွစိ ရေရွတ်လိုက်တော့ ရွှေက
မထီတရီလေး ပြုံးနေလိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သစ်ခက်ကို လှမ်းမြင်ခွင့်ရသည့်အခိုက်
ကလေးကို တစ်ပတ်လောက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရဦးမှာမို့ ရွှေ ကျေနပ်
သည်။

ကျောင်းကြီးပိတ်လိုက်လျှင် သစ်ခက်ကို ရွှေ တွေ့
ရတော့မှာ မဟုတ်လို့လေ ...။

ကျွန်မဟာ အမြဲ ဒီလိုပဲ တိတ်တဆိတ်သာ
ကြည့်နူး ချစ်မက်နေရပေမယ့် ...

လျှို့ဝှက်စွာ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ပဲ့အက်နေရပေမယ့် ...
တစ်နေ့သောအခါမှာ ...

ချစ်ရသူကို
လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမယ့်
ကံခပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမတစ်ယောက်လား ...။

ကလော၏ ဆောင်းရာသီက အေးလွန်းလှပါသည်။
နွေရာသီဆိုရင်သာ နေခြည်အောက်မှာ အေးစိမ့်စိမ့်ကလေးမို့ နေလို့
ကောင်းလှသော ကလောမြို့ကလေးဟာ မိုးတွင်းဆိုလည်း မှုန်မှိုင်း
စိုစွတ် အေးမြနေတတ်မြဲပင်...။ ပန်းကလေးတွေ အလှဆုံး
အလန်းဆုံး ပွင့်တာကတော့ ဆောင်းရဲ့ အလှတရားတစ်ခု ဖြစ်
မည်ပင်။ ကလောမြို့ကို ရောက်ချိန်မှာ လမ်းဘေးဝဲသာမှာ ရောင်စုံ
ကော့စမော့ ပန်းလေးတွေက ဆီးကြိုနေခဲ့ကြသည်။

ရွှေဖြူပျိုကတော့ ကလောမြို့၏ လှပသောရှုခင်းများ
နှင့် အေးမြသော ရာသီဥတုအောက်မှာ လှပစွာ အထီးကျန်လျက်
ရှိပါသည်။

ရွှေက အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကျယ်ကြီးပေါ်မှာ ရပ်ရင်း ပန်းချီဆွဲနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေရဲ့ ကလောအိမ်ကို ကလောမြို့ရဲ့ လူသူကင်းဝေး ဆိတ်ငြိမ်ရာ ဘာသာလှပသည့် တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားခဲ့ပါသည်။ ပိုးဝေးဝေး က တောင်တန်းညိုညိုကို နောက်ခံထားကာ အနိမ့်အမြင့် အကွေ့ အကောက် လမ်းကလေးတွေကို လှမ်းမြင်နိုင်သော ဒီဝရန်တာ ကျယ်ကြီးကို ရွှေ အလွန်သဘောကျလှပါသည်။

ဒီအပန်းဖြေအိမ်ကို ဖေဖေက မေမေအတွက် ငွေးနေ့ လက်ဆောင်အဖြစ် ဆောက်ပေးခဲ့တာဟု ဆိုသည်။ မေမေဟာ ဒီအိမ်ကြီးကိုသာ အပိုင်ရခဲ့သော်လည်း ဖေဖေကိုတော့ အပိုင်မရ ခဲ့ရှာပါ။ မေမေသည်လည်း ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ လှပစွာ အထီးကျန် ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရှာပါသည်။

ရွှေကတော့ အမေ့ခြေရာကို မနင်းချင်ပါ။ ကိုယ် ချစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်သာလျှင် အပိုင်ရချင်ခဲ့ သည်။ သို့သော်လည်း ရွှေဟာ ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ကို မချစ်သော ကိုယ် အပိုင်မရနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တိတ်တနိုး ချစ်မက်စွဲလမ်းနေခဲ့မိပြီ ...။

ခေတ်နှင့် ဆင်တူညှပ်ထားသော ရွှေရဲ့ ဆံပင်တွေ

က လေကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်မျောလှုပ်ခတ်နေခဲ့သည်။ ခရီး ထွက်မလာခင်လေးကပဲ ခေတ်နှင့် ရွှေတို့ ဆံပင်ပုံစံဆင်တူ ညှပ် ခဲ့ကြသည်။ ကျောလယ်ကျော်သည်အထိ ရှည်လာသော စတက် ဆံပင်တွေကို အဖျားခွေလိမ်၍ ကောက်ကာ ရှေ့ဆံပင်တွေကိုတော့ နဖူးပေါ်မှာ အုပ်အုပ်လေး ညှပ်၍ ညိုရွှေသော အရောင်ကို ဆင်တူ ဆိုးခဲ့ကြသည်။ ဆံပင်ပုံစံနှင့် အသွင်အပြင်သာ ဆင်တူပေမယ့် ကံကြမ္မာချင်းကတော့ မတူညီခဲ့ကြပေ ...။ ရွှေ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ရှိနေချိန်မှာ ခေတ်နှင့် သစ်ခက်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ခပ်ဝေးဝေးက ကွေ့ကောက်နေသော လမ်းသွယ်ကလေးအတိုင်း လက်ချင်းတွဲ၍ လမ်းလျှောက်နေကြတာကို ကုန်းမြင့်ထိပ် အိမ်ကြီး ပေါ်မှာ ရှိနေသော ရွှေက လှမ်းမြင်နေရလေသည်။

ရွှေရှေ့မှာတော့ ကင်းဗတ်ပြားတစ်ခု ရှိသည်။ ကင်း ဗတ်ပြားပေါ်မှာတော့ တောင်တန်းညိုညိုရဲ့ အောက်ခြေဆီမှ လှပ သော လမ်းကလေးကို ရေးဆွဲထားသည်။ ရွှေ ဒီပန်းချီကားကို စဆွဲနေတုန်းက ရွှေရဲ့မြင်ကွင်းထဲကို ခေတ်တို့ စုံတွဲ ဝင်မလာခဲ့ သေးသဖြင့် ရွှေပန်းချီလက်ရာဟာ ရှုမျှော်ခင်းပုံသက်သက်သာ။ ခုတော့ ရွှေမြင်ကွင်းထဲကို သူတို့ တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာကြပြီ ...။ ရွှေပန်းချီကားဟာလည်း ချစ်သူနှစ်ဦး လမ်းလျှောက်လာသည့်

ပုံလေးကို ဖြည့်စွက်ရေးခြင်းဖြင့် ပိုပြီး အသက်ဝင်လှပသွားနိုင်သည်။ သို့သော် ရွှေ မရေးချင်လေ ...။

ရွှေသည် စုတ်တံနှင့် ကင်းဗတ်ပြားကို ကိုင်ကာ ပန်းချီကားကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် လမ်းကလေးပေါ်က စုံတွဲကလေးကို ပန်းချီကားမှာ ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ စုံတွဲကလေး လမ်းလျှောက်လာသော ပုံမှာ ကောင်မလေးကတော့ နောက်ခိုင်းအနေအထားဖြင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ခိုင်းအနေအထား ဖြစ်၍ ဆံပင်တွေကိုသာ ဆော့ချာစွာ မြင်နိုင်သည်။ ယောက်ျားလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သစ်ခက်ညို အခုဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစား အရောင်အတိုင်း ဆွဲပြီး ခေတ်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုတော့ ခေတ်မှာရော ရွှေမှာပါရှိသည့် အဝတ်အစား အရောင်အတိုင်း ရေးခြယ်လိုက်လေသည်။

အဲဒီ နောက်ခိုင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးပုံ အရိပ်ကလေးဟာ ခေတ်သမီးရဲ့ ပုံပါလို့ ဘယ်သူတပ်အပ်ပြောနိုင်မလဲ ...။ ဒါဟာ ရွှေကို ကိုယ်စားပြုထားသော ပုံဆိုတာ ရွှေတစ်ယောက်တည်း သိသည်လေ ...။

ပန်းချီကားကို ကြည့်နေသော ရွှေမျက်ဝန်းတွေသည် ခုမှ ကျေနပ်စွာ ပြုံးရယ်သွားကြပါသည်။

“ရွှေရေ ... နေ့လယ်စာအတွက် ဒေါ်ဒေါ် ဘာစီစဉ်ပေးရမလဲ ...”

အိမ်စောင့် အဒေါ်ကြီး ဒေါ်ကြွေက ရွှေ့နောက်မှာ လာရပ်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်တာမို့ ရွှေက ဒေါ်ကြွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“အသီးအရွက်တွေသာ များများ စီစဉ်ပေးပါ ဒေါ်ကြွေ ...။ မုန့်လာဥနီ သေးသေးကျွတ်ကျွတ်လေးတွေ အစိမ်းကိုက်စားဖို့ များများချပေး၊ ဂေါ်ရခါးညွန့်ကြော်ပေး၊ ကိုက်လန်ကြော်ပေး၊ သခွားသီး ကျွတ်ကျွတ်လေးတွေကို ရှည်လမျောလေးတွေ စိတ်ပေး၊ တို့ဟူးဆီစိမ် ချပေး၊ မုန့်ညင်းချဉ်ရယ်၊ ပဲပုပ် ဂျူးမြစ်ကြော်ရယ်၊ အသားကတော့ ကြက်သားပဲ ချက်၊ အရည်သောက်ဟင်းကို မုန့်ညင်းနဲ့ ချက်ပေး ...”

ရွှေ ပါးစပ်က သစ်ခက်ကြိုက်တဲ့ စားစရာတွေကို ပဲ ရွတ်မိသွားသည်။ သုံးယောက်အတူ ထမင်းစားခဲ့ဖူးသော အချိန်တွေ ရှိခဲ့ဖူးတာမို့ သစ်ခက် အသီးအရွက်တွေ အရမ်းကြိုက်တတ်တာကို ရွှေ သိထားသည်။

ရွှေ သူ့အပေါ် စေတနာတွေထားနေမိတာကို သစ်ခက်ကတော့ သိမည်မထင်ပေ ...။ သိလျှင်လည်း အသိအမှတ် ပြုမည်မထင်ပေ။

ဒီခရီး အစကတည်းက သစ်ခက်ဟာ ခေတ်နဲ့ ခရီး
အတူသွားခွင့်ရခြင်းအတွက် သာယာပျော်မြူးနေကာ ရွှေ့ကို
ရှိတယ်လို့ကို မထင်ပေ ...။

ဒီခရီးကို ရွှေ့ကားနဲ့ လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ရွှေ့
အိမ်က ဒရိုင်ဘာလည်း ထည့်ပေးလိုက်သည်။ လမ်းဖြောင့်တွေမှာ
ရွှေ့က မောင်းပြီး တောင်တက်လမ်းတွေမှာ ဒရိုင်ဘာက မောင်း
သည်။ သစ်ခက်ရော ခေတ်ပါ ကားမောင်းတတ်ကြတာမို့ သူတို့
စုံတွဲက တစ်လမ်းလုံး ပျော်မြူးကြည်နူး ဖိမ်ကျလာသည်။ ခေတ်
ကမှ ရွှေ့ကို အားနာရကောင်းမွန်း ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမွန်း
သိသေးသော်လည်း သစ်ခက်ကတော့ ကလောက သူပိုင်အိမ်ကို
သူ့ကားနဲ့ တက်လာရသလို သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှပါသည်။

ကလောရောက်တော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
မျက်နှာကလေးတွေဟာ နှင်းဆွတ်ပန်းလို လန်းဆန်းနေကြသည်
မှာ မနာလိုစရာ ကောင်းလှလေသည်။

ရွှေ့သည် သူတို့ ကြည်နူး ရယ်မောနေကြတာကို
တိတ်တနိုး လိုက်ကြည့်ရင်းကပင် ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်မွန်းကြပ်
လို့ လာခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့... ရွှေ့ရင်ထဲမှာ ခေတ်အံ့ပေါ် မနာလိုစိတ်
က ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမားလာခဲ့ရသည်။

ရွှေ့ ရချင်တာတွေအားလုံး ခေတ်မှာ ရှိနေခဲ့သည်။
ရွှေ့မှာ မရှိသော မိစုံဖစုံ အတူတကွ နေထိုင်ခွင့်ကိုလည်း ရွှေ့
နုထားသည်။ ကိုယ့်ကိုချစ်၍ ကိုယ်ကချစ်သော ချစ်သူတစ်ယောက်
ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ခေတ်ဟာ မချမ်းသာသော်လည်း
ပြည့်စုံစိတ်ချမ်းမြေ့သော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြွေ ထွက်သွားသောအခါ ခေတ်သည် ပန်းချီ
အားလေးဘက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့... ဟိုးဝေးဝေး တောင်ခြေလမ်းကလေး
ဆီက သစ်ခက်တို့ စုံတွဲကို လှမ်းမျှော်ငေးမိသည်။

အဲ့ဒီနောက်တော့ ရွှေ့က ရွှေ့ပန်းချီကားကလေးထဲ
အဲ့ဒီမှာ အာရုံနှစ်၍ မွန်းမံ 'သ' နေလိုက်လေသည်။

“ရွှေ သနားပါတယ် သစ်ခက်ရယ်...”

ခေတ်က တောင်ခြေလမ်းကလေးအတိုင်း သစ်ခက်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်နေရင်းက ဟိုးအဝေး အိမ်မြင့်ကြီးရဲ့ နေရာမှာ ရပ်၍ ပန်းချီဆွဲနေသော ရွှေကို လှမ်းကြည့်လျက် ခြေလိုက်မိပါသည်။ သစ်ခက်ကလည်း ခေတ် ကြည့်သည့်ဘက်က လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဘာသနားစရာရှိလို့လဲ၊ သူ့ဘာသာ အေးအေးလူလူ ပန်းချီဆွဲနေတာကို...”

“ခေတ်တို့ နှစ်ယောက်က တတွဲတွဲ နေနေတော့ သူတို့

ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကို သနားတာပါ။ ရွှေကို ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဆက်ဆံပါ သစ်ခက်ရယ်၊ ငါတို့ ခုလို နေခွင့်ရတာ သူ့ကျေးဇူးကြောင့်ပဲလေ၊ သူ့ကားနဲ့လာပြီး သူ့အိမ်မှာတည်း၊ သူ့ချက်ကျွေးခိုင်းတာ အဆင်သင့် စားနေရတာ၊ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲနေလို့ ဖြစ်မလား၊ အမြဲတမ်း နှစ်ယောက်တည်းချည်းပဲ သွားချင်မနေနဲ့လေ၊ သုံးယောက် တတွဲတွဲ သွားလာဖို့လည်း အချိန်ပေးရဦးမှပေါ့ သစ်ခက်ရဲ့...”

“သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင် စကားပြောက သိပ်မတည့်တော့လို့ပါကွာ၊ ရွှေဖြူပျိုက သူ့သူငယ်ချင်းကို ငါက လုသွားတယ်ဆိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလေ...”

“သူမကျေနပ်ရင် ဒီခရီးကိုတောင် စီစဉ်မပေးဘူး”

“ဒါကတော့ သူ မစီစဉ်ရင် ငါဘာသာ စီစဉ်သွားမှာစိုးတာကိုး၊ သူ့စီစဉ်တော့ ဒီခရီးမှာ သူလည်းပါရတာပေါ့”

“သူပါတော့ ပိုပြီး အဆင်မပြေဘူးလား၊ တို့နှစ်ယောက်တည်း လာလို့မှ မဖြစ်တာလေ...”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ တင်လိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျ”

သစ်ခက်က လက်ပိုက်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ခပ်ငေါ့ငေါ့လေး ပြောလိုက်တာမို့ ခေတ်က ရယ်မောရင်း သစ်ခက်ရဲ့ နှာခေါင်းကို လှမ်းလိမ်ဆွဲလိုက်သည်။ သစ်ခက်က ခေါင်းကိုငဲ့စောင်း၍ ရှောင်လိုက်ရင်း ခေတ်ရဲ့ ပါးကလေးကို နှာခေါင်းဖျားကလေးနှင့် ထိပွတ်မိရုံကလေး ဖျတ်ခနဲ လှမ်းနမ်းလိုက်လေသည်။

ခေတ်သည် ရုတ်တရက်မို့ လန့်ဖျပ်ရင်ခုန်သွားကာ ရွှေရှိရာ ဝရန်တာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိရင်း ...

“ရွှေ မြင်သွားတော့မှာပဲ သစ်ခက်ရယ်”

“မြင်မြင်ပေါ့ ...”

“ငါ ရှက်တယ်ဟဲ့ ...”

“ဒီလောက်လေးများ ရှက်စရာလား၊ လာခဲ့ ... ငါ့ရည်းစား”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သစ်ခက်နော် ... လွှတ်နော်”

သစ်ခက်က ခေတ်ရဲ့ ပခုံးလေးကို လှမ်းဆွဲဖက်လိုက်တာမို့ ခေတ်က တဟဲ့ဟဲ့အော်ရင်း နောက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ဆုတ်လိုက်သည်။ ခေတ် မျက်လုံးပြူး လန့်ဖျပ်သွားပုံကိုကြည့်ရင်း တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သော သစ်ခက်ရဲ့ ရယ်သံက တောင်နံရံများကိုပင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။

အဲ့ဒီနောက် သစ်ခက်နှင့် ခေတ်တို့ နှစ်ဦးသား လက်ချင်းတွဲကာ ရွှေရဲ့ ‘နှင်းဧကရိစ်အိမ်’ ရှိရာ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ လမ်းလျှောက်တက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်အဝင်ဝရောက်တော့ ဒေါ်ကြွေက ခေတ်တို့ကို ဆီးကြိုကာ ...

“သမီးတို့ ထမင်းစားကြတော့မလား၊ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာပြီဆိုတော့ ဗိုက်ဆာရောပေါ့၊ အဒေါ် ထမင်းပွဲပြင် လိုက်ရတော့မလား ...”

ခေတ်က အိမ်ထဲက နံရံကပ် နာရီကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ညနေစာ စားချိန်တောင် ရောက်နေပြီပဲ၊ ခေတ်လည်း ကူပြင်ပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ သစ်ခက် ရွှေကို သွားခေါ်ပေးနော်၊ ထမင်းစားကြမယ်လို့၊ ဟဲ့ ... ပြေပြေလည်လည် ပြောဦးနော်”

“အေးပါ ...”

ခေတ်က ဒေါ်ကြွေနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းဘက် သို့ဝင်သွားချိန်တွင် သစ်ခက်က ရွှေဖြူရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်သည့် တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်စဉ် ပန်းချီကားရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသော ရွှေဖြူပျိုတို့တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပွင့် သေးသေးနုတ်နုတ်လေးတွေ အဆင် ဂါဝန်ရှည်တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရင်ဘတ်မှာ အမွှေတွန့်လေးတွေပါသော အနီရောင် အပေါ်ထပ်အင်္ကျီ လက်ရှည် ထပ်ဝတ်ထားသော သူမက ခေတ်လို ငြိမ်သက်သိမ်မွေ့စွာ မလှည့်စူးရှတောက်ပစွာ လှနေခဲ့သည်။

လေတိုးသဖြင့် ဂါဝန်စက တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန့်လွန့် ခတ်နေသည်။ ဆံပင်စတွေကလည်း လေမှာ လွင့်မျောလျက်ရှိနေသည်။

သူမ ပန်းချီကားကို စိုက်ကြည့်နေပုံက လွမ်းလွမ်းမောမော နိုင်လှပြီး သူမပုံစံက ဝမ်းနည်းနေဟန်ရှိတာမို့ သစ်ခက်က သူမကို ချက်ချင်း လှမ်းမခေါ်ဘဲ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ညိုညိုစိမ်းစိမ်း တောင်တန်းကို နောက်ခံထားကာ လေတယူးဟူး တိုက်နေသော ဝရန်တာပြင်ကျယ်ကြီးမှာ ရပ်တန့် ပန်းချီကားကို ရပ်ငေးကြည့်နေသော သူမပုံစံက တစ်စုံတစ်ခုတသလွမ်းဆွတ်နေသော ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ပန်းချီကားကိုကြည့်နေသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးလာခဲ့သည်။ ပန်းချီကားရဲ့ တစ်နေရာဆို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် တို့ထိရင်း ပြီးလိုက်တာဖြစ်သည်။

သစ်ခက်က ထူးဆန်းသည့် သူမပုံစံကို အတန်ကြာ ခုပ်ကြည့်နေပြီးမှ သူမထံသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ ...

“ရွှေဖြူပျို...”

“ဪ... သစ်ခက်”

“ပန်းချီဆွဲနေတာလား...”

“အင်း... ပြီးပါပြီ”

“ငါ ကြည့်လို့ရမလား...”

“ရတယ်လေ...”

သစ်ခက်က ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ပြောတာမို့ သူမကလည်း ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ပြန်ပြောသည်။

သူက ပန်းချီကားကို မျက်နှာမူရပ်နေသော သူမ နောက်မှာ ခပ်ခွာခွာဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ပန်းချီကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဝရန်တာကနေ လှမ်းမြင်ရသော ရှုခင်းပုံထဲက လမ်းတလေးထက်မှာ စုံတွဲပုံကလေးပါ ပါနေတာမို့ သူက ပြီးမီရင်...

“ရွှေက ပန်းချီဆွဲ တော်သားပဲ၊ ဒီထဲက စုံတွဲကလေးက ငါနဲ့ ခေတ်ပုံ မဟုတ်လား”

“နင် ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ...”

“ငါတို့ပုံလို့ပဲ ထင်တာပေါ့၊ ခုနပဲ ဒီနားလေးမှာ ငါတို့ နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေခဲ့တာလေ ...၊ နင် ငါတို့ကို မြင်ပြီး ထည့်ဆွဲလိုက်တာ မဟုတ်လား ...”

“အဲဒီလို ယူဆမယ်ဆိုလည်း ယူဆနိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ခေတ် ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစား အရောင်က အခုဝတ်ထားတဲ့ အရောင်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့အဝတ် အစားကတော့ အရောင်မှန်တယ်၊ နင် မှားဆွဲလိုက်တာ လား”

“အင်း ... ဆိုပါတော့”

သစ်ခက်က ပန်းချီကားရှေ့သို့ ပိုမိုတိုးကပ်၍ ကြည့် လိုက်ရင်း ...

“လူပုံက အရမ်းသေးသေးလေးပဲ ဆွဲထားတာဆိုတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ လူလုံးမကွဲဘူးပေါ့နော်၊ မှန်းကြည့်ရင်တော့ ဒါက ငါ၊ ဒါက ခေတ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်”

ဟင့်အင်း ... နင်ထင်တာ မှားတယ် သစ်ခက်

တကယ်တော့ အဲဒီ ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးဟာ ငါ့ပါ သစ်ခက်ရယ် ...။

ရွှေက ပန်းချီကားကို သေချာအနီးကပ် ငုံ့ကြည့်၍ စုံတွဲပုံကလေးကို လက်ဖြင့် ထိတွေ့ကြည့်နေသော သစ်ခက်ရဲ့ ပုံစံလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ တိတ်တခိုး ပြောရသည်။

“ဒီ ပန်းချီကားလေး ငါတို့ကို လက်ဆောင်ပေးမလား ရွှေဖြူပျို...”

“မပေးဘူး၊ ဒါ ငါ အမြတ်တနိုး သိမ်းမယ့် ပန်းချီကားပဲ”

“ငါတို့ပုံလေး ပါလို့ ငါ အမှတ်တရ သိမ်းချင်လို့ တောင်း တာပါ”

“နင်တို့ပုံလို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“နင်ပဲ ခုနပြောတော့ အဲဒီလို ယူဆလို့ရတယ်ဆို ...”

“အခုပညာလက်ရာတစ်ခုကို ကိုယ့် အဓိပ္ပာယ်နဲ့ကိုယ် ကိုယ် ခံစားရတဲ့အတိုင်း ယူဆချင်သလို ယူဆလို့ ရတာပဲလေ၊ ဒီပုံက နင်တို့ရုပ်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူအောင် ဆွဲထားတဲ့ ပုံတူ ပန်းချီကားမှမဟုတ်တာ ...”

ရွှေလေသံက ဆရာကြီးလေသံမို့ သစ်ခက်က အမြင် ကတ်ချင်သော်လည်း ခေတ်က နားချထားသဖြင့် ရွှေ့ကို ဘာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ငါက နင့်လက်ရာကို သဘောကျလို့ တောင်းကြည့်တာပါ။ အခုမပေးနိုင်ရင်တောင် ငါနဲ့ ခေတ် မင်္ဂလာဆောင်ရင် နင် တခြားပစ္စည်း လက်ဖွဲ့မယ့်အစား ဒီပန်းချီကားလေး လက်ဖွဲ့ပါလား။ ငါတို့ ဧည့်ခန်းမှာ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားပြီး ချိတ်ထားချင်လို့ပါ”

သစ်ခက်ရဲ့ ‘ငါတို့နှစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ရင်’ ဟူသော စကားက ရွှေ့ကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီအဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလား ...။

ငါ့အသည်းနှလုံးကိုပဲ ခွဲပြီး လက်ဖွဲ့အဖြစ် ယူသွားပါတော့လား သစ်ခက်ညိုရယ် ...။

“ထမင်းစားကြရအောင်လေ ...။ ခေတ် ခေါ်ခိုင်းလို့ နင့်ကို ငါ လာခေါ်တာ၊ ငါတို့ အတူစားလိုက်ကြရအောင်”

သစ်ခက်ရဲ့ ထမင်းစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်သံက မိသားစု ဆန်ကာ နွေးထွေးနေတာမို့ ရွှေ့ ကြည်နူးသွားမိသည်။

“သွားနှင့်၊ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ သိမ်းစရာရှိတာလေးတွေ သိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

ရွှေ့က ပန်းချီဆွဲသည့် အနားကခုပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသည့် ပန်းချီဆွဲသည့် ဆေးဘူးတွေ၊ စုတ်တံတွေကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“ကူသိမ်းပေးမယ်လေ၊ ဒီဒေါက်လည်း အတွင်းကို ရွှေ့မှာ မဟုတ်လား၊ ငါလုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

သစ်ခက်က ပြန့်ကျဲနေသည့် ရွှေ့ပစ္စည်းတွေကို ဆရာ စုစည်းသိမ်းဆည်းပေးလိုက်သည်။ ပန်းချီကားတင်သည့် ဒေါက်ကို တရိတသေ မကာ အိမ်ထဲက ရွှေ့ပန်းချီဆွဲသည့် အခန်းသို့ သွားထည့်ပေးသည်။ ပန်းချီကားကိုလည်း စားပွဲတစ်ခုပေါ်မှာ ဆရှိတသေ တင်ထားလိုက်သည်။

ရွှေ့သည် သစ်ခက် ဒီလို အပိုးကျိုးကျိုးလေး လုပ်ဆောင် ကူညီပေးနေတာကို တအံ့တဩ လိုက်ကြည့်ရင်း ကြည်နူးစာရပါသည်။

သစ်ခက်ရယ် ...။ ဘာသဘောလဲကွယ် ...။

အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးတော့ သစ်ခက်က ရွှေ့ကို ငှက်ကြည်လိုက်ရင်း ...

“လာလေ ... သွားစားရအောင်”

“သစ်ခက် ...”

“အင်ဟင် ...”

ရွှေ့က သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်တော့ သူက မျက်နှာစိန်၍ ထူးလိုက်သည်။

“နင် ... ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ”

သစ်ခက်က ချက်ချင်း မဖြေဘဲ ငြိမ်နေပြီးမှ ...

“ကျေးဇူးတင်လို့ ...”

“ဘယ်လို ...”

“နင့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ပေါ့ဟာ ...”

“ဘာအတွက်လဲ ...”

“နင့်ကြောင့် ငါနဲ့ ခေတ် ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း တည်းခွင့်ရတာလေ ...။ အဲဒါကြောင့် ခေတ်ရော ငါပါ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ရှေ့လျှောက်ပြီးတော့လည်း နင်နဲ့ ပြေပြေလည်လည် အေးအေးချမ်းချမ်း နေသွားရဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ နင့်ဘက်ကလည်း တို့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်လို့ သဘောထားပြီး ငါတို့ကို ပေါင်းပေါ့ ... ခေတ်ကလည်း နင့်သူငယ်ချင်း။ ခေတ် ချစ်သူ ငါကလည်း နင့်သူငယ်ချင်းပဲလေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

သွားသေလိုက်ပါလား သစ်ခက်ညို ...။ ခေတ် စိတ်ချမ်းသာအောင် နင် ငါ့ကို ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံတာ ငါမသိဘူး မှတ်လို့လား။ ငါက နင့်ရင်ထဲက ‘အစစ်’ကိုပဲ လိုချင်တာပါ။

ရွှေသည် မဲ့တဲ့တဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်ပြီးမှ သစ်ခက်ထံ ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နင်က ကျေးဇူးဆပ်နိုင်မှာ မို့လို့လား ...”

“... ..”

“ကျေးဇူးဆပ်နိုင်မှ ကျေးဇူးတင်ရတယ်။ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်ဘဲ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို လွယ်လွယ် မပြောရဘူးလေ ...”

“ငါ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်တာကို နင်က လိုချင်တာလဲ”

အင်း ... ငါတကယ်လိုချင်တာကတော့ နင့်အသည်းနှလုံးပေါ့ သစ်ခက်ညို။ နင် မပေးနိုင်တဲ့ နင့်အသည်းနှလုံးပေါ့။ ရွှေက တိတ်တဆိတ်သာ ဖြေရပါသည်။

ရွှေ သူ့ကို အဖြေမပေးဘဲ ခပ်ကြာကြာလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သစ်ခက်က ရွှေ နောက်မှ လိုက်ဆင်းလာသည်။

“ဟော ... လာကြ၊ ရွှေရေ ... လာ ... ဒီမှာ အဆင်သင့်ပဲ”

ခေတ်က အဆင်သင့်ပြင်ထားသော ထမင်းပွဲဆားက ဘုလားထိုင်တွေကို ရွှေနှင့် သစ်ခက်တို့ အဆင်သင့်ထိုင်ရအောင် ဆွဲထုတ်ပေးရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သစ်ခက်က ခုံမှာဝင်ထိုင်လျက် ထမင်းစားပွဲကို
ငုံကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟား... မိုက်တယ်၊ ငါ့အကြိုက်တွေချည်းပဲ”

ဟု ပြောရင်း မုန်လာဥ အသေးလေးတစ်လုံးကို
နှိုက်ယူကာ ကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားလိုက်သည်။

ခေတ်က သစ်ခက်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“သစ်ခက်က အသီးအရွက်ဆို သိပ်ကြိုက်တာ ရွှေရဲ့၊
ဆီတို့ဖူးတို့၊ ပဲပုပ် ဂျူးမြစ်တို့၊ မုန်ညင်းချဉ်တို့လို ရှမ်းစာ
တွေလည်း အရမ်းကြိုက်ပဲ၊ သစ်ခက် နင် ကံကောင်းတယ်
သိလား...၊ ဒေါ်ကြွေ ချက်ထားပေးတာ နှင့်အကြိုက်ချည်း
ပဲ...”

သစ်ခက် ကံကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ခေတ်ရယ်၊
ငါ စီစဉ်တာတော်လို့ဆိုတာ ငါတစ်ယောက်ပဲ အသိဆုံးပါ...

ရွှေသည် ဒီဟင်းတွေကို ရွှေစီစဉ်ခိုင်းထားတာဟု
မပြောဘဲ ခပ်မဆိတ်သာ နေလိုက်ရင်း သစ်ခက် အားရပါးရ
စားနေပုံကလေးကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ခေတ် ပြောတာ
ကို မီးဖိုချောင်ထဲက ဒေါ်ကြွေ မကြားလိုက်တာမို့ ရွှေ စီစဉ်ခိုင်းတဲ့
အဖြစ်မှန်ကလည်း ပေါ်ပေါက်မလာနိုင်တော့ပါ။

ရွှေဟာ အမြဲ ဒီလိုပဲ တိတ်တဆိတ်သာ ကြည့်နူး
ချစ်မက်နေရမယ့်၊ လျှို့ဝှက်စွာ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ပဲ့အက်နေ
ရမယ့်၊ တစ်နေ့သောအခါမှာ ချစ်ရသူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်
ရမယ့် ကံခပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမတစ်ယောက်လား...

ရွှေဟာ အဲဒီလို ရှုံးနိမ့်ရမယ့် မိန်းမကလေးမဟုတ်
ပါဘူး သစ်ခက်ရယ်...

ရွှေလည်း ပုထုဇဉ်မို့ အနိုင်ကိုသာ လိုချင်ပါတယ်။

နင် ဆွဲမွေ့သွားတဲ့ ငါ့နှလုံးသား တစ်စုံဟာ
ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ အံဝင်ခွင်ကျ မမြှစ်တော့လို့ ...
အချိန်တိုင်း ပရမ်းပတာ လှုပ်ခါနေခဲ့ရပါတယ်။

ရွှေနှလုံးသား တစ်ခုလုံးကို ပြင်းထန်စွာ တုန်ခါ
ရိုက်ခတ်သွားစေသည့် အဖြစ်အပျက်ကတော့ အလွန်အေးသော
ဆောင်းညတစ်ညမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည်။

အဲ့ဒီညက ရွှေနှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူအိပ်သော
ဇော်က စောစော အိပ်သွားခဲ့သည်။ ရွှေသာ မအိပ်နိုင်ဘဲ မျက်လုံး
ကြောင်နေခဲ့တာမို့ အနွေးထည်ထူထူဝတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ လသာဆောင်
မှာ ထွက်ထိုင်နေခဲ့မိသည်။

ရွှေသည် အထီးကျန် တိတ်ဆိတ်ငေးရိလျက် ရှိဆဲ
မှာ ရုတ်တရက် ရွှေ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို နောက်မှ သိမ်းကြိုးပွေ့
ဖက်ခံလိုက်ရပြီး ရွှေ့တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ ရွှေ့ နားတစ်ဖက်က ပူနွေးသွားကာ သစ်ခက်ရဲ့ အသံတိုးဖွဖွကလေးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ခေတ် ... မရုန်းပါနဲ့နော်၊ ကိုယ့် ခဏလေး ဖက်ထားပါရစေနော်”

ထိုအသံက ရွှေ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို ပူနွေးလာစေသည်။

“ဒီလို အရမ်းချမ်းတဲ့ အချိန်လေးတွေဆို ခေတ်နဲ့ ခုလို နွေးနွေးထွေးထွေး နေချင်တာ၊ ရွှေ့ဖြူပျိုကို ကြောက်နေရလို့သာ ခေတ်နား မကပ်ရဲတာ ...၊ ခုတော့ သူလည်း အိပ်သွားပြီမဟုတ်လား၊ ခဏလောက် ဒီလိုလေး နေပါရစေနော်ရယ် ... နော်”

ရွှေ့ဟာ သူတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက်တော့ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုလို့ ယူဆခဲ့ပါလား။ နင်ပြောတော့ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆို။

“ခေတ်ရယ် ... နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ် သိလား၊ နင့်ဆံပင်လေးတွေကို ချစ်တယ်၊ နင့် မျက်လုံးလေးတွေကို ချစ်တယ်၊ နင့် နှာခေါင်းလေး၊ နင့် နှုတ်ခမ်းလေး၊ နင့် နားရွက်ကလေးတွေက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ နင်နဲ့

ပတ်သက်သမျှ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးကို ငါ ချစ်တယ်”

သစ်ခက်က ရွှေ့ဆံပင်တွေကြားသို့ မျက်နှာအပ်ရင်း နို့စွာ ပြောနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ရွှေ့နားရွက်လေးတစ်ဖက်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ရွှေ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကြက်သီးမွေးညှင်း စိမ့်သွားလျက် မသိမသာလေး တုန်ရီလာသည်။

ရွှေ့ ကြားဖူးချင်တဲ့ ချစ်သူချင်း ပြောတဲ့ စကားကို ကြားရပြီ၊ ရွှေ့ သိဖူးချင်တဲ့ ချစ်ရသူရဲ့ နွေးထွေးယုယမှုကိုလည်း ကြားရပြီ။ သို့သော် ဒါတွေအားလုံးဟာ ရွှေ့ကို ရည်ရွယ်တာတော့ မဟုတ်ပေ။

“ငါသေသွားရင်တောင် နင့်နောက်လိုက်ပြီး ခြောက်နေမှာ သိလား ...၊ နင့်ကို ပိညာဉ်ဘဝထိ စွဲလမ်းနေမှာဆိုတော့ ငါ့ခမျာလေး သေရင်တောင် တော်တော်နဲ့ ကျွတ်ပါ့မလား မသိပါဘူးကွာ”

အဲ့ဒီလောက်တောင်ပဲလား သစ်ခက်ညိုရယ် ...။ အချစ်ဆိုတာ သိပ်များလွန်းလို့ တစ်ဝက်ခွဲပေးလို့ ရကြေးဆိုရင် ဆာင် နင်ကတော့ ငါ့ကိုပေးမယ်မထင်ဘူး။ ငါကလည်း ရမယ်၊ အပြည့်ပဲရချင်တဲ့သူပါ။ မေမေ့လို တစ်ဝက်နဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ် ဆယ်သူ မဟုတ်ဘူးလေ ...။

“ဒီလိုလေး နေရတာ ကြည်နူးလိုက်တာကွာ၊ ခုမှ အချစ် ပြောသွားတယ် ...”

သစ်ခက်က ရွှေ့ကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက် သည်။ ရွှေ့သည် ရုန်းထွက်မည်ဟု စိတ်ကူးသော်လည်း ရုန်း နှိပ် အင်အားမရှိဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ယစ်မှူးရီဝေနေခဲ့မိသည်။

တကယ်တော့ နင့်ရဲ့ နမောနမဲ့ နိုင်မှုတွေကပဲ နင့် ကိုရော ငါ့ကိုပါ ဒုက္ခပေးသွားခဲ့တာပါ သစ်ခက်ညိုရယ် ...”

“ခေတ် ... ခေတ်ရော ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ ပြော ဦးကွာ၊ ခေတ် ကိုယ့်ကိုချစ်မှန်းသိပေမယ့် ခေတ်ပါးစပ်ထဲ နူးနူးညံ့ညံ့ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့လေး ပြောတာကိုတော့ ကြားချင်သေး တာပေါ့ကွာ၊ ပြောကွာ ... နော် ... ခေတ်”

သစ်ခက်က ရွှေ့ရဲ့ မျက်နှာလေးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ သစ်ခက် လက်ထဲမှာ အလိုက်သင့်ကလေး ပါသွားသော ရွှေ့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ လသာဆောင်မှ မီးရောင်ထဲ ထင်ဟပ်လာသည်။

“ဟင် ...”

သစ်ခက်သည် ရွှေ့မျက်နှာကိုအတွေ့မှာ ရုတ်တရက် သရဲ သဘက် တွေ့လိုက်ရသလို တုန်လှုပ်လျက် ရွှေ့ခန္ဓာကိုယ် လေးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ရွှေ့ဖြူ... နင် ... နင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ရွှေ့သည် သွေးဆုပ်ဖြူလျော် ထိတ်လန့်နေသော သစ်ခက်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ တစ်ချက် ရယ်လိုက် ခုန်း ...

“အဟက် ... အဲ့ဒါ ငါက နင့်ကိုမေးရမှာ၊ ငါ ဘာမှမလုပ် ဘူးလေ၊ ငါ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေတာ၊ နင်သာ ငါ့ကို လာဖက်တာ ...”

“ငါ နင့်ကိုဖက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခေတ်ကို ဖက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ နင်ဖက်လိုက်တာတော့ ငါ့ကိုပဲလေ ...”

“ရွှေ့ဖြူ... နင် ... နင် ဘာသဘောနဲ့ ငြိမ်နေတာလဲ၊ ငါ လူမှားဖက်မှန်း သိရက်နဲ့ နင် ဘာလို့ငြိမ်နေလဲ၊ ဘာလို့ အမှန်အတိုင်းပြောပြီး မရုန်းသလဲ ...”

“နင့်ကို ဟားချင်လို့ ...”

“ဘာ ...”

“နင် ခေတ်ကို ဘာတွေ ပလီပတာ ပြောတတ်သလဲဆို တာ သိထားချင်လို့၊ လူမှားပြောမိတဲ့အတွက် နင် ရှက်သွား တာကို ကြည့်ချင်လို့ ...၊ နင့်ရဲ့ နမောနမဲ့နိုင်မှုကို ခေတ် ကို ပြန်ပြောပြီး ဟားချင်လို့ ...”

ရွှေ့ရဲ့ မထိမဲ့မြင် အပြောကို သစ်ခက်က တော်တော်

မျက်မှန်းကျိုးသွားရပါသည်။ ရွှေဖြူပျိုဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ...။ သူမနဲ့ စကားပြောတိုင်း သူ့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။ ဘယ်လိုပင် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားသော်လည်း တစ်ခုခု အဖုံအဖတ်မဖြစ်ဘဲ မနေချေ။

သစ်ခက်သည် ရွှေဖြူပျိုက ကိုယ့်ကို ခြိမ်းခြောက်နေသည်ဟု ခံစားရကာ ...

“နင် ... နင် ... ဒီကိစ္စကို ခေတ်ကို ပြန်ပြောမလို့လား”

“အင်း ... ပြောရင်ကောင်းမလား၊ မပြောရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ”

“ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိတဲ့ စကားကို မပြောထားတာ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ် ရွှေဖြူပျို...”

“ဘာလဲ ... နင်က ခေတ်သိရင် စိတ်ဆိုးမှာကြောက်လား၊ မကြောက်ပါနဲ့... နင် ငါ့ကို တမင်လာဖက်တာမဟုတ်ဘူး မှတ်လား...”

ကြည့်စမ်း ... မေးပုံကိုက။ သစ်ခက်သည် ရွှေဖြူပျိုရဲ့ လှောင်သရော်ချင်သည့် မျက်နှာထားကို အင်မတန် အမြဲကတိစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ့်ဘက်က ရိုးရိုးသားသား မှားယွင်းတာပဲဟာ အကြောက်စရာ ရှိလဲ သစ်ခက်ရဲ့၊ ခေတ်က စိတ်မဆိုး”

အပြင် ရယ်တောင် ရယ်ဦးမှာ ... ၊ ခေတ် ရယ်ရအောင် ငါပြောပြလိုက်မယ်လေ ... မကောင်းဘူးလား”

ရွှေဖြူပျို စကားတွေက သူ့ကို ကလိသလို ရိသလို ဖြစ်နေတာမို့ သူက သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ...

“ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ငါ့မုန်းလွန်းလို့ ငါ့ရှက်လွန်းလို့ ဒီကိစ္စကို စကားထဲတောင် ထည့်မပြောချင်တော့တာပါ ရွှေဖြူပျို၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ပွေ့ဖက်ချင်ခဲ့တာပါ။ ခေတ်က ငါ့အချစ်ဦး၊ ရည်းစားဦး၊ ငါ့အနမ်းဦး ပေးချင်တဲ့သူပါ။ ခေတ်ကိုပဲ ငါ ပထမဦးဆုံး ပွေ့ဖက်ချင်ခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့ကိစ္စမှာ ငါ့ရဲ့ နမောနမဲ့ နိုင်မှုအတွက် နောင်တရလို့ မဆုံးပါဘူး၊ ဒီကိစ္စ ကို ငါ မေ့လိုက်ချင်တယ်၊ နင်လည်း မေ့ပစ်လိုက်ပါ ... ၊ ခေတ်သိအောင် လျှောက်မပြောဖို့ ငါ အနူးအညွတ် တောင်းပန်တယ် ရွှေဖြူပျို... ၊ ငါ့မှားယွင်းမှုအတွက် နင့်ကိုလည်း တောင်းပန်တယ်၊ ဂွက်နိုက်ပါ ...”

သစ်ခက်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး ရွှေဘေးကနေ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

မှုန်ရီနေသော နှင်းမှုန်တွေကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်နေခဲ့သော ရွှေ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့ တုန်ရီ၍နေခဲ့သည်။

၁၂၀ ဓမ္မညောင်

စောစောက နွေးထွေးနေခဲ့သော ရွှေ့ရဲ့ ခြေဖျား
လက်ဖျားလေးတွေဟာလည်း ပြန်လည်အေးစက်လာခဲ့သည်။

ရွှေ့ဖြူသည် တုန်နေသော အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို
ဆတ်ခနဲ ကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ငါချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ မွေ့ဖက်ချင်ခဲ့တာ’တဲ့
လား သစ်ခက်ညိုရယ် ...။

နမောနမဲ့ နိုင်မှုအတွက် နောင်တရလို့မဆုံးဘူးတဲ့
လား။

ငါကတော့ နောင်ဘမရဘူး သစ်ခက် ...။

ငါချစ်တဲ့ နင့်ရဲ့ရင်ခွင်မှာ ခဏလေး နွေးခွင့်ရလိုက်
တဲ့အဖြစ်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူး။

နင် မေ့စေချင်တဲ့ ဒီကိစ္စကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့
ဘူး သစ်ခက်ညို ...။

နင့်ရဲ့ ငါ့အပေါ်ထားတဲ့ စိမ်းကားတဲ့ သဘောထား
အတွက် ငါ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ထိခိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကို နင်ကတော့
သိမယ်မထင်ပါဘူး။

နင့်အချစ်ကို ရအောင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်
မလဲဟင် ...။

“နင်က ရွှေ့နဲ့ ပြေလည်အောင်နေပါဆိုလို့ နင့်စကား နား
ထောင်ပြီး ငါ သူနဲ့ ပြေလည်အောင် ကြိုးစားပါတယ်
ခေတ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုက ငါ့ကို မကျေနပ်တာလား
ဘာလား ... ဘာမှန်းကို မသိဘူး၊ စကားပြောရင်လည်း
ကလီသလို ရီသလို ရွဲ့သလိုလိုနဲ့ သူနဲ့ စကားပြောလိုက်
တိုင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ်”

ကြားလိုက်ရသော စကားသံကြောင့် ရွှေ့ခြေလှမ်း
ဆွဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့ရသည်။

လက်စသတ်တော့ နင် ငါ့ပန်းချီဆွဲတဲ့ ပစ္စည်းတွေ

လာသိမ်းပေးပြီး ရွှေပြည်အေးတရား ဟောခဲ့တာ နင့်စိတ်ရင်းနှံမှ
မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီကတည်းက ငါ ထင်တော့ထင်သားပဲ ...။

“နင်တို့ နှစ်ယောက် ပြေလည်တော့ ငါ စိတ်ချမ်းသာရတာ
ပေါ့ သစ်ခက်ရယ် ...။ အဲဒီရက်ကဆို နင် ရွှေ့ကို ဂရု
တစိုက်လေး ဆက်ဆံတော့ ငါလည်း ပျော်ရတယ်။ ရွှေ
လည်း ပျော်နေပုံပဲ ...။”

ခေတ်စကားကို ကြားရခိုက်မှာ ရွှေက ကြည်နူးခဲ့ရ
သည့် အခိုက်အတန့်လေးကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

သစ်ခက်က ငြိမ်းချမ်းရေးစကား ဆိုပြီး နောက်ရက်
တွေမှာ သူတို့အပြင်သွားတိုင်း ရွှေ့ကိုခေါ်ခဲ့သည်။ သုံးယောက်
အတူ သစ်ခက်ကို အလယ်မှာထားကာ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ခဲ့ကြ
သည်။

ခြံထဲမှာ နှင်းဆီပန်းတွေပွင့်လျှင် သစ်ခက်က နှစ်ဖွင့်
ခူးကာ ရွှေ့နဲ့ ခေတ်ကို တစ်ပွင့်စီ ပေးခဲ့သည်။ ပိုလှတဲ့ အပွင့်ကို
ခေတ်ကိုပေးဖို့ ရည်စူးတဲ့အတွက်တော့ ရွှေ့ ဝမ်းနည်းရသည်။

ရွှေ့သည် သစ်ခက်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုအတွက် ကျေနပ်ခြင်း
တစ်ဝက်၊ နာကျင်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် ကလေးမြို့ရဲ့ ဆောင်းရာ
တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

“ဒါပေမယ့် ရွှေဖြူပျိုက ဘယ်လောက် ပြေလည်တဲ့ အခြေ
အနေမှာမဆို အဖုအတုံးကလေးတွေတော့ ဖြစ်လိုက်ရမှ
ကျေနပ်တာလေ။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါက နှင်းဆီ
တစ်ယောက်တစ်ပွင့် ပေးရင်တောင် နင့်အပွင့်မှ ပိုလှတယ်
ထင်ပြီး လဲယူတယ် မဟုတ်လား ...။”

ခေတ်ရဲ့ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရပြီးနောက် ...

“ဒီလောက်လေးကတော့ ဘာဖြစ်လဲဟယ် ...။ ရွှေက
ဒီလိုပဲ တမင် ဂျစ်ကျတတ်တာပဲဟာ ...။”

“နင်ကတော့ ရွှေဖြူကိုဆို အမြဲ အကောင်းမြင်နေတော့
တာပဲ ...။”

“သူငယ်ချင်းကိုးဟဲ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတာ”
“ငါနဲ့ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲ ...။”

“အဟင်း ... ဟင်း ... သစ်ခက်က ကလေးကျနေတာပဲ
ဟယ်၊ အချစ်ချင်းမှ မတူတာကို နှိုင်းယှဉ်စရာလား။”

“မခွဲချင်တော့ဘူး ခေတ်ရယ်၊ ဒီမှာ တစ်အိမ်တည်းနေရတဲ့
အချိန်တွေကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်တယ်၊ ကျောင်းလည်း
ပြီးခါနီးပြီဆိုတော့ ဒီကပြန်ရင် နေ့တိုင်းတွေ့ဖို့တောင်
လွယ်ပါ့မလား မသိဘူး၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် မိဘတွေကို

ဖွင့်ပြောပြီး စာမေးပွဲကြီးဖြေပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်လေ ...”

“လက်ထပ်ဖို့တော့ စောပါသေးတယ်ဟာ၊ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပြီး အခြေကျအောင်တော့ အချိန်ယူရဦးမှာပေါ့ ...”

“လက်ထပ်ပြီးမှ အတူရုန်းကန်လို့လည်း ရတာပဲ ...”

“စိတ်မစောပါနဲ့ဟယ်၊ ဪ ... ဒါနဲ့ နင့်အဖေက တောင်ကြီးက နင့်အဘွားဆီ သွားခိုင်းထားတယ်ဆို၊ နင့်မနက်ဖြန် တောင်ကြီး သွားမှာလား ...”

“အေး ... ငါ တစ်ညအိပ်တော့ သွားရမယ်၊ မေမေက ငါ့ကို ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး လာတာလို့ပဲ သိထားတာ၊ ကလေးရောက်လက်စနဲ့ တောင်ကြီးထိ သွားဖို့ မှာလိုက်တာ ...၊ တစ်လက်စတည်း ဘွားဘွားကို ငါတို့ အကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့မယ်ကွာ၊ ငါ့အဘွားက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ငါပူဆာရင် ခေါင်းမညိတ်ဘဲမနေဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကလည်း ဘွားဘွားပြီးရင် ပြီးတယ်၊ ဘွားဘွားဘက်က အိုကေရင် ရန်ကုန်မပြန်ခင် နင့်ကိုပါခေါ်ပြီး တောင်ကြီးကို နောက်တစ်ခေါက် သွားမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား သစ်ခက်ရယ်၊ မေမေ့ကိုတောင် မပြောရသေးဘူးလေ ...”

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် မိဘတွေကို ပြောပြီး ငါတို့ နေ့စပ်ထားလို့ ရတာပဲ ...”

“ဇွတ်ပဲ သစ်ခက်ရယ် ...”

“ချက်ချင်း လက်ထပ်သေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ နေ့စပ်ထားရုံပဲလေ၊ လူကြီးချင်း သဘောတူ အသိအမှတ်ပြုထားတော့ ငါတို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွေ နေ့စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ လက်ထပ်မယ့် ရက်ကိုတော့ နင့်သဘောအတိုင်း ရွေးပေါ့”

“အေးပါ ... အေးပါဟယ်”

“ချစ်တယ် ခေတ်ရယ် ...”

“ဟယ် ... ကြည့် ... နင်ကတော့လေ ရွှေလစ်ရင် လစ်သလို ဒီစကားပြောပြီး ဒီလိုချည်း မွေးနေတော့တာပဲ၊ သွား ... တော်ကြာ ရွှေ ရောက်လာမှာ ...”

ရွှေဖြူပျိုသည် ခေတ်တို့စုံတွဲ ရှိနေသည့် အိမ်နောက်ဘက် ဝရန်တာ ထောင့်အကွယ်လေးအနီးမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

ရွှေရင်သည် တထိတ်ထိတ် ခုန်လျက်ရှိပြီး နားတွေပင် အူချင်လာရသည်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်လား ...။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းစဉ် ရုတ်တရက် ဒူးတွေ ညွတ်ခွေသွားရတာဟာ

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက အင်အားတွေ ဆုတ်ယုတ် ဖျော့တော့သွား
ခဲ့လို့လား။ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာရတာကရော ပြင်းထန်လွန်းတဲ့
စိတ်ခံစားချက်ကြောင့်များလား...။ ဒါမှမဟုတ် လျှံတက်လာတဲ့
မျက်ရည်တွေကြောင့်များလား...။

ရွှေသည် ဆောက်တည်ရာမရသော ခံစားချက်ကြီး
ဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရွှေ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့မိသည်။

သူတို့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီတဲ့...။

ဒါဆို သစ်ခက်ညိုကို ရွှေ တိတ်တခိုး အရိပ်တကြည့်

ကြည့် နေခွင့်လေးတောင် မရတော့ဘူးပေါ့...။

အပြီးတိုင် ဆုံးရှုံးရတော့မှာပေါ့။

ဟင့်အင်း...

ဟင့်အင်း...

ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပိုင်မရတဲ့

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ရွှေအသိဆုံးပဲ...။

ရွှေ မေမေ့လို မခံစားချင်ဘူး...။

သစ်ခက်ရယ်...

နင့်ရဲ့ နမော်နမဲ့ နိုင်မှုတွေကြောင့် ငါ ဘယ်လောက်

ရင်ခုန်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နင်ကတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ...။

နင် ဆွဲမွေ့သွားတဲ့ ငါ့နှလုံးသား တစ်စုံဟာ ငါ
ရင်ဘတ်ထဲမှာ အဝင်ခွင့်ကျ မဖြစ်တော့လို့ အချိန်တိုင်း ပရမ်းပတာ
လုပ်ခါနေခဲ့ရပါတယ်...။

ငါ ကြိုးစားပါရစေတော့...။

တရားတာ မတရားတာတွေ မစဉ်းစားဘဲ နင့်ကို
ဆော် ပိုင်မသွားအောင် ငါ ကြိုးစားပါရစေတော့နော်...။

ငါဟာ ... ငါ့အချစ်တွေကို
ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးတွေရဲ့
ဟိုဘက်ထိရောက်အောင် လွှင့်ပစ်လိုက်ရမယ်ဆိုရင်တောင်၊
ချောက်ကမ်းပါး လျှို့ဝှက်အထိ ငါ့အချစ်တွေ လွှင့်ချောကျဆင်းသွား
ရမယ်ဆိုရင်တောင်
မပြတ်သားတဲ့ စိတ်နဲ့ ငါ့ပါလိုက်ခုန်ဆင်းပြီး
ငါ့အချစ်ကို ပြန်ဖမ်းဆုပ်ရင်းနဲ့ပဲ
အသေခံချင်တဲ့သူပါ ... ။

“သစ်ခက် မနက်ဖြန်တော့ ဆက်ဆက်ပြန်ခဲ့နော် ...”

“စိတ်ချ... နင်က ဆက်နေပါဆိုရင်တောင် ငါမနေနိုင်ဘူး၊

အမြန်ဆုံး ပြန်လာမှာ ...”

ကားထွက်ခါနီးအထိ စကားပြောလို့ မပြီးနိုင်သေး
သော ခေတ်တို့စုံတွဲကို ရွှေက ကားကိုမှီရပ်ရင်း လှမ်းကြည့်နေမိ
သည်။

ဒီနေ့ သစ်ခက် တောင်ကြီးသွားမှာမို့ ကားစောင့်စီး
ရမည့်နေရာထိ ရွှေက ကားမောင်း၍ပို့ရသည်။ ရွှေဒရိုင်ဘာကြီး
က ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားနှင့်ပြီ။ ရွှေတို့ ပြန်ခါနီးမှ လာခေါ်မှာ
ပင်။

သစ်ခက် ကားပေါ်တက်ပြီး ကားထွက်သွားတော့မှ
ခေတ်က ရွှေဆီ ပြန်လျှောက်လာသည်။

ရွှေ ကားမောင်းထွက်လာတော့ ခေတ်က စကား
တပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာပါသည်။

“သစ်ခက် အမေက ရှမ်း၊ သစ်ခက် အဖေက မြန်မာတဲ့
ရွှေရဲ့၊ သစ်ခက်က အဲဒါကြောင့်မို့ ချောတာဖြစ်မယ်
သစ်ခက် အမေက သစ်ခက် အဖေနဲ့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်
မှာတွေ့ကြတာတဲ့၊ နောက်တော့ သစ်ခက်အဖေက ရန်ကုန်
ကို ပြောင်းနေဖြစ်တယ်၊ သစ်ခက် အမေလည်း သစ်ခက်
အဖေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့ ရန်ကုန် လိုက်နေရတာပေါ့၊
သစ်ခက် အဘွားကတော့ တခြား သားသမီးတွေနဲ့ တောင်
ကြီးမှာပဲ နေတာလေ၊ ရန်ကုန်မှာ ပူလို့ မနေနိုင်ဘူးတဲ့
သစ်ခက်အဘွားက သစ်ခက်တို့ မိသားစုအပေါ်မှာ ဩဇာ
သိပ်ညောင်းတာတဲ့ ...”

ရွှေသည် ခေတ်ရဲ့ စကားတွေကို ငြိမ်သက်စွာ နား
ထောင်ရင်း ကားမောင်းလာသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချထား
ပြီးဖြစ်သော ရွှေမျက်နှာသည် အေးစက် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။

“ရွှေ... နင် ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ၊ အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်
ဘူးလား ...”

ခေတ်က လမ်းဘေးဝဲယာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မေး
လိုက်သည်။ ရွှေက ကားကို လူရှင်းကားရှင်းပြီး ရှုခင်းကောင်း
သည့် တောင်ကုန်းထိပ်လေးသို့ မောင်းတက်လာခဲ့ရင်း ...

“ငါ နင်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောစရာလေး ရှိလို့
အရမ်းသာယာတဲ့ နေရာလေးကို ခေါ်သွားပေးမလို့၊
အဲဒီနေရာလေးကို ငါချစ်ခင်တဲ့သူတွေကိုပဲ ခေါ်သွားဖူးတာ၊
ငါခေါ်လာဖူးတာဆိုလို့ မေမေနဲ့ နင်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ခေတ်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေ့ဝဲကြည့်လိုက်
ရင်း...

“ဟယ် ... ဒီနေရာလေးက သာယာလိုက်တာနော်၊ နင်က
ကလေးကို ခဏခဏ လာနေကျဆိုတော့ ဘယ်နေရာက
ကြည့်ရင် ရှုခင်းလှတယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့နော်၊ သစ်ခက်
ပြန်လာရင် ဒီနေရာလေးကို ခေါ်လာပြရမယ်၊ ဒီနေရာက
တို့နှစ်ယောက် အတူလမ်းလျှောက်နေကျ နေရာနဲ့လည်း
သိပ်မဝေးဘူး”

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ ရင်ကွဲပက်လက်
ဖြစ်ရတော့မည့် ခေတ်သမီးသည် ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်မသိနိုင်သူ
မို့ ရှုခင်းတွေကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကားပေါ်မှ လှမ်းဆင်းလိုက်

သည်။ ထို့နောက် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ တက်သွားပြီး တောင်ကမ်းပါးယံ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာ ရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာမှ အရပ်မှ လေတဖြူးဖြူး တိုက်နေတာမို့ ခေတ်ရဲ့ ဆံပင်လေးတွေ နှင့် ခေတ် ဝတ်ထားသော ဂါဝန်အဖြူလေးက နောက်သို့ လွင့်လှောင် လှုပ်ခတ်နေကြသည်။

ခေတ်သည် မျက်လုံးစုံမှိတ်၊ ခေါင်းကိုမော့ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ပျံသန်းတော့မည့်ပုံမျိုး ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်နေသည်။ ခေတ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း ပြုံးမြဲမြဲထွေးဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ခေတ်...”

“ရွှေ... ငါ့လိုလုပ်ကြည့်ပါလား၊ အရမ်းမိုက်တယ် သိလား”

ခေတ်သည် ရွှေရဲ့ အေးစက်စက်ခေါ်သံကို သဘောမပြုမိဘဲ ပျော်မြူးစွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့များ သစ်ခက်က ငါ့ကိုပါ ချစ်နေတယ်ဆိုရင် နင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ ခေတ်...”

ရွှေရဲ့ တည်ငြိမ်အေးစက်နေသော စကားကို ကြားတော့မှ ခေတ်ရဲ့ ပြုံးနေသောနှုတ်ခမ်းတွေက အနည်းငယ် ပွင့်သွားပြီး ခေတ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။ ဆန့်တန်း

ထားသော ခေတ်ရဲ့ လက်တွေသည် အောက်သို့ ပြန်ပြုတ်ကျလာ၏။

ခေတ်သည် အံ့သြစွာဖြင့် ခေတ် နောက်မှာရပ်နေသော ရွှေကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ရွှေရဲ့ အေးစက်စူးရှသည့် မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာမို့ ခေတ်သည် အနည်းငယ် စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့သွားမိကာ...

“ရွှေ... နင် မနောက်နဲ့နော်”

ရွှေက ခေတ် စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စကားဆက်ပြန်သည်။

“တကယ်လို့များ သစ်ခက်က နင်နဲ့ ရည်းစားမဖြစ်ခင် ကတည်းက ငါ့ကို အရင်ချစ်ခဲ့တာဆိုရင်ရော နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ခေတ်...”

“ရွှေ... မနောက်နဲ့ဟာ”

“တကယ်လို့များ သစ်ခက်က နင်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်ပြီးတာတောင် ငါ့ကို အိမ်ကလီ ရိုက်နေသေးတယ်ဆိုရင်ရော နင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ ခေတ်”

“ရွှေ... တော်တော့ဟာ...”

ခေတ်သည် ရွှေရဲ့ အေးစက်စူးရှသော မျက်ဝန်း

အကြည့်တွေနှင့် ခက်ထန်သည့် မျက်နှာထားကို သည်းမခံနိုင် တော့တာမို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်မိသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ခေတ်...”

ရွှေက သူ့ဖုန်းရဲ့ မက်ဆေ့ဘော့ခ်စ်ကို ဖွင့်ပြီး ခေတ်ရှေ့သို့ ထိုးပြလိုက်သည်။ ဖုန်းစခရင်ပေါ်မှာ ပေါ်နေသည့် မြန်မာ စာလုံးလေးတွေက ခေတ်ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ချစ်တယ်...

အရမ်း ချစ်တယ်...

ခေတ်က တုန်ရင် အေးစက်နေသော လက်ဖြင့် ရွှေ့လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ လှယူပြီး မက်ဆေ့ကို သေသေ ချာချာ စစ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီမက်ဆေ့တွေ ပို့ထားတဲ့ နံပါတ်ဟာ သစ်ခက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်။ ပို့ထားတဲ့ရက်စွဲကလည်း သစ်ခက် ခေတ်ကို ချစ် စကားမဆိုမီ အချိန်ကပင် ...။

ရွှေသည် ခေတ်ကို ပြချင်သော မက်ဆေ့ကိုလော ချန်ထားပြီး မပြချင်သော မက်ဆေ့တွေကို ဖျက်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ပိုင် နိုင်သော လေသံဖြင့်...

“နင် ယုံပြီလား ခေတ်...”

“ဟင့်အင်း ... မယုံဘူး”

“နင် မယုံတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မယုံရဲတာပါ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ခေတ်...”

ရွှေက လွယ်ထားသည့် အိတ်ကိုဖွင့်ကာ အိတ်ထဲက စက္ကူစွန် သေးသေးလေးနှစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဒီစက္ကူစွန်တွေကလည်း သစ်ခက် ငါ့ဆီ ပစ်လွှတ်ခဲ့တဲ့ စွန်တွေပဲ။ ဒီပေါ်က လက်ရေးက သစ်ခက် လက်ရေး ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ နင် အသိဆုံးပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ကယောင်ချောက်ချားဖြင့် စက္ကူစွန်ပေါ်က သစ်ခက် ဇာတ်ရေးဖြင့် ရေးထားသော ချစ်တယ်ဆိုသည့် စကားလုံးလေးကို နှိပ်ကြည့်လိုက်သော ခေတ်ရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့် ထက်လာခဲ့သည်။

“ငါ နင့်ကို သစ်ခက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခါးခါးသီးသီး သဘော မတူခဲ့သလဲဆိုတာ နင်သိပြီလား ခေတ်၊ သစ်ခက်က နင့် ရှေ့မှာဆို ငါ့အပေါ် မရိုးသားတဲ့ သူ့စိတ်ရင်းကို ဖုံးကွယ် ချင်လို့ ငါနဲ့ အဆင်မပြေချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့တာပါ။ ငါ့အပေါ် လိုတာထက်ပိုပြီး တင်းမာခဲ့တာပါ ...။

“သူက ငါ့ကို ကြိုးစားရင်းကပဲ ရုတ်တရက်

နင့်ဆီ ပစ်မှတ်ပြောင်းသွားခဲ့တာ၊ နင့်ကြည့်ရတာလည်း သူ့ကို အရမ်းကြွနေတဲ့ပုံ ပေါ်နေတော့ ငါ့ကို အရင် ဇာတ်လမ်းစခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင် နင့် ရှက်သွားမှာစိုးလို့ ငါ ပြောမပြခဲ့တာ၊ သူ နင့်ကို တကယ် သူ့ရိုက် ချစ်တာဆိုရင် ငါ ကြည့်ဖြူနိုင်ပါတယ် ခေတ်ရယ် ...

“ဒါပေမယ့် သူက နင့်အပေါ် လုံးဝ သစ္စာမရှိခဲ့ဘူး ...”

“ကလေးရောက်တဲ့ နေ့ကတည်းက စပြီး နင့်ကွယ်ရာမှာ ငါနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြန်ဆက်ချင်တဲ့ စကားတွေ ပြောလာခဲ့တယ်၊ ငါ့ကို အရမ်းဂရုစိုက်ပြတယ်၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် အိမ်ကလီ ရိုက်တယ်ပေါ့ဟာ ...”

“အဲ့ဒါ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဟင် ခေတ် အဆိုးဆုံးကတော့ နင့် စောစော အိပ်ပျော်သွားတဲ့ တစ်ညမှာ ...”

ရွှေက ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ခေတ်က နှလုံးသား တစ်ခုလုံး ဆတ်ခနဲ ခုန်သွားကာ ရွှေ့ထူချောက်ချောက်ချားချား ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရွှေက ချက်ချင်း စကားဆက်မပြောဘဲ တုံ့ဆိုင်းနေလိုက်သေးသည်။ ရွှေ နှုတ်ဆိတ်

နေသည့် ထိုခဏတာမှာ ခေတ် ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို တအား ဖိညှစ်ခံထားရသလို မရှုနိုင် မကယ်နိုင် အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ နှလုံးနောက်၍ ရူးသွပ်ချင်လာသည်။ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ပစ်ချင်လာသည်။

“အင်း ... တကယ်တော့ ငါ ဒီကိစ္စကို မပြောဘဲ နေမလို့ ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် နင့် သစ္စာဖောက်ခံနေရတာကို ငါ မသိချင် ယောင် ဆောင်မနေနိုင်ဘူးလေ၊ ပြီး ... ပြီးတော့ ငါ အဲ့ဒီညက ဘယ်လောက် အရှက်ရခဲ့သလဲဆိုတာ ...၊ အို ... ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်၊ ရှက်တယ်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်တယ်၊ နင့်အတွက်လည်း ယူကြိုးမရဖြစ်တယ်၊ သစ်ခက်ကို ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ သိလား ... ခေတ်”

ရွှေက တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ ပြောနေရင်းက ရုတ်တရက် မျက်လွှာချကာ ခေါင်းကို ငုံ့ချပစ်လိုက်သည်။ ရွှေ့ရဲ့ ပါးကလေးတွေ နီမြန်းလာသည်။ ရွှေ့ရဲ့ အသံတွေ တုန်ခါကွဲအက်လာသည်။ ပြီးတော့ ငိုသံပါလာသည်။ ထို့နောက် ဒေါသဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ရွှေ့ရဲ့စကားလုံး၊ ရွှေ့ရဲ့ အသံလှိုင်း၊ ရွှေ့ရဲ့ အမူအရာတွေကို စိုက်ကြည့်နေမိသော ခေတ်သမီးသည် ရုတ်တရက်

ပင် ရူးချင်သလိုလို စိတ် ကယောက်ကယက်ဖြစ်လျက် ရွှေရဲ့
ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲဆွဲခါလိုက်ရင်း...

“ရွှေ... ပြောလေ၊ သူ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ သူ နင့်ကို ဘာလုပ်
ခဲ့သလဲ၊ ပြော... ပြောပါ၊ ရွှေ”

“ငါ ... ငါ အရမ်းရှက်တယ် ခေတ်ရယ်”

“ရွှေ...”

ခေတ်က ငိုသံပါကြီးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်
တော့မှ ရွှေက စကားဆက်၏။

“အဲ့... အဲ့ဒီညက ငါတစ်ယောက်တည်း အိမ်ရှေ့ လသာ
ဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်နေခဲ့မိတယ်လေ၊ နင်ကလည်း အိပ်
နင့်ပြီ၊ ဒေါ်ကြွေကလည်း အိပ်ပြီဆိုတော့ တစ်အိမ်လုံး
တိတ်ဆိတ်နေခဲ့တာပေါ့...၊ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါ့ကို သူ
နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်တယ်...”

“ကျွတ်...”

ခေတ်က စုတ်တစ်ချက်သတ်လိုက်ပြီး အံ့ကြိတ်ကာ
မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေပြာကာ ဘာကိုမှလည်း မမြင်
နိုင်တော့သလိုပင်။

“ခေတ်ရယ်... မသိချင်ပါနဲ့တော့ဟာ၊ နင်လည်း ကြားရက်

မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း မပြောရက်တော့ပါဘူး”

“ငါသိမှ ဖြစ်မယ် ရွှေ၊ ပြောပါ... ငါ့ကို မချွင်းမချန်
ပြောပါ”

“သူ... သူက ငါ့ကိုဖက်ပြီး မရုန်းပါနဲ့တဲ့၊ ခဏလေး
ဖက်ထားပါရစေတဲ့၊ ခေတ်ကို ကြောက်နေရလို့သာ ရွှေ
အနား မကပ်ရဲတာပါတဲ့၊ ခု ခေတ် စောစော အိပ်သွား
တုန်းမှာ ခဏလောက် ဒီလိုလေး နေပါရစေတဲ့၊ ခေတ်နဲ့
ရည်းစားဖြစ်ပြီးမှ သူ တကယ်ချစ်တာ ရွှေ့ကိုဆိုတာ သိ
လာရလို့ အရမ်းပဲ နောင်တရနေခဲ့တာပါတဲ့၊ ငါလေ အဲ့ဒီ
ညက သူ့ကို အရမ်းဒေါသဖြစ်ပေမယ့် ညဘက်ကြီး ငါ
ဆူဆူညံည ထလုပ်ရင် ဒေါ်ကြွေတို့ပါ ရိပ်မိပြီး နင် အရှက်
ကွဲမှာစိုးလို့သာ တအားရုန်းပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရ
တာ၊ အဲ့ဒီညက စပြီး သူ့မျက်နှာကို ငါ မမြင်ချင်လောက်
အောင် မုန်းသွားပေမယ့် နင်မျက်နှာကို ထောက်ပြီး အလိုက်
သင့် ဆက်ဆံပေးခဲ့ရတာ၊ နင့်မွေးနေ့လည်း ရောက်တော့မှာ
ဆိုတော့ နင့်ကိုလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်
ဘူးလေ...”

“နင်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပါ ခေတ်ရယ်၊ ယောက်ျား

တစ်ယောက်က သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လုံးကို ကြံစည်
တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် မထိမိမြင်နိုင်တဲ့လုပ်ရပ်လဲ...”

ရွှေစကားကြောင့် ခေတ်သည် သစ်ခက်အတွက်
ခေါင်းမဖော်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရှက်ရွံ့သွားမိသော်လည်း ခေါင်း
ကို ငိုက်စိုက်ကျမသွားအောင် ထိန်းချုပ်၍ မျက်နှာပင့်ချီထားလိုက်
ရင်း...

“ကောင်းပြီ ရွှေ...၊ သူက ဒီလိုယောက်ျားဆိုရင် ငါ့ဘက်
ကလည်း လမ်းခွဲဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ သူ တောင်ကြီးတ
ပြန်လာရင် ငါ သူနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြီး လမ်းခွဲ
လိုက်မှာပါ၊ ငါ နင့်ကို ကတိပေးပါတယ်”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ခေတ်...၊ နင် သူနဲ့ လမ်းခွဲစကား
ပြောရင်တော့ ဒီကိစ္စကို အကြောင်းမပြပါနဲ့၊ ငါပြောခဲ့တာ
တွေကိုလည်း သူ့ကို ပြန်မပြောပါနဲ့...၊ ငါ့ကြောင့် ကွဲ
ရတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို မဲမှာတော့ ငါ့ကြောက်တယ်၊ ငါ
သူနဲ့ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး၊ သူ တစ်ချိန်လုံး ငါ့ကို ပြဿနာ
ရှာနေမှာလည်း ကြောက်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ငါတို့ချင်းမဲ
သိတဲ့ အတွင်းရေးအဖြစ် ထားလိုက်ကြတာပေါ့၊ နင်က
လမ်းခွဲလိုက်လို့ သူ ငါ့ဘက်ကို ပိုယိုင်လာရင်လည်း ငါ

လုံးဝ လက်မခံဘူးဆိုတာ ကတိပေးတယ် ခေတ်၊ အရေး
ကြီးတာက ငါ့ရဲ့နှစ်ကောင် ဖမ်းချင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့
ကင်းကင်းပြတ်ပြတ် နေလိုက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

ခေတ်နှင့် ရွှေသည် အချင်းချင်း နားလည်စွာဖြင့်
အတိပြုခဲ့ကြသည်။

ခေတ်ရင်မှာတော့ ဓားဖြင့် အမွန်းခံရသလို စပ်ဖျင်း
အကျင်နေခဲ့သည်။

သစ်ခက်ဟာ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးဆိုတာ ယုံပင်
ယုံနိုင်။ စုံမက်ချစ်ခင်ခဲ့ကြသော၊ အပြန်အလှန် နားလည်ခဲ့ကြ
သော၊ စိတ်နှလုံးချင်း အထူးနီးစပ်တွယ်ငြိခဲ့ကြသော ကုန်လွန်ခဲ့
သည့် အချိန်တွေဟာ လွင့်မပစ်ရက်စရာ တန်ဖိုးကြီးလွန်းလှပါ
သည်။

ရွှေရှေ့မှောက်မှာတော့ မျက်နှာ ပင့်ချီမာန်တင်းလျက်
“လွမ်းလောက်စရာ မရှိပါဘူး” ဟူသည့် စတိုင်လ်မျိုး ဖမ်းလာခဲ့
သော ခေတ်သည် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အခန်းထဲဝင်၊ တံခါးလော့ခ်
ချပြီးချိန်မှာ မချီတင်ကဲ နာကျင်ပင်ပန်းစွာ ငိုကြွေးခဲ့မိလေသည်။

သစ်ခက်ရယ်... ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။
နင်လည်း ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တာပါ။

၁၄၄ ● ပုညဝင်

ငါတို့ နှစ်ယောက် သိပ်ကို စိတ်ချင်း နီးစပ်တယ်
လို့ ခံယူထားခဲ့တာပါ။

ခုတော့ ငါ့အချစ်တွေကို ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီး
တွေရဲ့ ဟိုဘက်ထိရောက်အောင် လွှင့်ပစ်လိုက်ရမယ်ဆိုရင်တောင်
ချောက်ကမ်းပါးလျှို့ဝှက်ထဲ ငါ့အချစ်တွေ လွင့်မျောကျဆင်းသွားရ
မယ်ဆိုရင်တောင်၊ မပြတ်သားတဲ့စိတ်နဲ့ ငါ့ပါ လိုက်ခုန်ဆင်းပြီး
ငါ့အချစ်ကို ပြန်ဖမ်းဆုပ်ရင်းနဲ့ပဲ အသေခံချင်တဲ့သူပါ။

နင် ဘာလို့ ဒီလောက် ရက်စက်ရတာလဲ သစ်ခက်

ရယ် ...။

ငါလေ ... ရွှေ ပြောတာကို မယုံချင်ဘူး။

နင်နဲ့လည်း မခွဲနိုင်ဘူး သစ်ခက်ရယ် ...။

“ခေတ် ငါ့ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ဘာပြောမှာလဲ ...။

ငါလည်း နင့်ကို စကားတွေ အများကြီး ပြောစရာရှိတယ်။
ဘွားဘွားကို နင်နဲ့ ငါ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး၊ ပြ
လိုက်တော့ ဘွားဘွားက အရမ်းပြုံးသွားတယ်။ ပြီးတော့
ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မလာသလဲဆိုပြီး ဆူတယ်ဟ၊ အဟက် ...
အခြေအနေကတော့ အရမ်းကောင်းပဲ၊ ငါတို့ ဒီကမပြန်ခင်
ဘွားဘွားဆီ နင်နဲ့ငါ အတူသွားကြမယ်လေ ...”

သစ်ခက်ညိုက ဖျော်ဖြူးစွာ ပြောနေသော်လည်း
ခေတ်သမီးရဲ့ မျက်နှာက အရယ်အပြုံးကင်းမဲ့လျက် စိတ်အာရုံ

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

လွင့်မျောနေသောပုံဖြင့် အဝေးဆီက ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းတွေကို
ငေးမောကြည့်နေခဲ့သည်။

ခေတ်တို့ နှစ်ယောက် အတူရပ်နေခဲ့တဲ့ မီးရထား
သံလမ်းလေးကနေ ငုံ့ကြည့်လျှင် ဟိုးအဝေး အနိမ့်ဘက်ဆီက
သာယာလှပသော ရှုခင်းများကို မြင်နိုင်သော်လည်း ခုချိန်မှာတော့
ခေတ်က မကြည်နူးနိုင်တော့ချေ ...။

သစ်ခက်ဟာ တောင်ကြီးက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်
အဘွားနဲ့ တွေ့ခဲ့ ပြောခဲ့ရသည့်အကြောင်းတွေကို ပြောပြချင်နေခဲ့
သည်။

ခေတ်ကတော့ သူရောက်လာလျှင် ပြောဖို့ ရင်နာ
စရာ စကားလုံးတွေကို ငုံ့ပြီးစောင့်နေခဲ့သည်။

သူပြန်ရောက်လာသည့် ညနေစောင်းလေးမှာပဲ ခေတ်
နဲ့ သူ အတူလမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

သူကတော့ ခေတ် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ မသိရှာဘဲ
မြူးပျော်နေကာ အတူလမ်းလျှောက်နေရင်းက သူတစ်ယောက်
တည်း ကုန်းဆင်းလမ်းလေးအတိုင်း ပြေးဆင်းသွားလိုက်၊ ရောင်နီ
ပန်းကလေးတွေ ခူးပြီး ခေတ်ကို လာပေးလိုက် လုပ်နေခဲ့သည်။

နင် ... ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် နင့် သစ္စာမရှိမှုကို ငါ ဘယ်တော့မှ
နိုင်မိနိုင်ပါဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတာလား ...။ ငါ့ကို လျှော့တွက်
ထားတာလား သစ်ခက်ရယ် ...။

နင်က ငါ့ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ရွှေ့ကို နင်
ဇနီးနှာမပူဘူးလားဟင် ...။

ဒါမှမဟုတ် ငါနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတာတောင် စိတ်
ညက်ပေါက်အဖြစ် ရွှေ့နဲ့ ဇာတ်လမ်းဆက်လို့ ရဦးမယ်လို့ ထင်နေ
ခဲ့တာလား။

နင်ကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက် စိတ်ဝမ်းမကွဲပါရစေ

“ခေတ် ... စကားလေး ဘာလေး ပြန်ပြောဦးလေကွာ၊
နင့်ကြည့်ရတာ မတုန်မလှုပ်နဲ့၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အိမ်က
အမေကို လွမ်းလို့လား ...၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့အဘွားနဲ့ တွေ့
ရမှာမို့လို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာလား၊ နင် လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်
လား၊ ငါတို့ တောင်ကြီးသွားပြီးရင် ညောင်ရွှေ အင်လေးထိ
သွားလည်မယ်ကွာ၊ ကတ္တုဉာရားတွေဘက်လည်း သွားမယ်
ကွာ၊ မကောင်းဘူးလား ...”

“ငါ နင်နဲ့ လက်ထပ်နိုင်ဘူး သစ်ခက်”

“အဟား ... ဘာစိတ်ကောက်ပြီး လာနောက်နေတာလဲ”

“ငါ တကယ်ပြောတာ၊ ငါ နင်နဲ့ လက်မထပ်နိုင်ဘူး သစ်ခက် ...”

သစ်ခက်သည် ခေတ်စကားကို မယုံနိုင်သော်လည်း ခေတ်ရဲ့ အေးစက်စက် မျက်နှာထားကြောင့် မျက်မှောင်ကြွယ် လိုက်မိရင်း ...

“ခေတ် ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ အတည်ပြောနေတာ ...”

“နင် ငါ့ဘက်ကို လှည့်လေ၊ ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြော”

သစ်ခက်က တစ်ဖက်သို့ လွှဲနေသော ခေတ်ရဲ့ မေးစွဲကိုဆွဲကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေတ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို မျက်တောင်မခပ်တမ်း စိုက် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နင် တကယ် အတည်ကြီးလား ခေတ်”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ကျွတ် ...”

သစ်ခက်က စိတ်တိုစွာ စုတ်သပ်ရင်း မျက်နှာသို့ လိုက်သည်။

ပြီးမှ သည်းမခံနိုင်သည့်ပုံဖြင့် ခေတ်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ပြော ... အကြောင်းပြချက်ကဘာလဲ ပြော”

“ငါ နင့်ကို မချစ်တော့လို့ ...”

“ဘာ ...”

သစ်ခက်က ခါးထောက်၍ ရပ်နေရင်းက အံ့သြစွာ အော်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေတ်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းက ပြုံးပြီးပြီး ဖြစ်လာကာ ခေါင်းမောကာ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်လေ သည်။

“ဟား ... ဟား ... ခေတ်သမီး ... ခေတ်သမီး၊ ငါ့ကို ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ရယ်စရာအကောင်းဆုံး ဟာသတွေ လာပြောနေ ပါလား၊ ငါ့မှာတော့ တကယ်မှတ်လို့ ရင်တောင်ထိတ်သွား တယ်၊ နင်နဲ့ငါ မနေ့တစ်နေ့ကအထိ အရမ်းချစ်နေကြ တယ်လေဟာ၊ ငါ အခု တောင်ကြီးက ပြန်လာတော့လည်း နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာမှ အဖုအထစ်မဖြစ်ခဲ့ဘူးလေဟာ ...၊ မနေ့ တစ်နေ့ကအထိ အရမ်းချစ်ပြီး အခုမချစ်တော့ဘူး ဆိုတာ ယုတ္တိရှိလား၊ ငါ့ကို နောက်ချင်တယ်ဆိုလည်း ဟခြား

ဟာ နောက်ကွာ၊ ငတုံးမ ...၊ ငါ့ကို နောက်ချင် တာတောင်
ယုတ္တိရှိရှိ ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် မနောက် နိုင်ဘဲနဲ့
ဒီလောက်တုံးတဲ့ သူကိုညဏ်ပြေးအောင် ဒဏ်ပေးမှ ရတော့
မယ် ... လာနဲ့”

သစ်ခက်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း ခေတ်ရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်လေးကို လှမ်းဆွဲဖက်လိုက်လေသည်။

ခေတ်သည် ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားကာ သစ်ခက်
ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မိန်းမောသွားရသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ငိုချင်
ပြင်းပြလာရကာ အားယူ၍ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း သစ်ခက်ရဲ့ရင်ဘတ်
ကို တွန်းပစ်လိုက်လေသည်။

“သွား ...”

အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့
ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့ရသော သစ်ခက်သည် ခေတ်ရဲ့ နာကြည်းညှိုးစွဲ
သော မျက်နှာကို မယုံနိုင်စွာကြည့်မိရင်း မင်သက်စွာ ခေါ်လိုက်
မိသည်။

“ခေတ် ...”

“... ..”

ခေတ်သည် ဘာမှမသိသလို အံ့သြမင်သက်နေသော

သစ်ခက်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ငိုချင်လာခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ကို
တင်းထားလိုက်ရသည်။

“ခေတ် ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မုန်းလို့ ...”

“ဘယ်လို ...”

“မုန်းလို့၊ နင့်ကိုမုန်းလို့၊ မချစ်တော့လို့၊ နင့်ကို မတွေ့ချင်
တော့လို့ ... သိပြီလား”

“အခိပွာယ် မရှိတာ၊ မင်း ရူးနေလား ခေတ်”

“မရှူးဘူး၊ ငါမရှူးဘူး၊ နင်သာရူးနေတာ၊ နင်သာ အိုဗာ
ကွန်ဖီးဒန့် ဖြစ်နေတာ ...၊ ငါ့တစ်သက်လုံး နင့်ကိုပဲ
ချစ်နေမှာ နင့်တစ်ယောက်ပဲ ချစ်စရာရှိတာလို့ ယုံကြည်
နေတာလား ...၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးနေတာ
လား၊ အချစ်ဆိုတာ အပြောင်းအလဲ ရှိတတ်တယ်ဆိုတာ
နင် မသိဘဲ မနေပါဘူး သစ်ခက်ရဲ့၊ ငါလည်း ပြောင်းလဲ
ချင် ပြောင်းလဲမှာပေါ့၊ နင့်အပြင် အသစ်တွေ့လို့ နင့်ကို
မချစ်တော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ ...”

“နင် ... နင် အသစ်တွေ့နေတာလား ခေတ်၊ ဟား...
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်လေးမှာ ခဏ့စရာ

အကြောင်းကို မရှိဘူး၊ တွေ့လည်း ဒီလို မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်
စရာအကြောင်းကို မရှိဘူး၊ နင်ညာမနေနဲ့၊ တခြားအကြောင်း
တစ်ခုခုရှိရမယ်၊ ငါ့ကိုပြောပြပါ ခေတ်၊ ငါ နင့်ကို အရမ်း
ချစ်တယ်၊ နင်လည်း ငါ့ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ နုတ်
ယုံတယ်၊ နင် ဒီလိုစကားတွေပြောနေတာတောင် ငါ ယုံနေ
သေးတယ်”

“ယုံပေါ့၊ နင့်ဘာသာ ယုံရင်းနဲ့ ရူးသွားလိမ့်မယ်၊ ငါက
တော့ နင့်ကို မချစ်တော့ဘူး၊ နင်နဲ့လည်း မတွေ့ချင်တော့
ဘူး၊ နင် ရန်ကုန်ပြန်တော့ သစ်ခက်...”

“ဟား... ခေတ်ရာ၊ ဘာလိုင်းကြီးကွာ၊ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်
မရှိတာကွာ...”

ခေတ်က သစ်ခက်ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လျက် အိမ်
ဘက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်လွှဲသွားသည်။

သစ်ခက်က ခေတ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာတာ
ခေတ်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရင်း...

“ခေတ်... မင်း ဒီလိုမလုပ်နဲ့”

“ငါ့လက်ကို လွှတ်...”

ခေတ်က အာခေါင်ခြစ်၍အော်လိုက်သဖြင့် သစ်ခက်
က ခေတ်လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။

အိမ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသော ခေတ်ကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ရပ်ကျန်နေခဲ့ရလေသည်။

“ရွှေဖြူ... နင် ငါမရှိတုန်း ခေတ်ကို ဘာတွေ နားသွင်းထားလဲ”

ခေတ်ရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် သစ်ခက် ပထမဦးဆုံး သံသယဝင်မိသူက ရွှေဖြူပျို ဖြစ်သည်။

ခေတ် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ကိစ္စမှာ ရွှေဖြူပျိုသာ တရာခံ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူက ယူဆခဲ့သည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရွှေဖြူကို သွားမဲမိခြင်းဖြစ်သည်။

ခေတ်က လမ်းခွဲဖို့ ပြောပြီးကတည်းက သစ်ခက်လုံးဝ အတွေ့မခံတော့ဘဲ အခန်းတံခါးပိတ်၍နေသည်။ သူ့အခန်း

ထဲသို့ ရွှေဖြူကိုသာ အဝင်ခံသည်။ ထမင်းစားချိန်တောင် အခန်းပြင် ထွက်မလာဘဲ အခန်းထဲမှာပဲ စားသည်။ သစ်ခက်က သူမအခန်းတံခါး ရှေ့မှာရပ်၍ ချော့မော့ပြောဆို တောင်းပန်သော်လည်း သူမကတော့ လုံးဝမတုံ့ပြန်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ဥပေက္ခာပြုနေသည်။

ခေတ် ဘာကြောင့် ခုလိုလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူလုံးဝ စဉ်းစားမရဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် ဦးနှောက်ခြောက်နေရပါသည်။

“ငါက ဘာကိုနားသွင်းရမှာလဲ သစ်ခက်၊ နင် ခေတ်နဲ့ အဆင်မပြေတာနဲ့ ငါ့ကို လာမမဲနဲ့...”

ရွှေဖြူက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်တာမို့ သစ်ခက်က အားနာသွားကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ဆောရီးဟာ၊ ငါ အရမ်းစိတ်ရှုပ်နေလို့ပါ။ ခေတ် ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ငါ နားမလည်နိုင်တော့လို့ပါ။ နင်က သူနဲ့ အနီးကပ်နေရတာပဲ၊ ဒီကိစ္စကို နင် မသိဘူးလား၊ ငါ တောင်ကြီးသွားတုန်း ခေတ် ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ...၊ ခေတ် အကြောင်း နင်သိသလောက် ပြောပြပါလားဟာ...”

“ငါ သူများ သမီးရည်းစားကြားထဲ ဝင်မပါပါရစေနဲ့ သစ်ခက်၊ နင်တို့ကိစ္စ နင်တို့ဘာသာ ရှင်းကြပါ”

“နင် သိထားတာ တစ်ခုခုများ မရှိဘူးလား ...”

“... ..”

သစ်ခက် မေးခွန်းကို ရွှေဖြူက မဖြေ။ သို့သော် သစ်ခက်ကို ကြည့်နေရင်းကပဲ မျက်နှာလွဲကာ ငြိမ်သွားသော ရွှေဖြူပုံစံက တစ်ခုခုကိုသိလျက်နဲ့ ဖုံးကွယ်ထားသော ပုံမျိုးဖြစ် သည်။

သစ်ခက်သည် ရွှေဖြူ အမူအရာကြောင့် စိတ်လှုပ် ရှားလာရကာ ...

“ရွှေဖြူ... နင် တစ်ခုခု သိထားတယ် မဟုတ်လား”

“... ..”

“နင် သိထားတာရှိရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကို ပြောပြပါ ရွှေဖြူ...”

“ငါ မပြောချင်ဘူး သစ်ခက်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စမှာ ငါ့ပယောဂ မပါချင်ဘူး၊ ခေတ် ခုလိုဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စဟာ ငါနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူးဆိုတာတော့ နင်ယုံပေးပါ သစ်ခက်”

ရွှေဖြူစကားကြောင့် သူက သိချင်စိတ် ပိုပြင်းပြ လာရပါသည်။

“ရွှေဖြူ... ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပါဟာ၊ ငါ တောင်းပန် ပါတယ်၊ ပြောပြပေးပါ၊ ဘာကိစ္စမှန်း မသိရသရွေ့ ငါ

ရင်ဘတ်ထဲမှာ မီးတောက်နေလို့ပါ ...”

“ငါပြောလိုက်မှ နင်ရင်ဘတ်ထဲက မီးတောက်က ပိုပြီး ကြီးလာရင်ရော ...”

“မီးတောက်ဆိုတာ အစွမ်းကုန်ကြီး အစွမ်းကုန်လောင်ပြီး နောက်ထပ် လောင်စရာမရှိတော့မှ ငြိမ်းသွားမှာလေ ရွှေဖြူ၊ ခံစားစရာရှိလည်း အဆုံးထိခံစားပြီးမှ မခံစားရတော့တဲ့ အခြေအနေကို ပြန်ရောက်မှာပေါ့”

“ငါ ... ငါ ... မပြောပါရစေနဲ့ဟာ”

ရွှေဖြူစကားကြောင့် သစ်ခက်က ပိုရင်ခုန်လာရ သည်။

“ရွှေဖြူ ပြောပြပါဟာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ် ...”

ရွှေဖြူက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ အသံတိုးဖွဖွဖြင့် “နင် သိပ်သိချင်ရင် ငါပြောပြပါမယ်၊ အကြောင်းရင်းမသိ ဘဲ ရည်းစားရဲ့ လမ်းခွဲတာခံလိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို စာနာလိုသာ ပြောရမှာပါ၊ ငါ ဒီလိုပြောတာ ကို ခေတ်တော့ မသိစေချင်ဘူး၊ ငါ ပြောပြမှန်း ခေတ်သိ ရင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားနိုင်လို့ပါ၊ ခေတ်ကို ပြန်မပြောဘူး ဆိုတာတော့ ငါ့ကို ကတိပေးပါ”

“ငါ ကတိပေးပါတယ်”

“နင် တောင်ကြီးသွားနေတုန်း ခေတ်ဆီကို ခေတ်ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းက ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ်...”

“ခေတ်မှာ ရည်းစားဟောင်း ရှိတယ်ပေါ့...”

“ရှိတယ်လေ...၊ နင်ကို ပြောပြထားဖူးဘူးလား”

“မပြောပါဘူး၊ ငါလည်း မမေးဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး။ အရင်က ကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့ရည်းစားဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ချစ်နေရင် ပြီးတာပဲ...၊ နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ချစ်တာမဟုတ်သရွေ့ ဘာ ပြဿနာမှ မရှိဘူး...”

“အခု ပြဿနာရှိလာတာက နှစ်ယောက်တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်လာလို့ပေါ့ သစ်ခက်ရယ်...”

“ဘာ...”

“ခေတ်က သူ့ရည်းစားဟောင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ခေတ်နဲ့ ချစ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားပြီး ခေတ်ကို အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘဲထားခဲ့တာ...၊ ငယ်ချစ်လည်း ငယ်ချစ်ဆိုတော့ ခေတ်ခမျာ အရမ်းခံစားခဲ့ရတယ်၊ အခု သူ့ရည်းစားဟောင်းက မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လာပြီး ခေတ်ကို လှမ်းဆက်သွယ်တယ်။

သူ့အခက်အခဲတွေကို ရှင်းပြတယ်၊ တောင်းပန်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူတို့ တစ်ညလုံး ဖုန်းတွေပြောကြတယ်...၊ ငယ်ချစ်ဆိုတော့ သံယောဇဉ်ကတော့ အရမ်းခိုင်မှာပေါ့၊ သစ်ခက်ရယ်၊ သူ စိတ်ချမ်းသာသလို ရွေးချယ်ပါစေ...၊ နင် နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

သစ်ခက်က ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ အကြာကြီး ငြိမ်နေခဲ့သည်။ မျက်ဝန်းတွေ နီရဲလာသည်အထိ ငြိမ်သက်လို့ နေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ... ငါ နားလည်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ သူ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ငါ ဒီနေ့ပဲ လေယာဉ်နဲ့ ရန်ကုန်ပြန်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီအချိန် ဟဲဟိုးလေဆိပ် ဆင်းသွားရင် မိနိုင်သေးတယ်”

“နင် လေယာဉ်လက်မှတ်ဖြင့် မဝယ်ရသေးဘဲနဲ့...”

“ဂိုးရှိုးစီးလိုက်မယ်၊ အဆင်ပြေရင်လည်း ပြော၊ မပြေရင်လည်း ဟဲဟိုးလေဆိပ်ကနေ တောင်ကြီး ပြန်တဲ့ ကားတွေ ရှိသားပဲ၊ ငါ တောင်ကြီးကို လိုက်သွားပြီး အဲဒီကနေပဲ ကားစီးပြီး ရန်ကုန်ပြန်လိုက်တော့မယ်”

၁၆၀ ● ပုညခင်

“ဒါဆို ဟဲဟိုးလေဆိပ်ထိ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မပို့နဲ့၊ ရတယ်၊ ငါ ကားငှားသွားလိုက်မယ်”

“ငါပို့ပါမယ်၊ ငါ့အတွက် အပမ်းမကြီးပါဘူး၊ ဒီဘက်လမ်းတွေ ငါကားမောင်းကျွမ်းပါတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော နင်တို့ ငါ့အိမ်မှာ လာတည်းနေတဲ့ ငါ့ညီညီပဲ၊ နင် အဆင်ပြေအောင် ကူညီဖို့ ငါ့မှာ ဝတ္တရားရှိပါတယ်၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပဲ...”

“ခေတ်...”

“ရွှေ...”

အခန်းပြတင်းဝတွင် ရပ်၍ တောင်တန်းတွေဆီ ငေးစိုက်မိသက်နေသော ခေတ်သည် စွတ်စိုနေသော မျက်လုံးတွေကို အတောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ ခြောက်သွေ့စေပြီးမှ ရွှေ့ကို ညှိကြည့်လိုက်သည်။

“သူပြန်တော့မယ်တဲ့ ခေတ်...”

“အခုလား...”

“အင်း...”

ခေတ် ငိုချင်လာပြန်သည်။ လောလောဆယ်မှာ သစ်ခက်ကို ဥပေက္ခာပြုထားရပေမယ့် ဒီအိမ်ထဲမှာ သစ်ခက်ရှိနေသေးသည်ဆိုသော အသိက ခေတ်စိတ်ကို နွေးထွေးနေစေသေးသည်။ ခုတော့ သူက ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြန်တော့မယ်ဆိုပါလား ...။ ရွှေစကားက ခေတ်ရင်ကို လှိုက်ဟာသွားစေသည်။

“သူ ... သူ ... တအား စိတ်ထိခိုက်နေလားဟင် ရွှေ ...။ သူ စိတ်ဓာတ်ကျနေလား၊ ထမင်းရော စားရဲ့လား။”

ခေတ်က ရွှေလက်မောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း သတိလက်လွတ် မေးမိတော့ ရွှေက မျက်မှောင်တွန့်လိုက်ရင်း အေးစက်မာကျောစွာဖြင့် ခေတ်ကို ကြည့်လိုက်တာမို့ ခေတ်က ခေတ် လက်တွေကို ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိသည်။ ရွှေက လေသံဆတ်ဆတ်ဖြင့် ...

“နင်က ခုထိ စိတ်မပြတ်နိုင်သေးဘူးလား ခေတ် ...။”

“ဟို ... မပြတ်နိုင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီ ... ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သံယောဇဉ်နဲ့ စိတ်ပူမိရုံပါ ...။”

“နင့်စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါ ခေတ်၊ သူလိုလူအတွက် နှင့် ခေါင်းထဲမှာ နှင့် နှလုံးသားထဲမှာ နည်းနည်းလောက် တောင် နေရာမပေးမိစေနဲ့တော့၊ သစ်ခက်ညိုအတွက်သူငယ်

ချင်းသံယောဇဉ်တောင် ပေးဖို့မသင့်တော့ပါဘူး၊ နင် စိတ်ပျော့ရင် နင်ပဲ ခံရမယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်းပါ။”

“အေးပါ ...၊ ငါ ... ငါ ... အခန်းပြင် ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်နော် ရွှေ ...။”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...။”

“ငါ ဗိုက်ဆာလို့ ...။”

“ဗိုက်ဆာရင် ဒေါ်ကြွေကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ နင် အခန်းပြင်ကို တစ်လက်မတောင် ထွက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ နင် ထွက်လာတာနဲ့ သူက နှင့်ကို သူ့ဘက်ပါအောင် ဖြားယောင်းဦးမှာပဲ၊ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ ခေတ်ရယ်။”

ရွှေက ဟောက်တာမို့ ကြောက်လို့သာ ငြိမ်နေလိုက်သော်လည်း ခေတ် စိတ်ထဲမှာတော့ သစ်ခက်ကို မြင်ချင် တွေ့နေမိသည်။

ရွှေ ပြောပြသည့် အကြောင်းအရာတွေက ခိုင်လုံလှသော်လည်း၊ ရွှေကို မယုံသင်္ကာ မဖြစ်မိသော်လည်း ခေတ်စိတ် သစ်ခက်အပေါ် မုန်းလို့မရတာကတော့ ထူးဆန်းလှလေသည်။ ခေတ် သိစိတ်သည် ရွှေစကားတွေကို ယုံကြည်လျက်ရှိသော်လည်း

ခေတ်၏ မသိစိတ်ကတော့ ခေတ်ကိုချစ်တဲ့ သစ်ခက်ရဲ့ အချစ်
တွေကို ယုံကြည်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

“နင် ခုလို အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေတဲ့
အချိန်မှာ သူကတော့ နင့်ကြောင့် အသည်းကွဲနေရပါတယ်
ဆိုပြီး ငါ့ဆီမှာ လာတိုင်တည် ရင်ဖွင့်ခဲ့တယ်လေ၊ ငါ့ဆီက
နှစ်သိမ့်မှုကို လိုချင်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ငါ့ဆီမှာ တဖြည်း
ဖြည်း ပြန်ငြိတွယ်ချင်နေခဲ့ပြန်ပြီလေ ...”

သစ်ခက်ရယ် ... နင် ဒီလောက်တောင် ဆိုးသလား
ဟင် ...။

“ငါ့အိမ်မှာ လာတည်းနေတဲ့ ဧည့်သည်မို့လို့သာ အလိုက်
သင့် ပြန်ဆက်ဆံနေရတာ၊ ငါ့ အရမ်းပင်ပန်းလာပြီ ခေတ်၊
သူပြန်တော့မယ် ပြောတော့ ငါ့ အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ သူ
မြန်မြန်ပြန်မှ ငါ ဝန်ပေါ့သွားမှာလေ ...။ သူ အခု ဟဲဟိုး
လေဆိပ် ဆင်းမလို့ဟာ ကားက အလွယ်တကူ ငှားမရဘူး၊
ကားငှားမရလို့ ကြန့်ကြာနေရင် ဒီနေ့ လေယာဉ်မမီဘဲ
နေမယ်၊ ဒီနေ့ မပြန်ဖြစ်ရင် ငါ တစ်နေ့စာ ထပ်စိတ်ညစ်
ရတယ်၊ သူ မြန်မြန်ပြန်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာဆိုတော့ သူ့ကို
လေဆိပ်ထိ ငါလိုက်ပို့လိုက်တော့မယ်၊ မချစ်သော်လည်း

အောင့်ကာနမ်းဆိုသလိုပေါ့ဟာ၊ မြန်မြန်စိတ်အေးဖို့အတွက်
ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ဒုက္ခခံလိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်
ရင် သူက လမ်းခုလတ်ကျမှစိတ်ပြောင်းပြီး နောက်ကြောင်း
ပြန်လှည့်လာရင် အခက်ပဲမဟုတ်လား၊ သူ လေယာဉ်ပေါ်
တက်ပြီး လေယာဉ်ပျံ ထွက်သွားတာကို ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်
အပ်မြင်ရမှ ငါ စိတ်အေးရမှာ ...”

ရွှေ ပြောနေတာတွေကို နားသာထောင်နေရပေမယ့်
ခေတ်က သစ်ခက်နဲ့ ခွဲရမှာကို တွေးရင်း ဝမ်းနည်းနေခဲ့တာကို
ရွှေ မသိလို့ပါ။ ရွှေသိရင် ခေတ်ကို ဘယ်လောက် အပြစ်တင်
လိုက်မလဲနော်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

သူက တံခါးကို အဆက်မပြတ် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်
ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ခေတ် ... နင် အိပ်နေရင် မကြားမှာစိုးလို့ နင်နိုးအောင်
တံခါးခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်ရတာ လက်ဆစ်တွေတောင်
နာသွားတယ်ဟာ ... ငါရှိနေရင် နင် အပြင်မထွက်ရတာနဲ့
ပဲ အညောင်းမိပြီး ချီသွားမှာစိုးလို့ ငါမြန်မြန် ပြန်သွားပြီ
ကြားလား ... နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်နေရင် နင် အပြင်
ထွက်ပြီး အညောင်းပြေ လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်လို့
ရပြီ၊ လမ်းလျှောက်ပြီးရင် ထမင်းစားခန်းထဲ သွားပြီး
အားရပါးရ ထမင်းစားလိုက်ဦး၊ နင့်ဘာသာ ဘယ်လိုပဲ
ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် နင်ပျော်ရင် ပြီးတာပဲ၊ နင် ဆုံးဖြတ်တဲ့
အပေါ်မှာ နင်မပျော်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ နင်ပျော်မှ
ငါတို့ ကွဲရကျိုးနပ်မှာ...”

ဘာမှ မခံစားရသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ လှမ်းပြောနေသော်
လည်း သူ ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို သူ့အသံလှိုင်း
တွေက ဖော်ပြနေသည်။ ထိုအသံလှိုင်းကြောင့် ခေတ် နှလုံးသား
တွေ တုန်ခါလာသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ခေတ်ရေ...”

အခန်းတံခါး ခေါက်သံ၊ သစ်ခက်ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့်
ခေတ် ဆတ်ခနဲ တုန်ကာ ရင်တွေခုန်လာသည်။

ခေတ်သည် အိပ်ရာထက်မှာ လှဲနေရာမှ ဆတ်
သထိုင်လိုက်မိသည်။

“ခေတ်ရေ ... ငါသွားတော့မယ်”

ခေတ်သည် လှိုက်ခနဲ မျက်ရည်ဝဲလာကာ အေး
နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ဖိဖိလေးကိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ထဲ
ဝဆီသို့ ခြေဖွဲ့၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခေတ်သည် ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသော မျက်
တွေကို လက်ခံဖြင့်ပင့်သုတ်ရင်း အသံတိတ်တစ်ချက် ရှိက
သည်။

“ငါ ရှက်ရှက်နဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ် ခေတ်
ငါ့ဘဝမှာ အရွယ်ရောက်ကတည်းက မျက်ရည် ကျလာ
တဲ့အထိ စိတ်ထိခိုက်ရတာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူးဟ
အခု နင်က ငါ့ကို ဘလိုင်းကြီး ဖြတ်သွားတော့... အ
ငါ့မှာ မျက်ရည်တွေ ဘာတွေတောင် ထွက်လို့...၊ ခံ
သွားတာပေါ့ဟာ၊ အတွေ့အကြုံပေါ့၊ နင် မင်္ဂလာဆောင်
တော့ ငါ့ကိုမဖိတ်နဲ့... ကြားလား၊ ငါ မျက်ရည်ထပ်
ချင်ဘူး၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လူကြည့်တော့
ဖလန်း ဖလန်း...၊ စိတ်ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲ
စိတ် ငပေါ့စိတ် ဖြစ်နေတယ် မသိပါဘူးဟာ၊ ကဲ
သွားပြီဟေ့...”

သူ ... သွားပြီ။

ခြောက်ကပ်ကပ် တစ်ချက်ရယ်ပြီး စကားတွေ
သွားသော သူ့အသံက တုန်ခါလွန်းခဲ့သည်။ ရယ်ရင်းနဲ့မျှား
ရည်ကျနေခဲ့သလား သစ်ခက်ရယ် ...။

နင် ငါ့ကိုရော ရွှေ့ကိုပါ ချစ်ခဲ့မိတယ်ဆိုရင်တောင်
ငါ့အပေါ် ပိုချစ်ခဲ့တာလို့ပဲ ငါ ယုံကြည်ချင်ပါတယ်။

ဟော ... အိမ်ရှေ့က ကားစက်နှိုးသံ ကြားရပြီ။

ခေတ်က အခန်းတံခါးဝနားမှာ ရပ်ကျန်နေခဲ့ပြီးမှ
ကားစက်နှိုးသံကြောင့် အသိဝင်လာကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မြေ
သွားလိုက်သည်။

ပြတင်းလိုက်ကာစ အကွယ်လေးမှ ရပ်ငုံကြည့်မိ
သောအခါ အကွေ့အဝိုက် လမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းနှင်ထွက်
ခွာသွားပြီဖြစ်သော ရွှေ့ရဲ့ ကားလေးကို တွေ့ရလေသည်။

ခေတ်သည် သစ်ခက် လိုက်ပါသွားသော ကားလေး
ကို မျက်စိတဆုံး ငေးရင်း ပါးပြင် နှစ်ဖက်လုံး ရွံ့ရွံ့နေခဲ့လေ
သည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်

နိုဝင်ဘာ ၂ ရက်နေ့

ညနေ ၄ နာရီဝန်းကျင်

ကလေးမြို့။

ရွှေဖြူပျိုသည် ကလောမြို့အတွက် လမ်းအတိုင်း
ဆင်းနှင်လာရင်းက လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးကျွေ့ကာ
ဆင်ကုန်းပြေပြေ လမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းတက်လိုက်ပါ
သည်။

ကား ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်လာသော သစ်ခက်က
မြို့ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ရွှေဖြူ... ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ခဏလေးပါ သစ်ခက်၊ နင့်ကို ပေးလိုက်စရာလေးတစ်ခု
ရှိလို့ပါ”

ပု ည ခ င် • • • အ ဝ န် တို က်

ရွှေဖြူက ကားကို တောင်ကုန်းပြေပြေလေးပေါ်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ကားနောက်ခန်းထဲက စာရွက်လိပ်တစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

သစ်ခက်ညိုကတော့ သာယာလှပသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဖမ်းစားမှုကိုခံယူရင်း တောင်ကမ်းပါးယံသို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ... လေတဟူးဟူး တိုက်နေသော ချောက်ကမ်းပါးစွန်းနေရာလေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။

သစ်ခက် ရပ်လိုက်သောနေရာက ခေတ် ရပ်ခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်သည်။

ခေတ်ကို သစ်ခက်နှင့် ကွဲကွာစေမည့် စကားတွေ ပြောခဲ့တာကလည်း ဒီကမ်းပါးယံ တောင်ကုန်းထိပ်မှာ ဖြစ်သည်။

ရွှေဖြူပျိုသည် ကင်းဗတ်စက္ကူလိပ်ကြီးကို ကိုင်ကာ သစ်ခက်ရှိရာ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ လှမ်းတက်လာပါသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်မှာ လေတဟူးဟူးတိုက်လျက် ရှိတာမို့ ရွှေဖြူဆံပင်တွေက တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါမျောလွင့်နေသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာအဖြူ လည်ပင်းပိတ်ပိတ် ဝတ်ထားတာတောင် အအေးဒဏ်က စူးရှစွာ အသားကို လာထိတိုးနေသဖြင့် နားရွက်ဖျားတွေ လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။

ရွှေဖြူပျိုသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်၍ တောနဲ့လိုက်ရင်း တောင်ကုန်းရဲ့အစွန်း ချောက်ကမ်းပါးစပ်မှာ ရပ်နေသည့် သစ်ခက်ညိုကို လှမ်းတမက်မောစွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဖြူရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် ခါးစည်းပါသော လည်ပင်းကြီးကြီး ကုတ်အင်္ကျီအမည်းကို ဝတ်ကာ လည်ပင်းမှာ ခြေနှင့် အနက်ကွက် မာဖလာထူထူပွပွကြီးကို လျော့ရဲရဲပတ်ထားသော သစ်ခက်ညိုရဲ့ ပုံစံက စတိုင်လ်ကျလှပါသည်။ ရှေ့ဆံပင်တွေ ထောင်ဖွာကာ ဘေးဘက်နှင့် နောက်ဘက် ဆံပင်လေးတွေက အချွန်အမွှာလေးတွေ စင်းဖြာကျနေသည့် ဆံပင်ပုံစံအသစ် သစ်ခက်နှင့် လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။

ဒီလူကို ရွှေ ခိုးချစ်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ... " ခုမှသာ လွတ်လပ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ချစ်ခင်ရတာမို့ ရွှေစိတ်မှာ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်လာရသည်။

ခုတော့ သစ်ခက်ညိုဟာ ရည်းစားမရှိတော့တဲ့ လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်လေ ...။ သူ့အနေနဲ့ ခေတ်အပြင် တခြားမထင်တတ်ယောက်ကို ချစ်ခွင့်၊ တွဲခွင့်၊ ရင်းနှီးခွင့် ရနေပြီမဟုတ်ဘူး။

www.burmeseclassic.com

ရွှေဖြူပျိုက ပြုံးလိုက်မိရင်း သစ်ခက်ဆီသို့ ဆက်
လျှော့ က်လာသည်။

ထို့နောက် သစ်ခက်နောက်မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“သစ်ခက် ...”

“အင်ဟင် ...”

ခေါ်သံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသော
သစ်ခက်သည် ပြုံးမြဲမြဲ ရွှေဖြူမျက်နှာကို အတွေ့မှာ အနည်းငယ်
တော့ အံ့သြသွားခဲ့ရသည်။

ရွှေဖြူ ဒီလောက် ကြည်လင်ပြုံးမြဲနေတာမျိုး သူ
တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ အလို ... မျက်လုံးတွေကလည်း ရီဝေ
ရွန်းလဲ့လို့ပါလား ... ။

စူးရှရှ အေးစက်စက်နဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိသလောက်
ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်ဝန်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

သစ်ခက်ညိုသည် ရွှေဖြူကိုကြည့်ရင်း ထူးဆန်း
လိုက်တာဟု ခံစားလာရပါသည်။

“ရွှေဖြူ နင် ငါ့ကို ပေးမယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ... ၊ ငါကတော့
ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့ဆီက ဘာမှယူဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊
မက်လည်း မမက်ဘူး၊ ငါ့ဟာနဲ့ငါ အာရုံနောက်နေတာ”

“ဒီပန်းချီကားလေး နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ချင်လို့
ပါ”

ရွှေဖြူက ကင်းဗတ်လိပ်ကို ချည်ထားသည့် ကြိုးကို
ဖြုတ်ကာ ပန်းချီကားကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

သစ်ခက်က ပန်းချီကားကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... ဒါ ဟိုတစ်နေ့က နင် ဆွဲနေတဲ့ ပန်းချီကား
ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင် အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားပြီး ဧည့်ခန်း
မှာ ချိတ်ထားချင်တယ်ဆိုလို့ နင့်ဖို့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်
မလို့ ...”

သစ်ခက်သည် ပန်းချီကားထဲက တောင်တန်းညိုညို
ရဲ့ အောက်ခြေက လမ်းအကွေ့အကောက်လေးပေါ်မှာ စုံတွဲကလေး
တစ်တွဲ လမ်းလျှောက်လာသောပုံကို ငေးကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီပန်းချီကားက နင် အမြတ်တနိုး သိမ်းမယ့် ပန်းချီကား
ဆို၊ ငါလည်း ခေတ်နဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်ဖြစ်တဲ့ အတူတူ
နင်ပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါတော့ဟာ၊ ဒီထဲက ခေတ်နဲ့ ငါ့ပုံကို
မြင်တိုင်း ငါခံစားနေရမှာစိုးလို့ မယူတော့ပါဘူး”

“ဒီထဲက ပုံက နင်နဲ့ ခေတ်နဲ့မှ မဟုတ်တာ”

“ဟင်... မဟုတ်ဘူးလား”

“နင်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခေတ်ကတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို...”

“ဒီထဲက ယောက်ျားပုံရိပ်ကတော့ နင့်ပုံရိပ်ပဲလေ၊ မိန်းကလေး ပုံရိပ်ကတော့ ခေတ်မဟုတ်ဘူး”

“ခေတ်မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ...”

သစ်ခက်က မျက်မှောင်တွန့်တွန့်နှင့် မေးလိုက်ရင်းက စိတ်က ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရွှေဖြူမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ရွှေဖြူက အဖြေမပေးဘဲ မချိုမချင်လိုလို ပြုံးစေ့စေ့လိုလို ရှက်စနိုးလိုလို မျက်နှာထားကလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေသည်။

ဘုရားရေ... ရွှေဖြူပျို ဘာဖြစ်နေတာလဲ...။ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ...။

ဒီဆံပင်ပုံစံကလေးနဲ့ နောက်ခိုင်းပုံ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်လေးဟာ ခေတ်မဟုတ်ဘူးဆိုရင်...

ဒီဆံပင်ပုံနဲ့ ဆင်တူညှပ်ထားသော ရွှေဖြူပျိုပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။

သစ်ခက်သည် ရွှေဖြူပျိုရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို ကြောက်

သလို ရွံသလို မယုံနိုင်သလိုဖြစ်လျက် ကြက်သီး ဖြာထလာပါသည်။

ကိုယ့်ကို မုန်းတီးမလိုလားသူဟု ယူဆခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကြည့်မရ မျက်မှန်းကိုးတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ လက္ခဏာတွေ ပြလာရင် ကိုယ် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲ...။

အိုက္ကာ... ရှုပ်ပါတယ်။ မသိချင်ယောင် ဆောင်ဆိုတာပဲ အေးပါတယ်။

“ခေတ် ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ငါ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ရွှေဖြူရာ၊ အဲ့ဒီ ပန်းချီကားကို နင့်ဘာသာပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါ၊ ကဲ... သွားရအောင်၊ လေယာဉ်မမီဘဲနေမယ်”

သစ်ခက်က တောင်ကုန်းထိပ်ကနေပြန်ဆင်းဖို့ ခြေထမ်းပြင်လိုက်စဉ်...

“အဲ့ဒါ... ငါပဲ...”

ဟင်...။

ရွှေဖြူစကားကြောင့် သစ်ခက်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားတာ ရွှေဖြူမျက်နှာကို အထိတ်တလန့် ကြည့်မိသည်။

ရွှေဖြူက မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသော မျက်ဝန်းဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေ မဲ့ကွေးသည်။

သူက လေးလံမွန်းကြပ်နေသော အခြေအနေတံကို ထိန်းချုပ်ရန် တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း ...

“စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ နောက်တီးနောက်တောက်က မလုပ်ခမ်းပါနဲ့ ရွှေဖြူရာ ...”

“နင့်ရဲ့ နမော်နမဲ့ လုပ်ရပ်တွေက ငါ့ကို ဘယ်လောက်ထိရှုစေခဲ့တယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား သစ်ခက်ညှို့ခေတ်ကို ချစ်ခဲ့ပေမယ့် နင် ပန်းသီးပေးခဲ့တာ ငါ့ကို နှင့် စက္ကူမြားတွေ လာငြိခဲ့တာ ငါ့ဆံပင်တွေကိုပါ၊ မက်ဆေ့တွေ ပို့ခဲ့တာ ငါ့ဖုန်းထဲကိုပါ၊ နင် ပွေ့ဖက်ခဲ့ ငါ့ကိုပါ၊ နင့် မှားယွင်းမှုတွေကြောင့် ငါ ဘယ်လိုမှ ခမ်းရဘူးလို့များ နင်ထင်နေတာလား ... ငါ ကျောက်မဟုတ်ဘူး သစ်ခက်၊ ငါ ခံစားတတ်တယ်၊ မှတ်သားတတ်တယ်၊ ကြည်နူးတတ်တယ်၊ သာယာတတ်တယ် ...”

သစ်ခက်သည် ပေါက်ကွဲစွာပြောရင်း တုန်ခါနေသော ရွှေဖြူကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။

“ရွှေဖြူ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ဘက်က မှားခဲ့တာတွေအတွက် ငါ တကယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“နင့်ဘက်က တောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးသွားပေမယ့် ငါ့ခံစားချက်ကတော့ ပြီးမသွားဘူးလေ သစ်ခက်၊ ခံစားချက်ဆိုတာ ရပ်ချင်တိုင်း ရပ်ပစ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ ... နင်မှန်တယ်၊ ငါ နင့်ကို နားလည်တယ်၊ နင့်ဘက်ကလည်း ငါ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးပါ ရွှေဖြူ၊ ငါ ခေတ်ကို အရမ်းချစ်ခဲ့တယ်၊ ခုလည်းချစ်နေတုန်းပဲ၊ ခေတ်က ဖြတ်လိုက်လို့သာ ငါပြန်လာရပေမယ့် ငါ့စိတ်က ခေတ်ဆီမှာပဲ ကျန်နေခဲ့တယ်၊ ခေတ်ကို ငါ မမုန်းဘူး၊ စိတ်မကုန်ဘူး၊ ခေတ် ပါးစပ်က ဘာပဲပြောပြော ခေတ်လည်း ငါ့ကိုချစ်နေတုန်းပဲလို့ ယုံကြည်တယ်၊ ငါတို့ ပြန်အဆင်ပြေမှာပဲလို့ ယုံတယ်၊ ခေတ်ဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ဖူးစာဖက်ပဲ၊ ခေတ်အပြင် ငါ ဘယ်သူ့မှ မချစ်နိုင်တာကိုလည်း နင် နားလည်ပေးပါ ရွှေဖြူ”

“ဟား ... ဟား ... အရူးတွေပဲ”

ရွှေဖြူပျိုသည် ရူးသွပ်သွားသူတစ်ယောက်လို ခေါင်းညှို့တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်လျှင် သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ ရည်တွေက လည်ပင်းတစ်လျှောက်ထိ စီးကျသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ရူးနေကြတာပဲ သစ်ခက်ရဲ့၊ နင်ပိုရူးတာတော့ သေချာတယ်၊ ခေတ်ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းနင်ငံခြားကနေ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေတ်ကို ပြန်ညှုလိုက်တာ၊ ခေတ်က ပြန်ပါသွားတယ်၊ နင်ကလည်း ခေတ်ဘက်က နင်ကို မချစ်နိုင်တော့ပါဘူးဆိုတာတောင် ဆက်ငြိချင်တယ်”

သစ်ခက်သည် ရွှေစကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြွေတာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရပါသည်။

ရွှေစကားက ရှေ့နောက်မညီ မှားယွင်းနေခဲ့သည်

ရွှေ ပထမပြောခဲ့တုန်းက ခေတ်ရည်းစားက မြန်ပြည် ပြန်ရောက်ပြီး ခေတ်ဆီ ဖုန်းဆက်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ခုကျတော့ ... နိုင်ငံခြားကနေ ဖုန်းဆက်သည်ပြောပြန်သည်။

သစ်ခက်သည် စေ့စေ့တွေးရင်း ရွှေကို သံသယမဟုတ်ခဲ့ရပါသည်။

သစ်ခက်သည် လက်ပိုက်ရပ်နေရင်းက ရွှေဖြူပို့စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ရွှေဖြူ... နင် ညာနေတာ မဟုတ်လား”

“ဘာ၊ ငါက ဘာကိုညာရမှာလဲ ...”

“ခေတ် ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ပြန်ဆက်တယ်ဆိုတာ နင် ညာတာမဟုတ်လား၊ နင့်စကားက ရှေ့နောက်မညီဘူးရွှေဖြူ၊ ခေတ်ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းက မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ပြီး ခေတ်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ် ပြောထားပြီးမှ အခုတစ်ခါ ပြောတော့ နိုင်ငံခြားကနေ ဆက်တယ် ဖြစ်သွားပြန်ရော ...”

“ဒါ ... ဒါက ငါ စကားပြော လောသွားတာပါ”

“နင် ညာမနေစမ်းပါနဲ့ ရွှေဖြူ ...”

“မညာဘူး၊ ငါ လုံးဝမညာဘူး”

ရွှေဖြူက ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်သည်။ တုန်လှုပ်နေသော ပုံစံက ဖုံးဖိမရစွာ ပေါ်လွင်လာသည်။

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆိုရင် အဖြေမှန်သိရအောင် ငါ အခု ခေတ်ဆီ ဖုန်းဆက်မေးလိုက်မယ်”

သစ်ခက်က ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ရွှေဖြူက တုန်လှုပ်သည်ထက် တုန်လှုပ်လာကာ ...

“ဆက်မနေနဲ့၊ နင်ဆက်မေးရင် နင်ပဲ အရူးဖြစ်မှာ” သူတို့

နှစ်ယောက်က နင့်ကိုဟားမှာ ...၊ နင်ဆက်လည်း ဖုန်းက အားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခေတ်က သူ့ရည်းစားနဲ့ ဖုန်းပြောနေမှာ”

“အားမအား ဆက်ကြည့်လိုက်တာပေါ့...”

သစ်ခက်က ဖုန်းဖွင့်ကာ ခေတ်ရဲ့နံပါတ်ကို ရှာလိုက်ချိန်တွင် ရွှေဖြူက သစ်ခက် လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းလှလိုက်သည်။ သို့သော် သစ်ခက်က အမြန် လက်မြှောက်၍ ရှောင်ထွက်လိုက်ရင်း...

“ငါ့ကို မဆက်စေချင်ရင် နင်ဝန်ခံပါ၊ ရွှေဖြူ၊ နင် ငါတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ နင် ဘာတွေ ကလိမ်ကျထားသလဲ ဆိုတာ ပြောပါ...”

“ဘာမှ ဝန်ခံစရာမရှိဘူး၊ ဘာမှ ကလိမ်မကျဘူး”

“နင် ဝန်ခံရင်တော့ ငါ ဆက်မေးရမှာပဲ”

“မဆက်နဲ့...”

“ဆက်မယ်”

“မဆက်နဲ့...”

“ဆက်မယ်...”

ရွှေသည် သစ်ခက် မြှောက်ကိုင်ထားသော ဖုန်းကို

လှုပ်ချောက်ချားစွာ မော့ကြည့်နေရင်း ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ဆာင့်ခုန်လာရလေသည်။

ဟင့်အင်း... မဆက်ပါနဲ့။ မဆက်ရဘူး...။

အကြောင်းတွေ ခေတ် သိလို့မဖြစ်ဘူး။ ခေတ်ကို အဆုံးအရှုံး ခံနိုင်ဘူး။ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အပယ်ခံဘဝနဲ့ အထီးကျန် ချာကို ရွှေ ကြောက်လို့ပါ သစ်ခက်ရယ်...။

ရှင် ကျွန်မကို နားလည်ရင်၊ ကျွန်မဆီ ယိမ်းယိုင် ဆာခွဲရင်တော့ ခေတ်ကို ဆုံးရှုံးရလည်း ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်။ နှစ်လည်း ကျွန်မဘက်မှာမရှိ၊ ခေတ်လည်း ကျွန်မဘက်မှာ မရှိ တို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ဆက်တော့ ကျွန်မဘက်မှာ ရှိရမယ်။ ကျွန်မကို ချစ်ရမယ်။ ကျွန်မကို ယုံရမယ်။ ကျွန်မကို အဖော်ပြုရမယ်။

ရှင် မချစ်ရင်တောင် ကျွန်မကို ခေတ် မုန်းသွား ဆက်တော့ မလုပ်ပါနဲ့နော်။

“မဆက်နဲ့... မဆက်ရဘူး”

ရွှေက မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက် သော်လည်း သစ်ခက်က ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖုန်းကိုမြှောက်ကိုင်ထားရင်း အပင် ခေတ်ဆီ ဖုန်းခေါ်ဖို့ ကြိုးစားဆဲမှာ သွေးရှူးသွေးတန်း

ဖြစ်လာသော ရွှေက သစ်ခက်လက်ထဲက ဖုန်းကို ဇွတ်ဝင်လုလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ရင်းကပင် တောင်ကမ်းပါးယံ အစွန်းဆီသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီနောက် သစ်ခက်က ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်၍ ရွှေဖြူကို ရှောင်လိုက်ချိန်မှာ ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ရောက်ကျသွားတော့သည်။

“သစ်ခက် ...”

ရွှေဖြူသည် အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်ရင်း ချောက်ကမ်းပါးစွန်းသို့ ပြေးသွားကာ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အောက်မှာ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်တွေ၊ ဝါးပင်တွေ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိတာကို ဘာကိုမှမမြင်နိုင်ချေ။

“သစ်ခက် ... သစ်ခက်ရေ...”

ရွှေသည် ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာ မှောက်ဝပ်၍ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း ဆက်ခါ ဆက်ခါ အော်ခေါ်ရင်း ငိုသံပါလာသည်။

ထို့နောက် ရွှေသည် ချောက်ကမ်းပါး နိမ့်လျှောလေးဆီသို့ ကုပ်ကပ် တွယ်ဆင်းလာသည်။

“ဟင် ...”

အနိမ့်ပိုင်း အစွန်းလေးက သစ်ကိုင်းစွန်းမှာ ငြိကျန်ခဲ့သော သစ်ခက်ရဲ့ မာဖလာလေး ...။

အဖြူအမည်းကွက် မာဖလာရဲ့ အဖြူနေရာတွေမှာ သိသာစွာ စွန်းထင်နေသည့် နီရဲသည့် သွေးစတချို့ ...။

“သစ်ခက် နင် ... နင် ... သေသွားပြီလားဟင်”

ရွှေသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် မာဖလာလေးကို ပြူးကြောင်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ အဲဒီနောက်တော့ ကယောင်ချောက်ချား အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်ရင်း ကမ်းပါးပေါ်သို့ ကုပ်ကပ်ပြန်တက်လာလေသည်။

အဲဒီအောက်ကို ကျသွားရင် အသက်ရှင်စရာလမ်းမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား ...။

ရွှေသည် ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း တသိမ့်သိမ့် တုန်ရင်စွာ ပေါက်ကွဲစွာဖြင့် အော်ဟစ်ငိုကြွေးလေသည်။

ငိုရင်း တက်ချက်မလိုဖြစ်ကာ လက်တွေပင် ကုပ်ကွေးလာရပြီး ထိုလက်များဖြင့် ရှေ့က မြေပြင်ဆီ ထောက်ချကာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျလျက် အသံမထွက်ဘဲ တုန်ခိုက်နေပြန်သည်။

ထို့နောက် ရွှေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်လာခဲ့သည်။

ရွှေဖြူပျို၏ မျက်ဝန်းတွေသည် ရီဝေ မှုန်မှိုင်းနေရာမှ စူးရှတောက်ပြောင်လာရသည်။

သူ့ဆေးပြီ...။ ရွှေချစ်ရတဲ့သူက ဆေးပြီ...။ ဆေးတဲ့သူက သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ရွှေ ဒုက္ခဖြစ်မကျန်ဖို့ကလည်း အရေးကြီးတာပဲ မဟုတ်လား...။

မြေပြင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ရွှေဖြူပျို၏ ဦးခေါင်းသည် တဖြည်းဖြည်း မော့လာခဲ့သောအခါ အရောင်ပြောင်းသွားပြီဖြစ်သော မျက်ဝန်းတွေကို မြင်နိုင်သည်။ ဒီမျက်ဝန်းတွေက စူးရှသည်။ ပြတ်သားသည်။ မာထန်သည်။

ဒီကိစ္စကို ရွှေ ဖုံးကွယ်ထားမှဖြစ်မည်။ ရွှေ ဖုံးကွယ်ထားမိလျှင် ခေတ်ရဲ့ သံသယတွေကို လက်ခံရရှိမည်။ ဟဲဟိုးလေဆိပ်ကို သွားမယ်ဆိုပြီး ဒီနေရာကို ဘာလို့ရောက်လာသလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာမည်။ ဘာကြောင့် သစ်ခက် ပြုတ်ကျသွားသလဲဆိုသည့် မေးခွန်းတွေ ရှုပ်ထွေးလာဦးမည်။ ပြီးတော့ ဒီနေရာဟာ ရွှေချစ်တဲ့ သူတွေကိုပဲ ခေါ်လာဖူးတဲ့နေရာဟု ခေတ်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ဒီနေရာကို ရွှေ မုန်းပါတယ်လို့ ပြောထား

တဲ့ သစ်ခက်ကို ခေါ်လာခဲ့တာကလည်း သံသယဝင်စရာ အချက်တစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်သေးသည်။

အင်း... သစ်ခက် သေသွားတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ...။ သူ မသေရင် ရွှေရဲ့ ကလိမ်ကကျစ် လုပ်ရပ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာကာ ခေတ် ရွှေကို မုန်းသွားတော့မှာ မဟုတ်လား။

ရွှေဖြူပျိုက ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်သက်သာအောင် တွေးလိုက်သည်။ ရွှေဖြူပျို၏ ချစ်စိတ်တို့သည် အတ္တစိတ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စိတ်၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့စိတ်၊ ကြောက်စိတ်နှင့် ချောက်ချားမှုများအောက်မှာ မှေးမှိန် ဖျော့တော့သွားခဲ့ရသည်။

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ နောက်ကိစ္စ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလောလောဆယ်မှာ ရွှေ လွတ်မြောက်ဖို့သာ အရေးကြီးတာပင်။

ရွှေသည် နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့စေ့ မတ်မတ်ပြန်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ဖုန်သဲတွေ ပေရေကာ ခြစ်ရာတွေဖြင့် သွေးစို့နေသော လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်၍ ဖုန်ခါသည်။ လက်ခုံဖြင့် မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်သည်။

၁၃၈ ● ပုညဝင်

ထို့နောက်... ထိုနေရာလေးမှ ဟန်မပျက် ကား
မောင်းထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

● ● ●

၂၀၁၁ ခုနှစ်
နိုဝင်ဘာ ၂ ရက်နေ့
ဤ ၁၁ နာရီခွဲဝန်းကျင်
ကလေးပြီ။

ပြန်ကျနေသော ဖန်ကွဲများပေါ်သို့ သစ်ခက်ညို၏
ခြေထောက်များ ဖွဖွနင်းလျှောက်လာသည်။

ချွန်မြသော ဖန်ကွဲပေါ်သို့ ဖိ၍နင်းမိသည်။ သို့သော်
သူ နာကျင်မှုကိုမခံစားရ။ သူ့ဖဝါးတွေလည်း ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိ
ချေ...။

ခေတ်နှင့် ရွှေတို့၏ စကားသံများ ဆိတ်ငြိမ်သွား
ပြီဖြစ်သော ခေတ်၏အခန်းသည် တိတ်ဆိတ်၍နေခဲ့သည်။

ဖန်ကွဲများ ပြန်ကျလျက်ရှိနေသော အခန်းထဲမှာ
ခေတ်တစ်ယောက်သာ ရှိနေခဲ့သည်။

ညက အေးစက်တိတ်ဆိတ်နေသလို ခေတ်သမီး သည်လည်း စုတင်ပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။

သူက ဖန်ကွဲစကားကို နင်းလျှောက်သွားပြီးနောက် ခေတ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိသည်။ ငိုငိုလေး ထိုင်နေသော ခေတ် ကို ကရုဏာသက်စွာ ငဲ့ကြည့်မိသည်။

သူကြည့်နေချိန်မှာပင် ခေတ်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှ မျက် ရည်တွေ စီးကျလာလေသည်။

ခေတ်ရဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းသည် သူ့ထံသို့ပါ ကူးစက် လာခဲ့သည်။ သူက ပျာပျာသလဲ ချောမော့မိသည်။

“ခေတ်ရယ် ... ခေတ် အရမ်းခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ ရွှေဖြူပျို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို လှည့်စားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိသွားပါပြီ ... ခေတ်က တော့ ကိုယ့်ကို ရန်ကုန် ပြန်ရောက်သွားပြီလို့ ထင်မှာပဲ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်က ဒီကလောမြို့နားမှာပဲ ရှိနေသေး တာပါ ...”

သစ်ခက်ညိုသည် နင် ငါ ဟုပင် မသုံးနှုန်းတော့ဘဲ တစ်ခါတလေ ချစ်စကားဆိုခဲ့သည့် ညွတ်နူးဖွယ် အချိန်တွေတုန်း ကလိုပဲ ‘ကိုယ်’ဟု သုံးနှုန်းကာ နူးညံ့စွာ နှစ်သိမ့်ပေးနေသော်လည်း ခေတ်က မကြားနိုင်တာမို့ သူ ပို၍ ဝမ်းနည်းလာရသည်။

သူ ခေတ်ရဲ့ မျက်ရည်တွေကို လှမ်းသုတ်ပေးမိသော် ညည်း ခေတ်က မသိ၊ မမြင်၊ မခံစားရ ...။ မျက်ရည်တွေတွေ ညွှန်လျက်ပင် ငြိမ်သက်နေရာက ပို၍ ဝမ်းနည်းလာပုံဖြင့် ရှိုက်ခါ ရှိုက်ခါ ငိုကြွေးရင်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“သစ်ခက် ... သစ်ခက် ... နင် ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက် တယ်ဆိုတာ ငါ မယုံဘူးသိလား ... အဟင့် ... အီး၊ ရွှေဖြူ ဘာပြောပြော ငါလေ နင့်ကို အရမ်းသတိရတယ် သိလား”

ခေတ် ...။ ခေတ်ရယ် ...။ ခေတ် ကိုယ့်ကို ယုံတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ မငိုပါနဲ့တော့ အချစ်ရယ် ...။

သစ်ခက်ညိုသည် ခေတ်ရှေ့သို့ ပိုတိုးကပ်သွားကာ အသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော ခေတ်ရဲ့ ပခုံးလေးကို ပွေ့ဖက်လိုက် သည်။ ခေတ်ကို ရင်ခွင်မှာ ကပ်ထားလိုက်သည်။ ခေတ်နှင့် မီးချင်းအပ်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ... ခေတ်ကို သူ ကိုင်တွယ်ထိတွေ့လို့ မရ နိုင်တာမို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခေတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ခံစား ဆိုက်ရသလို၊ ကြက်သီးဖြာထသွားသလို ငြိမ်သက်သွားပြီး သူမ ကပ်မောင်းလေးတွေကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ပခုံးလေးကျုံ့ကာ ငြိမ်နေရင်း အငိုတိတ်သွားခဲ့သည်။

ခေတ်ရယ် ... နင်နဲ့ ငါနဲ့ စိတ်ချင်း အရမ်းနီးစပ်
ခဲ့တာလေ ...။ နင် ငါ့ကို မမြင်ရပေမယ့် ငါ နင့်အားမှာရှိ
တယ်ဆိုတာ နင် တဖြည်းဖြည်း ခံစားလာရမယ်ဆိုတာ ငါ
တယ်။

သူက ခေတ်ဘေးမှာ အသာအယာ ဝင်ထိုင်လို့
ရင်း ...

“ခေတ် ... နင် ငါ့ကို ကယ်မှဖြစ်မယ်၊ နင် ငါ့ကို အချိန်
ကယ်နိုင်မှ ငါ အသက်ရှင်ခွင့်ရမယ်၊ နင် ငါ့ကိုရှာဖွေ
နိုင် ရှာတွေ့မှ ငါ အသက်ရှင်ရမှာ...”

သူက ခေတ်ကို ပြောနေရင်း မနေ့ညနေတုန်းဆီက
သူ့အဖြစ်ကို သူ ပြန်သတိရမိလေသည်။

ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှ ခြေချော်ကျသွားချိန်မှာ သူ
အာရုံထဲ လှစ်ခနဲ ပေါ့ပါးသွားခြင်းနှင့်အတူ သူ့လည်ပင်းနားက
ချွန်မြဲသော တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပွတ်ရှိမိပြီး သူ့လည်ပင်းမှာ ဝတ်
ထားသော မာဖလာက ထိုချွန်မြဲသော အရာနှင့် ငြိတွယ်ကျန်
ခဲ့သည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ နာကျင်ထိခိုက်မှုများနှင့်အတူ
ဆွက်လက် လွင့်စင်သွားသည်။ အဲဒီနောက် သူ ဘာကိုမှ မ
တော့ဘဲ အသိစိတ် ကင်းလွတ်သွားခဲ့ရသည်။

သူ သတိပြန်ရလာချိန်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည်
အလွန်မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် ရှိသည်။

နာကျင်လွန်းမက နာကျင်ပြီးနောက်မှာ ရုတ်တရက်
နာကျင်မှုကို မခံစားရဘဲ ပေါ့ပါးသွားသဖြင့် သူ စိတ်သက်သာ
ရာ ရသွားသည်။

သို့သော် ... သူ့ရှေ့မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်မြင်နေရ
တာမို့ သူ ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းအောက်
ခြေ တစ်နေရာရှိ သစ်ပင်အမြစ်ပေါ်တွင် မှီခွဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

ဘုရားရေ ... သူ သေသွားပြီလား။ သူ တကယ်
သေသွားပြီလား ...။

သူသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်
တရက် ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်ကွယ် လှုပ်
သမ်းလိုက်သော်လည်း ဘာကိုမှ ထိကိုင်လို့ မရချေ။

သေပြီ။ ငါ သေသွားပြီဟူသော အသိနှင့် ရူးသွပ်
ခေတ် ခံစားလိုက်ရသော သူသည် ချောက်ကမ်းပါးထဲမှ ကမ်းပါး
သို့အမြင့်သို့ တွယ်တက်လိုက်ရာ ဘာမှ ခက်ခက်ခဲခဲမရှိဘဲ ပေါ့ပါး
စွာပင် ရောက်ရှိသွားသည်။

“သေပြီ... ငါသေပြီ၊ ခေတ်ရေ... ငါ သေသွားပြီ၊ နင်နဲ့
ခွဲရပြီ...၊ နင့်ကို ငါ တွေ့ချင်တယ်၊ နင်နဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်
ခေတ်ရေ...”

သေပြီဆိုသော အသံနှင့်အတူ သူ ပထမဆုံး သတိ
လိုက်သူမှာ ခေတ်သမီးသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကယောင်ချောက်ချား သွေးပျက်စွာ မြင်
တမ်းရင်း ကမ်းပါးယံပေါ်မှ အားသွန်၍ ပြေးဆင်းလာသည်။
ဟိုရှေ့က လမ်းမကိုဖြတ်ပြီး လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ပြေးလိုက်
လျှင် ခေတ်ရှိနေသော အိမ်သို့ ရောက်နိုင်မည်ဟူသော အသိဖြင့်
လမ်းမကို ပြေးဖြတ်ကူးလိုက်သော သူ့ဆီသို့ အဆေးပြေးကားကြ
တစ်စီး ပြေးဝင်လာတာကို သိလိုက်သော်လည်း ရှောင်ဖို့အချိန်
လိုက်ဘဲ ကားကြီးက သူ့ဆီတည့်တည့် ပြေးဝင်လာသည်။

“အား...”

သူ... မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း
နာကျင် ထိခိုက်မှုကို မခံစားရချေ...။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှစွာ
ပင် ကားကြီးက သူ့ကို ဖောက်ထွင်းကျော်ဖြတ်သွားသော်လည်း
သူက အကောင်းပကတိပင် ကျန်ရစ်သည်။

“ကျွါ... ကျွါ...”

“ဟာ... ခွေးလေး တိုက်မိပြီ”

ကားဘရိတ်အုပ်သံ၊ ဆူညံသံတွေကြောင့် သူ့ကို
ကျော်လွန်သွားသည့် ကားကြီးဘက်သို့ သူ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ကားရှေ့နားမှာ လူတွေ ဝိုင်းအုံလာတာ တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ဟယ်... ခွေးလေး သနားပါတယ်”

“သေပြီလား မသိဘူးနော်...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ရင်ဘတ်က ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်နဲ့ဟဲ့
အသက်ရှူနေသေးတယ်၊ ခဏ သတိမေ့သွားတာများလား။”

လူအုပ်ထဲက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသံ
ကြားရသည်။ သူ သိချင်စိတ်ဖြင့် လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့မိ
သည်။

လူအုပ်ရဲ့ အလယ်မှာတော့ ခွေးဖြူလေးတစ်ကောင်
ကို သွေးသံရဲရဲဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ကို ကျော်ဖြတ်သွားသော ကားက ဒီခွေးလေးကို
တိုက်မိသွားခဲ့တာပင်...။

ရင်ဘတ်လေး ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေသော
ခွေးလေးကို သူ စိုက်ကြည့်နေဆဲမှာ ထိုခွေးလေးနှင့် လုံးဝ ချွတ်စွတ်
တူသော ခွေးဖြူလေးက သူ့ခြေထောက်တွေကို တိုးခွေလာသည်။

ဟင် ... အထိအတွေ့ ... ॥

သူ ... ဒီခွေးလေးနဲ့ ထိတွေ့လို့ ရနေပါလား။

ဘာကိုမှ ထိတွေ့ခွင့်မရသော သူသည် ခွေးလေးနှင့် ထိတွေ့ခွင့်ရလိုက်ခြင်းကြောင့် အံ့သြတွေဝေကာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ကားရှေ့မှာ ခွေးဖြူလေးက ဖုတ်လို့ကံ ဖုတ်လို့ကံ ဖြစ်နေဆဲ ... ॥

သူ့ခြေရင်းမှာတော့ ခွေးဖြူလေးက လမ်းသလား နေသည်။

ဒါဆို သူ့ခြေရင်းက ခွေးဖြူလေးဟာ ကားတိုက်ခံ လိုက်ရတဲ့ ခွေးလေးရဲ့ ဝိညာဉ်ပဲပေါ့ ... ॥

ဒါဆို ... နှလုံးခုန်နေသေးတဲ့ အသက်ရှိနေသေးတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဟာ သတိကင်းလွတ်သွားချိန်မှာ ခန္ဓာ ကိုယ်ကနေ ဖယ်ခွာသွားလို့ ရတာပေါ့ ... ॥ အဲဒီအချိန်ကို မေ့မြော နေတဲ့ အချိန်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့။

သူ သူ့ခြေထောက်တွေကို တိုးထွေနေသည့် ခွေးလေး နားမှာ ခူးစုပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခွေးလေးကို လက်ဖြင့်ပွေ့ယူလိုက် သည်။

မင်းလည်း ဝိညာဉ်၊ ငါလည်း ဝိညာဉ် ... ဘဝတူ ချင်းမို့ ဒီလိုထိတွေ့လို့ရတာပဲလား ... ဟု သူ ဝေဝေ တွေးမိဆဲ မှာ သူ့လက်ထဲက ခွေးလေးက ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။

သူ ... လဲနေသော ခွေးလေးကို ဆတ်ခနဲ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

ခွေးလေးက အသက်ရှူ ရပ်တန့် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ ပြီ ... ॥

“သေရှာပြီဟယ်၊ သနားပါတယ်”

“ခွေးလေး သေသွားပြီ၊ ဘယ်သူ့ခွေးလဲ မသိဘူးနော်”

“သူ့သခင်သိရင် ရင်ကျိုးရှာမယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံတွေ ကြားရသည်။

ခွေးလေးကို ဖယ်ရှားလိုက်ကြသည်။

သူ့ခြေထောက်နားမှာ လမ်းသလားခဲ့သော ခွေးလေး

ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ ... ॥

ဘုရားရေ ...

ဒါ ...

ဒါဆို ...

ငါ ... ငါ မသေဘူးပေါ့ ... ॥

သေသွားပြီ ဖြစ်တဲ့ ခွေးလေးရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ တွေ့ဆုံ
ခွင့် မရတော့တာ ငါ မသေသေးလို့ပေါ့။

စောစောက ခွေးလေးလို သတိလစ် မြောမနေတုန်း
မှာ ငါ့စိတ်ဝိညာဉ် ခဏလွင့်ထွက်လာခဲ့တာပေါ့။

သူ အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ထိုနေရာလေးမှ ပြေးထွက်
လာခဲ့သည်။

ညလယ်လောက်မှာ ရွှေဖြူပျိုရဲ့အိမ်ထဲသို့ အလွယ်
တကူ ဝင်ရောက်လာနိုင်သည်။

ခေတ်ရဲ့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာနိုင်ခဲ့သည်။

အဲဒီနောက် ...

ခေတ်နဲ့ ရွှေဖြူပျိုရဲ့ စကားတွေကို ကြားကာ ရွှေဖြူ
ပျိုရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုတွေကို သိခဲ့သည်။

အရေးကြီးဆုံးက ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို ခေတ် ရှာတွေ
နိုင်ဖို့ပဲ ...။

ခေတ်သာ အချိန်မီရှာမတွေ့ရင် သူ နှစ်ရက်ထက်
ပိုပြီး အသက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ် ...။

သူ့စိတ်ဝိညာဉ် ခေတ်ရဲ့ အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ
ရှိနေတာကို ခေတ် ခံစားလာမိဖို့ အရေးကြီးသည်။

ခေတ်ရယ် ... တို့တွေ စိတ်ချင်း အရမ်း နီးစပ်ခဲ့ကြ
တယ်လေ ...။

ငါ့သေရင်တောင် ငါ့ဝိညာဉ်က နှင့်နောက်ပဲလျှောက်
လိုက်နေမှာလို့ ငါပြောခဲ့တယ်လေ။

အခု ငါ့ဝိညာဉ် နှင့်အနားမှာ ရှိနေပါတယ်။
နင် ခံစား သိရှိလိုက်ပါနော် ...။ ငါ့ကို ရှာဖို့
နှင့်စိတ်အာရုံ ခံစားချက်တွေ နီးကြွလာလှည့်ပါ ခေတ်ရယ်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်
နိုဝင်ဘာ ၃ ရက်နေ့
နံနက် ၅ နာရီဝန်းကျင်
ကလေးမြို့။

မိုးက မလင်းနိုင်သေးချေ။

သူကတော့ မြန်မြန် မိုးလင်းစေချင်လှပြီ...။

မိုးလင်းမှပဲ သူ့ကို ခေတ် ရှာတွေ့ဖို့ ပိုပြီး မျှော်လင့်
သို့ရမည်။

သူက အခန်းထောင့် နံရံကို မှီလျောထိုင်ရင်း သူ့
ချွတ်ညှစ်တည့်ရှိ ခုတင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး လဲလျောင်းနေသော
ခေတ်ကို သနားကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။

အဖြူထည်ဆန်လွန်းတဲ့ ခေတ်ဟာ ရွှေဖြူပျိုရဲ့ မာ
သာတွေကိုလည်း မသိခဲ့ဘဲ သူငယ်ချင်းကောင်းဟု ယုံကြည်ချစ်
ခင်နေရှာသည်။

သူ ခေတ်ကို သနားသော်လည်း မချင့်မရဲ ဖြစ်သည်။ မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ ရွှေဖြူပျို ပြောသမျှ မျက်စိမှိတ် ယုံနေတာကြီးကိုလည်း အသည်းယားသည်။ ရွှေဖြူ ဘာပြောပြော ကိုယ့်ချစ်သူကို ယုံကြည်စိတ်ထားပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်ပြော မေးမြန်းမယ်ဆို ပြဿနာက ဒီလောက်ထိ ကြီးကျယ်လာမှာ မဟုတ်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ တဖြည်းဖြည်း ရောင်နီလာပြီး မကြာမီ နှင်းကွဲကာ နေရောင်ခြည် ဖြာကျ လင်းလာတော့မည်။

သူ မှန်ပြတင်း အပြင်ဘက်ဆီကို လှမ်းကြည့်ရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

ခေတ်ကတော့ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေဆဲပင်... ညကလည်း အိပ်လိုက် နိုးလိုက် မျက်ရည်ကျလိုက်နှင့်မို့ ကြေကွဲ မောလျ နုံးချိနေပုံပင်။ သို့သော် ... ခေတ် ဒီလို ထိုင်းမှိုင်း လက် လျှော စိတ်ဓာတ်ကျနေတာကြီးကို သူ အားမလိုအားမရ ဖြစ်သည်။

သူက ခေတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မချင့်မရဲ အသည်းယား စိတ်တိုလာကာ မြန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ခေတ်ထံသို့ ခြေ လှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ...

“ခေတ် ... နင် ဒီလိုချည်းပဲ မနေနဲ့လေကွာ၊ နည်းနည်း ပါးပါး နိုးကြားတက်ကြွစမ်းပါ။ နင် ဒီလိုချည်းနေနေရင် ငါ သေသွားလိမ့်မယ်ကွ ...”

သူက စိတ်တိုတိုနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောနေသော်လည်း ဘာမှ မသိမမြင် မကြားရှာသော ခေတ်ကတော့ ငြိမ်သက် မြဲပင်။

သူက ခေတ်ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို ဆွဲယူဖယ်ရှား လိုက်ပြီး ခေတ်ကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့လက်တွေဟာ ဘာကိုမှ ထိတွေ့မရဘဲရှိသည်။

“ခေတ် ... ထဟာ၊ ထဟာ ...၊ နင် ထပြီး လမ်းလျှောက် မယ်ဆို ငါ နည်းနည်း မျှော်လင့်လိုရပြီ ...၊ ငါရှိနေတဲ့ နေရာက ငါတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေကျ လမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူးကွ၊ အဲဒီနေရာကို ကားနဲ့သွားရင်သာ ရှည် ရှည်ဝေးဝေး ကွေ့ဝိုက်သွားနေရတာ၊ ငါတို့လျှောက်နေကျ လမ်းလေးကနေ မီးရထားလမ်းကို ကျော်ပြီး တောင်ကြား ဖြတ်လမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားလိုက်ရင် သိပ်မဝေးတော့ဘူး၊ အဲဒီနေရာကို နင်သွားချင်စိတ် ပေါ်လာမှာ ...၊ ငါ့ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်အာရုံကို နင်ခံစားလာရမှာ၊ ထတော့ ... ခေတ်ရာ၊ ထ ... ထ”

သူသည် ခေတ်ကို ကိုင်တွယ်ထိတွေ့လို့ မရတာကို
မေ့လျော့စွာဖြင့် ပါးစပ်က ပြောလည်းပြော၊ ဆွဲလည်းထူ လုပ်နေ
ဆဲမှာပဲ ...

ခေတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ခံစားမိသလို လှုပ်ရှား
နှိုးကြားလာသည်။

ဟော ... ခေတ် ထထိုင်လိုက်ပြီ ... ။

ခေတ် ... နှင် ... နှင် ... လမ်းထွက်လျှောက်တော့
မလား။

လုပ်ပါ။ လျှောက်ပါ။ ပထမအဆင့်အနေနဲ့ နှင်
အိမ်ပြင်ထွက်လာဖို့ အရေးကြီးတယ်။

ခေတ်က အိပ်ရာမှ ထကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ တန်း
ဝင်သွားသည်။

ခေတ် ရေအိမ်ဝင်သွားတာကို သူက အပြင်ဘက်
ရေအိမ်တံခါးကို ဖွင့်ရင်း စိတ်ပျက် လက်ပျက် စောင့်နေရသည်။

စောင့်ရတာ ကြာလိုက်တာ ခေတ်ရာ။ နှင် ဝမ်းချုပ်
နေလို့ ဒီလောက်တောင် ကြာရသလားဟာ ... ။

သူ စောင့်ရင်း ငိုက်တောင်ငိုက်လာသည်။

ခေတ်လည်း အိမ်သာတက်ရင်း ငိုက်နေသလား
မသိ။ ခုနဝင်သွားတဲ့ ပုံကလည်း အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ပင် ... ။

သူက အိမ်သာတံခါးကို ထုရိုက်လိုက်ရင်း ...

“ခေတ် ... နှင် ငိုက်မနေနဲ့နော်၊ မြန်မြန်ထွက်ကွာ၊ နှင်
ဝမ်းချုပ်နေတာလား၊ နှင်ကို ငါ ရေများများသောက်ပြီး
အသီးအရွက်များများစားပါလို့ ပြောထားတာ နားမှမထောင်
ဘဲ၊ ဒီလို ရာသီဥတုအေးအေးကြီးမှာ နှင်က ရေလည်း
သိပ်မသောက်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလည်း မနေတော့ ဒီဝမ်းက
ချုပ်ပြီပေါ့ဟ ... ”

ခေတ် ကြားသိမှာ မဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း သူက
ရသေ့စိတ်ဖြေသဘော လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ပြောချင်ရာ ပြောနေသည်။

အဲဒီ အိမ်သာတံခါးကို သူ ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တာ
မို့ အိမ်သာတက်ကို မကြည့်မိအောင် ကျောခိုင်းထားသည်။ အထဲ
ကို ဝင်သွားလို့ ရသော်လည်း ဝင်သွားဖို့တော့ လုံးဝ စိတ်ကူးမရှိ။
ပညာဉာဏ် ခဏရစဉ်မှာ မမြင်သင့်တာတွေ မြင်ရမှာတော့ သူက
ကြောက်သေးသည်။

ခေတ်က တော်တော်နဲ့ ထွက်မလာနိုင်တာမို့ သူက
စောင့်ရင်းပျင်းလာကာ ခေတ် အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ရွှေဖြူ
အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ရွှေဖြူပျိုက ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေတစ်ဖက်ဆင်း၊ တစ်

ဖက်ကျွေး၍ ထိုင်နေရင်း ကွေးထားသော ခြေဖဝါးတစ်ဖက်က ဖန်ကွဲစထိုးမိသည့် နေရာကို ဆေးထည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက ရွှေဖြူကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါသဖြင့် ပေါက်ကွဲချင်လာသည်။

အနာမ။ မြွေဟောက်မ ...။ လူလည်ပန်ကာမ ...။ နှင့်ခြေထောက်က ဒါထက်ပိုပြီး ဒဏ်ရာကြီးကြီး ရသင့်တာ ...။ ခြေဖဝါးတစ်ခုလုံး ဟက်တက်ကြီးကွဲပြီး နှင့်ခြေထောက်ပါ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရရင်တောင် ငါ နှင့်ကို နည်းနည်းမှ မသနားဘူး ဟုလား ...။

ညက နှင့် ခေတ် အခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်ခါနီး နှင့်နောက်မှာ ဖန်ကွဲစကြီး ထောင်နေတာ မြင်တော့ နှင့် နင်းထော့မှာပဲဆိုပြီး ငါ အသည်းတယားယားနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာ။ နှင့် နင်းမိသွားတော့ ငါ ဘဟားဟား အော်ရယ်လိုက်တာ နှင့် ကြာရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

အံ့မယ် ... ဒါတောင် နှင့်က ငါ တစ်ဆူဖြစ်ပြီး အခန်းထဲ ရောက်နေတယ်ထင်လို့လား မသိ ... အခန်းထဲ ရောက်ချောက်ချောက်ချားချား ဝှေ့ကြည့်လိုက်သေးတာ။ နှင့်ရှေ့တည့်

တည့်မှာ ငါရှိနေတာတော့ နှင့်မမြင်ဘူး မဟုတ်လား ...။ နှင့် ထင်သလို ငါက တစ်ဆူဖြစ်မနေပါဘူး ရွှေဖြူ ...။

သူက ရွှေဖြူ၊ စုတင်ဆေးနားမှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ရွှေဖြူ ... နှင့် ဘာလို့ ဒီလောက် ကောက်ကျစ်ရတာလဲဟင်၊ နှင့်လို မိန်းမမျိုးကို နောက် ဆယ်ဘဝထိတောင် ငါ ချစ်မိမှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်၊ ခေတ်နဲ့ ငါ့ကို ကွဲအောင်လုပ်နိုင်ရုံနဲ့ ငါ့ကို နှင့် အပိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်နဲ့ ရွှေဖြူပျို ...။

“နှင့်ဟာ ဘယ်လို သူငယ်ချင်းမျိုးလဲဆိုတာ ငါ အသက်ရှင်လာတာနဲ့ ခေတ် သိသွားတော့မှာပါ ...။ နှင့်လိမ်ဆင်တွေအားလုံး ပေါ်တော့မှာပါ ...။

“နှင့်ထင်သလို ငါက မသေသေးဘူး ရွှေဖြူ။ ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ ခဏလေး လွင့်မြောနေရုံပါ။ ခေတ်သာ ငါ့ကို ပြန်ရှာတွေ့ရင်၊ ငါ့ကို အချိန်မီ ဆေးရုံပို့နိုင်ရင် ငါ့ဝိညာဉ်က ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ပြန်ဝင်ခွင့်ရပြီး ငါ အသက်ပြန်ရှင်လာမှာပါ ...။

“ငါ ခေတ်အနားမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ခေတ် တဖြည်းဖြည်း ခံစားလာရလိမ့်မယ်၊ ငါရှိနေတဲ့ နေရာကို

ခေတ် အလိုလို သွားချင်လာလိမ့်မယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်စွဲ
စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှု ဘယ်လောက်ပြင်းထန်သလဲဆိုတာ
နှင့် သိလာလိမ့်မယ် ... ၊

“နှင့် အရမ်း ရက်စက်တယ် ရွှေဖြူ... ၊ နင်
ငါ့ကိုရှာဖွေကယ်တင်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူး၊ ခေတ်ကို အပြစ်
မှန်ကို ပြောမပြခဲ့ဘူး၊ နင့် လိမ်ဆင်တွေ ပေါ်မှာစိုးတာနဲ့
ငါ့ကို ပစ်ထားခဲ့ရက်တယ် ... ၊

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲ နင့်ဘဝကြီးက အဆင်ပြေသွားလေ
လား ... ၊ နင့်အပြစ်က နင့်စိတ်ကို ဒဏ်ပြန်ခတ်မှာ နင်
မကြောက်ဘူးလား ... ၊

“နင်က ငါ့ကို ချစ်နေခဲ့တာလား ရွှေဖြူ...
ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ ... ၊ တကယ်ချစ်တာ
တဲ့ သူဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ဘူး၊ အနစ်နာခံတယ်
ကိုယ်ကျိုးစွန့်တယ်၊ နင်က မချစ်တတ်ဘဲနဲ့များ ငါ့ကို
ချစ်ချင်ရသေးတယ်တဲ့လား ... ”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

သူ နာနာကြည်းကြည်း ပြောသမျှကို မကြားနိုင်
သော ရွှေဖြူက ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်နေရင်းကပင် မျက်နှာနှစ်
လျက် တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်လိုက်သည်။

အဟား ... နင် သိပ်နာနေလား ရွှေဖြူပျို ... ၊

သူက ရုတ်တရက် စိတ်ချင်ပေါက်လာကာ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့
တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ရွှေဖြူ့ခုတင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့် တက်
ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ဒဏ်ရာရထားသည့် ရွှေဖြူ့ ခြေ
ထောက်ကို လက်သီးဖြင့် အားရပါးရ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ထုချ
ဝစ်လိုက်လေသည်။

“ကဲကွာ ... ကဲကွာ၊ သေစမ်းကွာ၊ နာစမ်းကွာ၊ မှတ်ပလား
ကွာ”

ရွှေဖြူက ဘာမှဖြစ်မသွားသော်လည်း၊ သူ့လက်က
ဘာကိုမှ မထိတွေ့နိုင်သော်လည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်ရသဖြင့် သူ
ကျေနပ်သွားခဲ့ရကာ ရွှေဖြူ့အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ခေတ်
အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

တော်ပါသေးရဲ့ ... ခေတ်က အိမ်သာထဲက ထွက်
လာတော်မူပြီ ... ၊

“ခေတ် ... နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာဟာ၊ လုပ် ... လုပ်
မြန်မြန်လုပ် ... ၊ နင် အပြင်ထွက်မယ်မဟုတ်လား၊ လမ်း
လျှောက်ရုံ လျှောက်မနေနဲ့ ... ၊ အားကစားဝတ်စုံပြည့်
ဝတ်ပြီး သွက်သွက်လေး ပြေး၊ ဒါမှ သွေးပူ ချွေးစိုလာမှာ၊

နင် ဝေးဝေးပြေးရင်းနဲ့မှ ငါရှိနေတဲ့ နေရာနားကို မြန်မြန်
ရောက်နိုင်မှာ ... နင့်မှာ ထရက်ဆာ အနီလေး ပါလာတယ်
မဟုတ်လား၊ မြန်မြန်လဲဝတ်လေ ...”

သူက ခေတ် အခန်းထဲက ဗီရိတ်ခါးကို သွားဖွင့်ကာ
ခေတ် အဝတ်အစားတွေထဲက ထရက်ဆာ အနီကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်
သည်။ အခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားသည့် Nike ဝေါ့ကင်းရှူးကို
အမြန်ပြေးယူကာ ခေတ်ရှေ့မှာ ချပေးသည်။

“ရော့ ... ဒီဖိနပ်ဝတ်မှာ မဟုတ်လား၊ ရော့ ... အင်္ကျီက
ဒါဝတ်”

သူက စိတ်ရှိတိုင်း ဩဇာပေးနေသော်လည်း သူတို့
လိုက်သမျှ အရာတိုင်းဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ဗလာအဖြစ်သာ ပါလာ
သည်။

ခေတ်ကတော့ အေးဆေးစွာပင် ပြတင်းတံခါးမှာ
ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ခေတ်နှင့်သူ အတူတကွ လမ်းလျှောက်
နေကျ လမ်းကလေးကို ရီဝေစွာ လှမ်းမျှော်ငေးနေသည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်းကာ အဝတ်
ဗီရိတ်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဗီရိတ်ခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ခေတ် ဘယ်အဝတ်အစားကို ယူမလဲဟု သူ ရင်

ထိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေချိန်မှာပဲ ခေတ်က ဗီရိတ်ထဲက ထရက်ဆာ
အနီလေးကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

သူ ... အရမ်းပျော်သွားခဲ့ရသည်။

သူ့စိတ်ကို ခေတ် ခံစားနိုင်သည်ဟု ပိုမို ယုံကြည်
လာသည်။

ခေတ် အဝတ်အစားလဲနေချိန်မှာ သူက ခေတ်ကို
ကျောပေး၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

သူ ရပ်နေတုန်းမှာ ခေတ်က သူ့ကို တွန်းတိုက်
ထွင်းဖောက်၍ အခန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့
Nike ဝေါ့ကင်းရှူး အနီလေးကို ဆွဲယူသွားလေသည်။

သူသည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ခေတ်နောက်မှ လိုက်လာ
ခဲ့သည်။

ဘောင်းဘီရှည် အနီနှင့် ဂျာကင် အနီရောင်လေးကို
ဝတ်ကာ ဝေါ့ကင်းရှူး အနီလေး စီးထားသော ခေတ်သည် ကုန်း
မြင့်လေးပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။ သူက ခေတ်ဘေးမှ ပြေး
လိုက်လာသည်။ သူတို့နောက်မှာတော့ အိမ်စောင့် ဦးလူခင်နှင့်
ဒေါ်ကြွေတို့ မွေးထားသော ခွေးလေး တိုးနီက အမြီးတန့်နဲ့ဖြင့်
ပြေးလိုက်လာသည်။

သူက ခေတ်နှင့် အတူပြေးရင်း အဆက်မပြတ်ပြောလာသည်။

“ခေတ် ... နင် ငါ့ကို ဒီနေ့ရှာတွေ့မှ ဖြစ်မှာနော်၊ ဒီနေ့ရှာမတွေ့ရင် ငါ အသက်ရှင်ဖို့ မသေချာဘူး ...၊ ငါ့ပန်းမှာ သစ်ငုတ်နဲ့ ထိုးမိထားတဲ့ ဒဏ်ရာလည်းရှိတယ်၊ သွေးတော့ သိပ်မထွက်ပေမယ့် ကြာသွားရင် မကောင်းဘူး”

ခေတ်က ပြေးနေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားမိသလို ပုံစံဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက်နေသည်။

သူက စိတ်ကိုလျှော့ကာ ခေတ်ကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေတ်ဘေးမှ လျှောက်လိုက်လာခဲ့သည်။

ခေတ် လျှောက်နေသော လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ရောင်စုံပန်းလေးတွေ ပွင့်ဖူးနေကြသည်။

သူ အရင်လိုပဲ ခေတ်ကို ပန်းခူးပေးဖို့ ပန်းပင်လေးတွေဆီ ပြေးသွားပြီး ပန်းခူးဖို့ ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း မရ။ ခေတ်လက်ကလေးကို တွဲဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရနိုင်ချေ။

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေဆဲမှာ ခေတ် နောက်မှ လိုက်လာသော ခွေးကလေး တိုးနီသည် သူ့ရှိနေသော နေရာဘက်သို့ သွားသည့် ဖြတ်လမ်းဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ဟယ် ... တိုးနီ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ လာခဲ့ ... ပြန်လာခဲ့”

ခေတ်က လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။ သူက စိတ်

အား တက်ကြွလာကာ ...

“ခေတ် ... အော်ခေါ်မနေနဲ့၊ လိုက်လေ ... လိုက်၊ လိုက်သွား ...၊ တိုးနီရေ ... ပြေးဟေ့၊ ငါရှိတဲ့နေရာထိရောက်အောင် ပြေးဟေ့ ...”

သူက ခေတ်ကိုလည်း တိုက်တွန်း၊ ခွေးကလေးတိုးနီကိုလည်း အော်ပြောရင်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လာကာ အပြင်းအထန် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

ခေတ်က တိုးနီနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။

သူလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။ ပြီးတော့ ခေတ်ရှေ့မှ ကြိုပြေးကာ နောက်လှည့်တကြည့်တကြည့် နှင့် ခေတ်ကို တဖွဖွခေါ်သည်။

“ခေတ် ... ပြေး ... ပြေးလာခဲ့၊ မဝေးတော့ဘူး ...”

သူ အော်ဟစ်နေသော်လည်း ခေတ်က မောပန်းသွားပုံဖြင့် လမ်းဘေး ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

တိုးနီကလည်း အမြီးနဲ့ကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာတာမို့ သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

၂၂၀ ● ဖုညောင်

သူက မောမောနှင့် ထိုင်နေသော ခေတ်နှင့် ကျော
မှီကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

“ဒီလောက်လေး ပြေးတာတောင် မောနေတော့ ငါရှိတဲ့
နေရာထိ နင်ပြေးနိုင်ပါ့မလား ခေတ်ရာ၊ ငါ နင့်ကို တကယ်
စိတ်တိုလာပြီကွာ ... ၊ နင် ရွှေဖြူ ပြောသမျှ ယုံလိုက်တာ
ကို ငါ တကယ် အံ့သြမဆုံးဘူး ခေတ်၊ ငါက အဲဒီလို
လှေနံနစ်ဖက်နင်းမယ့် ယောက်ျားလား၊ နင် ငါ့ကို အဲဒီ
လောက်လေးတောင် မယုံဘူးလားကွာ၊ ငါ အသက်ရှင်လာ
တော့မှ နင့်ခေါင်းကို နာနာခေါက်ပြီး ဆုံးမရဦးမယ် ...”

သူက ခေတ်ကို အပြစ်တင်စကားတွေ ပြောမိသည်။

ခေတ် မကြားမှန်းသိသော်လည်း ဆက်ကာ ဆက်
ကာ ပြောနေခဲ့မိလေသည်။

၂၂၁ ခုနစ်

နီဝင်သာ ဂုရုနေ

မနက် ၉ နာရီဝန်းကျင်

ကလေးမြို့။

နေရောင်ခြည် နွေးဖြာနေသည့် မှန်ပြတင်းရှည်ကြီး
၏အနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်ခင်း အပါးလေး နှစ်ခုကိုယှဉ်၍
ချခင်းလိုက်သော ခေတ်ကို သူ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒီအခင်းအပါးလေး နှစ်ခုဟာ ခေတ်နှင့်သူ နှစ်
ယောက်အတူ တရားထိုင်တဲ့အခါ ခင်းဖို့ ခေတ် ဝယ်ထားသော
အခင်းတွေ ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်အတူ ဘုရားသွားတဲ့အခါ ခေတ်က ဒီ
အခင်းပါးလေး နှစ်ခုကို ထပ်၍ခေါက်ပြီး သူ့ရဲ့ စလင်းဘက်အိတ်
ကြီးကြီးထဲသို့ ထည့်၍ ယူတတ်သည်။ ဘုရားရောက်လျှင် ဘုရား

ရှေ့မှာ ဒီအခင်းလေး နှစ်ခုကို ခင်းပြီး နှစ်ယောက်အတူ တရား
ထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ခရီးထွက်လာတော့လည်း ခေတ်က ဒီအခင်းလေး
နှစ်ခုကို အပါယူလာခဲ့သည်။

“ဟိုရောက်ရင်လည်း ရွှေတို့အိမ် ဘုရားခန်းထဲမှာ အတူတူ
တရားထိုင်လို့ရတာပဲ သစ်ခက်ရဲ့...”

ဟု တက်တက်ကြွကြွလေး ဆိုခဲ့သေးသည်။

သူ ဒီလိုအဖြစ်နဲ့ မကြုံရခင် ကလေးမှာရှိနေတဲ့
နေ့တွေမှာလည်း ဘုရားခန်းထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ နေခြည်ခပ်ပျော့ပျော့
နွေးသော အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် ဝရန်တာလေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့
အတူ ဝင်သက် ထွက်သက် ရှုမှတ်ခဲ့ကြသည်။

ခုလည်း ခေတ်က လမ်းလျှောက်က ပြန်လာပြီး
ရေခိုးမျိုးပြီးချိန်မှာ အခင်းပြားလေး နှစ်ခုကို ယှဉ်ချထားလိုက်တာ
ပင် ...။

သူ ခေတ်ကို ကြည့်နေမိဆဲမှာ ခေတ်က အခင်းပြား
လေး တစ်ခုပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သူလည်း
ခေတ်ဘေးက လွတ်နေသည့် အခင်းပြားပေါ်မှာ အသာအယာထဲ
ထိုင်လိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာ ခေတ်က သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
တာမို့ သူ ရင်ခုန်သွားမိသည်။

ခေတ်က ထိုင်သူကင်းမဲ့နေသည့် အခင်းပြားအလွတ်
လေးကို ငေးရီရီကြည့်ရင်း တိုးတိတ်စွာ ညည်းညူပြောဆိုလိုက်ပါ
သည်။

“သစ်ခက်ရယ် ... ဒီလိုအချိန်တွေ ငါတို့နှစ်ယောက် အတူ
ရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်
အတူလုပ်နေကျ အလုပ်တွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်
ရတိုင်း ငါ အရမ်းငိုချင်တယ်၊ နင်မပါရင် ငါဘဝ မပြည့်
စုံတော့ဘူးဆိုတာ ငါသိလာတယ်၊ ငါမပါတဲ့ နင့်ဘဝက
ရော ပြည့်စုံရဲ့လားဟင်၊ ငါလေ ရွှေစကားတွေ ကြားပြီး
ကတည်းက နင့်ကို မုန်းချင်ပေမယ့် ခုထိ မုန်းလို့မရပါဘူး
သစ်ခက်ရယ် ...”

ခေတ်က သူ့ကို မမြင်သော်လည်း သူကတော့
ခေတ် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောနေသည်ပဲ၊ သူရှိနေတာကို ခံစားမိနေ
သည်ဟုပဲ ထင်မြင်လာခဲ့ရသည်။

“နင် မသိပေမယ့် နင့်နားမှာ ငါရှိနေပါတယ် ခေတ်ရယ်၊
နင်မပါတဲ့ ငါဘဝကလည်း မပြည့်စုံပါဘူး၊ ငါအသက်ရှင်

၂၆ ● ဖုဏ်

ချင်တယ်၊ အသက်ရှင်ပါရစေ၊ ငါ အသက်ရှင်မှ နင်နဲ့
မခွဲရမှာမို့လို့ပါ၊ နင့်အနားမှာ နေချင်သေးလို့ပါ”

ခေတ် မကြားနိုင်မှန်း သိသော်လည်း သူက သူ
ခံစားရသမျှကို ခေတ်ကို ပြောပြနေမိသည်။

အဲ့ဒီနောက်တော့ ခေတ်က မျက်စိမှိတ်လျက် ပေါင်
ပေါ်မှာ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ယှက်တင်၍ မတ်မတ်လေးထိုင်ကာ
ငြိမ်သက်စွာ ထွက်သက် ဝင်သက် ရှုမှတ်နေလိုက်တာမို့ သူလည်း
ခေတ်လိုပဲ ထွက်သက် ဝင်သက် ရှုမှတ်နေလိုက်လေသည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်

နိုဝင်ဘာ ၃ ရက်နေ့

မနက် ၁၀ နာရီဝန်းကျင်

ကလေးမြို့။

မှန်ပြတင်းကတစ်ဆင့် ဝင်ရောက်လာသော နေခြည်
က ပို၍ စူးရှတောက်ပလာလို့လား ... ဒါမှမဟုတ် ထိုင်တာကြာ
သွားလို့လား ... ဘာကြောင့်မှန်း ရေရေရာရာမသိဘဲ ခေတ်ရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်လေးက နွေးထွေးလာသည်။

တရားမှတ်လို့ ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ထမည်ပြင်ဆဲမှာပဲ
တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားမိသွားလေသည်။

ခေတ်သည် ခေတ်ကို သစ်ခက် စကားလိုက်ပြော
သည့် နေ့က သစ်ခက်ရဲ့ ပြောစကားတွေကို သတိတရ ကြား
ယောင်လာသည်။

“ခေတ်က တကယ်နေနိုင်တယ်ကွာ၊ ကိုယ် ဒီလောက်
မက်ဆွေတွေ ပို့နေတာတောင် လုံးဝ ဥပေက္ခာပဲ...”

“မက်ဆွေ ... ဘာမက်ဆွေလဲ”

“ခေတ်ရဲ့ ဖုန်းကို ကိုယ် နေ့တိုင်း မက်ဆွေတွေ ပို့နေ
တယ်လေ”

“ဟင် ... မရောက်ပါဘူး”

“တ ... တကယ် မရောက်ဘူးလား”

“အင်းလေ ... မရောက်ဘူး”

“ဒါနဲ့ ခေတ် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှင်ကသိလို့လား”

“သိတယ် ...”

“ဘယ်ကသိလဲ”

“ဒီ ... ဒီလိုပါပဲ၊ စုံစမ်းတာပေါ့”

အဲဒီတုန်းက စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပုံရသော သူ့မျက်နှာ
ကို ခေတ် သတိရလာသည်။

ခေတ်တို့ သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီးတော့မှ ခေတ် ဖုန်း
နံပါတ်ကို သူတောင်းတာကို သတိရပြန်သည်။

သူ ခေတ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို မှားယွင်းစုံစမ်း သိရှိပြီး
မက်ဆွေတွေ ပို့နေမိတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ...။

ကေန္တ ...

ရွှေရဲ့ ဖုန်းကို ခေတ်ဖုန်းနဲ့ မှားပြီး ပို့မိနေတာများ

လား ...။

အဲဒီရက်ပိုင်းက ဖုန်းကာဗာချင်း လဲမိတာကို သတိ
ရသည်။

ဖုန်းနှစ်လုံးက ဆင်တူမို့ မှားယွင်းနိုင်သည်။

ပြီးတော့ ...

စက္ကူစွန့် ဆိုတာကလည်း ခေတ်ကို ပစ်ရင်း ရွှေကို
သွားထိနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား ...။

ဒါဆို ... ရွှေကို သွားဖက်တယ်ဆိုတာကရော ...။

ဆံပင်ပုံ ဆင်တူ၊ အသွင်သဏ္ဌာန်ချင်း ဆင်တူ၊
ကလေးရောက်မှ ဝယ်ဖြစ်တဲ့ အနွေးထည်အတူကြီးတွေကလည်း
ဆင်တူ ...။

အိုး ... မှားယွင်းနိုင်စရာ အချက်အလက်တွေ
အများကြီး ရှိတာကို ငါ ဘာလို့များ မစဉ်းစားမိပါလိမ့် ...။

ခေတ်သည် အတွေးမျိုးစုံ တွေးကာ သစ်ခက်အပေါ်
လျော့ပေါ့စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် ထိုအတွေးတွေအတွက် ရွှေ
ကိုလည်း အားနာမိပြန်သည်။

ရွှေကို မယုံဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

သစ်ခက် ညာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ စဉ်းစားရင် ...

ရွှေ ညာတာလို့ စဉ်းစားရမှာပေါ့ ...။

အို ... သူငယ်ချင်းကိုတော့ ဒီလို သံသယ မဝင်ချင်

ပါဘူးလေ။

ခေတ်သည် သက်ပြင်းလေးချကာ ခေါင်းတစ်ချက်

ယမ်းမိပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် စိတ်လေးလံစွာဖြင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်

လာခဲ့သည်။

အိမ်နံရံ တစ်နေရာက နံရံကပ် နာရီကြီးဆီ လှမ်း

ကြည့်မိတော့ မနက် ၁၀ နာရီ ထိုးပြီ ...။

တကယ်တော့ သစ်ခက် ပြန်သွားတာ မနေ့က

ညနေကမှလေ ...။

ခုမှ မနက် ၁၀ နာရီဆိုတော့ သစ်ခက်နဲ့ ခွဲရတာ

ဘာကြာသေးလို့လဲ ...။

သို့သော် ... ခေတ်စိတ်မှာတော့ သစ်ခက်နဲ့ ခွဲခွာ

ရတဲ့ ကာလက ရှည်ကြာလွန်းနေသည်။

ခေတ်က ရွှေအခန်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ရွှေ အိပ်နေတုန်းပဲလား ...။ ထသွားပြီလား ...။ ညက ဖန်ကွဲစ

စူးတဲ့ ဒဏ်ရာက တော်တော်ဆိုးနေလား သိချင်ပေမယ့် စေ့ပိတ်

ထားသော အခန်းတံခါးကိုတော့ သွားမခေါက်ချင်။ အိပ်နေတုန်း

ဆို နှိုးသလို ဖြစ်မှာစိုးသည်။

ခေတ်က ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာ

ခဲ့သည်။

ခေတ်က ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသော

ဒေါ်ကြွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဒေါ်ဒေါ် ... ရွှေ ထလာတာ တွေ့မိလားဟင်”

“မနက်အစောကြီးတုန်းကတော့ ခြေထောက်ဒဏ်ရာက

အရမ်းနာလို့ဆိုပြီး ထောင့်ထောင့်နဲ့နဲ့ အခန်းပြင် ခဏထွက်

လာသေးတယ်၊ သူတောင်းတဲ့ ဆေး အဒေါ်ရှာပေးလိုက်

တော့ ဆေးထည့်ပြီး ပြန်အိပ်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဝင်သွားတာ

ခုထိ ပြန်ထွက်မလာသေးဘူး၊ ဖျားချင်သလို ဖြစ်နေတယ်

လို့လည်း ပြောတယ်”

“ဒီအချိန်ထိတောင် ပြန်ထမလာသေးဘူးဆိုတော့ ဒဏ်ရာ

အရှိန်နဲ့ ဖျားများ ဖျားနေသလား မသိပါဘူး၊ ခေတ် သွား

ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ် ...”

ခေတ်က စိတ်ပူမိတာမို့ ရွှေ အခန်းဘက်သို့ ပြန်
လျှောက်လာပြီး အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွ ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ရွှေ ...”

“ရွှေရေ ...”

အထဲက ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားတာမို့ ရွှေက တံခါး
မှာ နားကပ်၍ နားထောင်ကြည့်မိသည်။

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... အင်း ...”

ညည်းညူသံ သဲ့သဲ့ ... ။

ရွှေ ပိုစိတ်ပူလာကာ အခန်းတံခါး လော့ခ်ကို လှည့်
ကြည့်မိတော့ အတွင်းက လော့ခ်မချထားတာမို့ အခန်းတံခါးက
အလွယ်တကူ ပွင့်လာသည်။

“ရွှေ ... ရွှေ ...”

“အင်းဟင်း ... အင်း ...”

စောင်ခြံ၍ ကွေးနေသော ရွှေက အိပ်ပျော်နေရင်
ကပင် ညည်းညူနေခဲ့သည်။

“ဟင် ... ကိုယ်တွေ့ပူလို့ပါလား ...”

ရွှေ နဖူးကို စမ်းလိုက်မိသော ခေတ်လက်တွေ့ကို
အပူငွေ့ ကူးစက်လာသည်။

ခေတ် ရွှေခြေရင်းက စောင်ကို ဆွဲလှန်ကြည့်မိတော့
ဖန်ကွဲစ ထိုးမိသော ရွှေ ခြေဖဝါးတစ်ခုလုံး နီရဲရောင်ကိုင်နေတာ
ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ခေတ်က ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ၊ စိတ်လည်း
ပူကာ ဗဟုပြုဝေနေချိန်မှာပင် ရွှေက အနည်းငယ် လူးလွန်လာ
သည်။

ပြီးတော့ ... ရွှေ နှုတ်ဖျားက တီးတိုးယောင်ယမ်း
သံတချို့ ...

“သစ်ခက် ... သစ်ခက်ရေ ...”

“ဟင်အင်း ... မဖြစ်ဘူး၊ နင် သေလို့မဖြစ်ဘူး”

ခေတ်သည် ရွှေကို ခပ်ကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်
ရင်း ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။

သစ်ခက်ကို မုန်းပါတယ် ဆိုတဲ့ ရွှေနှုတ်ဖျားက
စိုးရိမ်တကြီး ညည်းတွားခေါ်ငင်သံက ခေတ်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲကို
သံသယခဲလုံးကြီးတစ်လုံး ပစ်ထည့်ပေးလိုက်သလိုပင် ... ။

“အင်းဟင်း ... ဟင်း ...”

“မသေရဘူး ... နင် မသေရဘူး၊ ငါ ကယ်မယ် ... ငါလား
ကယ်မယ် ...”

၂၈ နေ့

ရွှေသည် ပလုံးပထွေး ညည်းညူရင်းကပင် ပြုံးခနဲ အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

ခေတ်သည် ရွှေ့ကို အမြန် ပွေ့ဖက်ဖေးမထိန်းထား လိုက်ရင်း ...

“ရွှေ ... ရွှေ ...”

“ဖယ် ... ဖယ် ... ငါ သွားကယ်မှဖြစ်မယ်”

ရွှေက မျက်စိမဖွင့်ဘဲရုန်းကန်ရင်း ကယောင်ကတမ်း ပြောနေတာမို့ ခေတ်က ရွှေ့ပန်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ကိုင်လှုပ် လိုက်ရင်း ...

“ရွှေ ... ရွှေ၊ သတိထားလေ ... ရွှေ”

“ဟင် ... ခေတ် ...”

မျက်စိပွင့်လာချိန်မှာ ခေတ်ကို မြင်လိုက်ရသော ရွှေ့ပုံစံက အလွန် ထိတ်လန့်သွားမှန်း သိသာသည်။

“ခေတ် ... နင် ... နင် ငါ့အခန်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင် အိပ်တာ အရမ်းကြာနေလို့ စိတ်ပူလို့ လာကြည့်တာ နင် အရမ်းဖျားပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတာ ငါ မနည်းနှိုးယူရတယ်”

“ငါ ... ငါ ဘာတွေပြောလို့လဲ ...”

မှည့ ၁၆၁၁ အုပ်တို့က

သွားကယ် ၁၆၁၁

“မသေရဘူးတဲ့ ... သွားကယ်မယ်တဲ့ ...”

“ငါ ညက ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားကို စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက် ပြန်မက်နေတာဖြစ်မယ်၊ အား ... မူး လိုက်တာ ...”

“မူးရင် ပြန်လွဲနေလေ ရွှေ၊ လာ ... ပြန်လွဲနေလိုက်နော်”

ခေတ်က ရွှေ့ကို အိပ်ရာထက်သို့ ပြန်လွဲစေလိုက် သည်။

အဖျားရှိန်ကြောင့်လား မသိ ရွှေ့မျက်နှာလေးက မို့အစ်နီမြန်းနေသည်။ မျက်ခွံလေးတွေ မို့အစ်လျက် နှာသီးဖျား လေးတွေ နီရဲကာ မျက်လုံးက ကောင်းစွာ မပွင့်ချေ။

“နင့် ခြေထောက်က ရောင်နေတယ်၊ အရမ်းနာနေလား ဟင် ...”

“နာတယ်၊ အရမ်းကိုက်တယ်၊ ခြေထောက် ထောက်လိုက် ရင် အရမ်းနာတယ်၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး ထင် တယ်”

“ငါ့ကြောင့် ဖြစ်တာပါ၊ ရွှေရယ်၊ ငါ နမောနမဲ့နိုင်လို့ နင့်ခြေထောက်ကို ဖန်ကွဲစ ဖူးခံရတာ ...”

“နမောနမဲ့၊ အဟင်း ...”

မှည့ ၁၆၁၁ အုပ်တို့က

ရွှေက ခပ်ဖွဖွ ရေရွတ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်ပြီးလိုက်
သည်။ အပူငွေ့ကြောင့်လား ... နာကျင်မှုကြောင့်လားမသိ ရွှေ
မျက်ဝန်းတွေက စိစွတ်နေသည်။ ပြီးတော့ ညည်းညူသလို ခပ်
တိုးတိုး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“နမောနမဲ့ လုပ်တဲ့သူက လုပ်သွားတော့ ခံရတဲ့သူကလည်း
မသက်သာဘူးပေါ့ ...”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် ရွှေရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် ...၊
နင် ခဏနားနေပါဦးနော်၊ ငါ မြို့ထဲသွားပြီး ဆေးခန်းက
ဆရာဝန် ခေါ်ခဲ့မယ်နော် ...၊ ခဏပဲစောင့်နော်”

ခေတ်က ပြောပြောဆိုဆို ရွှေရှေ့မှ လှည့်ထွက်
လိုက်လျှင် ...

“မသွားရဘူး ...”

ခေတ်ရဲ့ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲပြီး တားမြစ်
လိုက်သော ရွှေအသံက စောစောက အသံနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ
မာထန် ပြတ်သားနေသည်။

ခေတ်က ရွှေကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်မိသည်။
ခေတ်ကို ကြည့်နေသော ရွှေမျက်ဝန်းတွေက နီရဲလို့နေပါသည်။

“ဆရာဝန် သွားခေါ်မှ ဖြစ်မယ်လေ ရွှေ ...”

“မခေါ်နဲ့၊ ရတယ်၊ ငါ ဆေးသောက်ထားတယ်”

“ဆေးသောက်ရုံနဲ့ ရမလား ...၊ နင် ဒီလောက်ဖျားပြီး
ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်နေတာ၊ ဒဏ်ရာကလည်း ရောင်
နေပြီ၊ နင်လည်း လမ်းမှမလျှောက်နိုင်တာ၊ ဆရာဝန် ခေါ်
လာမှပဲ ဖြစ်မှာ ...”

“မခေါ်နဲ့၊ မသွားနဲ့၊ နင် ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ ညနေကျမှ
အသိ ဆရာဝန်ကို ငါ့ဘာသာ ဖုန်းဆက်ခေါ်မယ်”

ရွှေဖြူက ဒေါသဖြစ်လာသလို ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်
လိုက်တာမို့ ခေတ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ...

“အိုခေ ... အိုခေ ... နင် မခေါ်နဲ့ဆို မခေါ်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို
လွှတ်ဦး ...”

ခေတ်က ခေတ် လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသော
ရွှေလက်ကို အသာအယာ ဆွဲဖြုတ်ဖြုတ်လိုက်ရာ ...

“ဟင် ... ရွှေ ... နင့်လက်ဖဝါးက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ခေတ်သည် ပေါက်ပြဲ ဒဏ်ရာများ ရှိနေသော ရွှေ
လက်ကို ဆွဲလှန်ကြည့်ရင်း အထိတ်တလန့် မေးလိုက်သည်။

ရွှေက သူ့လက်ကို အမြန်ပြန်ရုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့တော့ နင်လက်ဖဝါးက ဒီလိုကြီး ဖြစ်နေ
မလား၊ ရွှေ့ရဲ့၊ အကြောင်းရင်းတော့ ရှိရမှာပေါ့!”

“မနေ့က ခြံထဲဆင်းပြီး နှင်းဆီပန်းအိုးတွေကို တူးဆွရွှေ့
ပြောင်းမိလို့ လက်ဖဝါးတွေ ပွန်းနေတာပါဟာ၊ ဒါနဲ့
နင်ရော အခုမှ အိပ်ရာနိုးတာလား...”

“ငါ နိုးတာကြာပြီ၊ အပြင်ထွက်ပြီး ပြေးတောင်ပြေးပြီးပြီ”

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်အထိ ပြေးတာလဲ”

ရွှေ့ မေးပုံက အလန့်တကြားနိုင်လွန်းသည်။ ရွှေ့
ဘာကို စိုးထိတ်နေတာပါလိမ့် ...။

“ဒီက လှမ်းမြင်ရတဲ့ လမ်းလေးအတိုင်းပဲ ပြေးတာပါ၊
ဝေးဝေး မပြေးနိုင်ပါဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ အဝေးကြီး လျှောက်မပြေးနဲ့”

“ငါ ဒီနေ့ ပြေးရင်းနဲ့ တိုးနီနောက်ကို လိုက်ရင်း ဖြတ်
လမ်းလေးတစ်ခု တွေ့လာတယ် ရွှေ့၊ မီးရထားလမ်းလေး
ကို ကျော်ပြီး အဲဒီလမ်းကလေးအတိုင်း သွားရင် ဘယ်
ရောက်မလဲ မသိဘူးနော်...”

ရွှေ့ မျက်လုံးတွေက ပို၍ပင် ပြူးကျယ်လာသည်ဟု
ထင်ရကာ ...

“နင် ... နင် အဲဒီဘက်ကို လုံးဝမသွားမိစေနဲ့ ခေတ်၊ အဲဒီ
ဘက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးတွေ၊ လျှိုတွေပဲရှိတယ်၊ မကျွမ်း
ကျင်ဘဲ လျှောက်သွားရင် ချော်ကျလိမ့်မယ်”

“အေးပါ ... ငါ မသွားပါဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ... ခဏမှိန်းနေ
လိုက်ဦးနော်၊ နင်အတွက် ကြက်ပြုတ်ရည်လေး လုပ်ပေး
ဖို့ ဒေါ်ကြွေ့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“နင် ဘယ်မှမသွားနဲ့နော် ခေတ်”

“အေးပါ ...”

ခေတ်က ရွှေ့အလိုကျ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ရွှေ့အခန်း
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်
နိုဝင်ဘာ ၃ ရက်နေ့
မွန်းလွဲ ၁ နာရီဝန်းကျင်
ကလေးငါးဦး။

ကလောမြို့၏ မွန်းလွဲ ၁ နာရီ ဝန်းကျင်အချိန်က
ပူပြင်းမနေသော်လည်း အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်
နေသော ခေတ်သမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ချွေးတွေ့စို့လာခဲ့ရ
သည်။

ခေတ်သည် မျက်မှောင်ကလေး ကြုတ်၍ ခေါင်းထဲ
မှာ အတွေးများစွာ ယောက်ယက်ခတ်မျှ တွေးရင်း ပူလောင်နေခဲ့
ရသည်။

သစ်ခက် နာမည်ကို ယောင်ယမ်း တမ်းတတဲ့ ရွှေ
သေလို့မဖြစ်ဘူးလို့ ကယောင်ချောက်ချား ပြောနေတဲ့ ရွှေ...။

သွားကယ်မယ်လို့ ရေရွတ် ညည်းညူရင်း အိပ်ရာနီးထလာတဲ့
ရွှေ...။ ပြီးတော့ ရွှေ မူပျက်မှုများ...၊ တုန်လှုပ်မှုများ...။
ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်မှုများ...။

ခေတ် ရင်ထဲက သံသယသည် ကြီးထွားသည်ထက်
ကြီးမားလာရသည့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သစ်ခက်အတွက် ခေတ်
စိတ်ပူလာခဲ့ရသည်။

သစ်ခက် အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံနေရသလား...။
အဲ့ဒီအန္တရာယ်ဟာ ရွှေဖြူ ပယောဂ ကင်းရဲ့လား...။

ခုချိန်ဆို သစ်ခက် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်နေရမယ်
မဟုတ်လား...။

ခေတ် သစ်ခက်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရင် ကောင်း
မလား...။

ခေတ်သည် အိပ်ရာပေါ်မှာ တင်ထားသော ခေတ်ရဲ့
ဖုန်းကို သွားယူလိုက်ပြီး ဖုန်းဆက်ဖို့ စဉ်းစားသည်။ သို့သော်
ချက်ချင်း မဆက်ဖြစ်ဘဲ ဖုန်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်
ပြန် လမ်းလျှောက်မိပြန်သည်။

သစ်ခက်ညိုသည် သိပ်မကျယ်လှသည့် အခန်းထဲ
မှာ ခေတ် လမ်းစလျှောက်နေကတည်းက ခေတ်နှင့်အတူ လမ်း
လျှောက်နေခဲ့တာပင်...။ ခေတ်က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မြန်မြန်

လျှောက်နေတာမို့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ခလုတ်တိုက်မိကြသေးသည်။ သို့သော်... ခေတ်နှင့် ထိတွေ့မရတာ
မို့ ကိစ္စတော့ မရှိ...။ ခလုတ်တိုက်လည်း ခေတ်က မသိချေ။

နောက်တော့ သူက ဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ ကြမ်း
ပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချကာ ခေတ်လျှောက်နေတာကို ကြည့်ရင်း ခေါင်း
တောင် မူးလာသည်။

“ခေတ်ရာ... နင့်ကြည့်ရတာ ဝိညာဉ်တောင် ခေါင်းမူးတယ်
ဟာ၊ ဟ... ဟ ခြောက်... ငါ့ကို လာခလုတ်တိုက်ပြန်ပြီ၊
ဟိုဘက်တိုး လျှောက်စမ်းဟာ၊ ထိုင်စဉ်းစားလည်း ရပါ
တယ်ဟ...၊ စဉ်းစား... စဉ်းစား၊ ကြပ်ကြပ် စဉ်းစား၊
ရွှေဖြူပျို မူပျက်နေတာ အရမ်းသိသာတယ်၊ ဒါတောင်
နင် သံသယမဖြစ်ရင် နင် တုံးလို့ပဲ၊ နင် များများစဉ်းစားမှ
မြန်မြန် အဖြေပေါ်မှာ...၊ နင် ဘာလို့ ငါ့ဖုန်းကို မဆက်
တာလဲ၊ ငါ့ဖုန်းကို ဆက်မရရင် အိမ်ကိုဆက်ပြီး ငါပြန်
ရောက်ပြီလား မေးလေ၊ ငါ့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်လည်း နင်သိ
ထားတာပဲ”

သူက ခေတ်ကို တွန်းအားပေး ပြောဆိုနေလိုက်
သည်။ ခေတ်က တော်တော်နှင့် ဖုန်းမဆက်တာမို့ သူ အသည်း
ယားလာသည်။

တော်တော်ကြာတော့မှ ခေတ်က အိပ်ရာပေါ်က
ဖုန်းကို သွားယူလိုက်သည်။ သူက ပျော်သွားကာ လက်သီးတစ်
ချက် ဆုပ်လိုက်ရင်း ...

“ယိစ် ... ဒါပဲပေါ့၊ အိုခေ ... ဆက်လေ ... ငါ့ဖုန်းကို ဆက်
တော့ ...”

ဟု အော်လိုက်ခဲ့မိသေးသည်။

ခေတ်က ချက်ချင်း မဆက်ဘဲ ဖုန်းကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း
လမ်းဆက်လျှောက်နေတာမို့ သူက အသည်းတယားယားဖြင့်
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

ခေတ်သည် လမ်းလျှောက်နေရာမှ တုံ့ရပ်လိုက်ရင်း
ဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်ဆဲတွင် ...

“အမလေး ... ရွှေ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ခြေထောက်နာကြီးနဲ့
သွားလို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဟင် ... ချော်လဲပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊
ခေတ်ရေ ... ခေတ် လာပါဦး၊ ရွှေကို ပြောပါဦး”

အောက်ထပ်ဆီက ဒေါ်ကြွေရဲ့ အော်သံကျယ်ကြီး
ကြောင့် ခေတ်က ဖုန်းကို ဆက်မနှိပ်ဖြစ်တော့ဘဲ ခေါင်းအုံးပေါ်
ပစ်တင်ကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ပြေးထွက်လာပြီး အောက်သို့ငုံ့
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ခေတ် စီးမိုးမြင်ရသည်မှာ ခြံထဲမှာ ရပ်ထားသော

ကားဆီသို့ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ လျှောက်သွားနေသော ရွှေကို ဖြစ်
သည်။

တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း ထလျှောက်လိုက်၊ လဲပြီလိုက်
ဖြစ်နေသော်လည်း ရွှေသည် မြေပြင်ပေါ် လက်ထောက်၍ ခြေ
တရွတ်ဆွဲကာ သူ့ကားဆီသို့ ဦးတည်သွားနေခဲ့သည်။

ခေတ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြင့် ငုံ့ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုပြောဆိုတာမြစ်လိုက်ဖို့ကိုတောင် ခဏ
လေး မေ့လျော့သွားခဲ့ရသည်။

ရွှေကတော့ အလူးလူးအလဲလဲဖြင့် ကားဆီသို့ ဆက်
သွားနေသည်။

ဒေါ်ကြွေက ရွှေဆီ ပြေးလွှားတားဆီးလိုက်သော်
လည်း ရွှေက လက်မခံဘဲ ရုန်းကန်လျက်သာ ရှေ့ဆက်သွားလေ
သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မင်သက် တုန်လှုပ်စွာ ငုံ့စိုက်ကြည့်
နေရင်းက သတိဝင်လာရသော ခေတ်သည် အောက်ထပ်သို့ ပြေး
ဆင်းလာသည်။

ခေတ် ခြံထဲသို့ ပြေးဆင်းလာချိန်တွင် ကားနားသို့
ရောက်သွားပြီဖြစ်သော ရွှေသည် လဲပြီနေရာမှ ကားကို အားပြု
ထရပ်ရင်း ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေလေသည်။

ခေတ်သည် ရွှေဆီ ပြေးသွားဖက်တွဲလိုက်ရင်း ...

“ရွှေ ... နှင့် ဘယ်သွားချင်လို့လဲ ငါ့ကိုပြောလေ၊ ခြေထောက် နာနေတာကြီးကို ဒီလိုထွက်လာစရာလား၊ အရမ်းလည်း ဖျားနေရက်နဲ့ အပြင်ထွက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဟို ... ငါ ... ငါ ... ဆေးခန်းသွားမလို့ပါ”

ဟင်အင်း ... နှင့်ညာတာ။ နှင့် ညာနေတာပါ ရွှေ။ ဆေးခန်းသွားဖို့အတွက် နှင့် ဒီလိုလုပ်ဖို့မှ မလိုတာ ...။

ငါ မသိအောင် နှင့် ခိုးထွက်ချင်တာ ...။ ငါ့ကို မသိစေချင်တဲ့ တစ်နေရာရာကို နှင့်သွားချင်နေတာ ...။ နှင့်မှာ ငါ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ခု ရှိနေတာ သိသာသထက် သိသာလာပြီပဲ ရွှေ ...။

စုတ်ပြီ ပွန်းရုနေတဲ့ နှင့် လက်ဖဝါးတွေနဲ့ မြေပြင်ပေါ် ထောက်ထားရတာ နှင့် ဘယ်လောက်နာကျင်လိုက်မလဲ ...။

ကွဲရှရောင်ကိုင်နေတဲ့ ခြေဖဝါးတစ်ဖက်ကို တရွတ်ဆွဲလျှောက်ရတာ နှင့် အသည်းခိုက်အောင် နာမှာပဲ ...။

အားအင်ချိနဲ့ ဖျားနာနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တစ်ခါလဲပြိုကျလိုက်တိုင်း ဘယ်လောက်တောင် အင်အား ဆုတ်ယုတ်သွားမလဲ ...။

ကြည့်စမ်း ... နှင့် နဖူးပေါ်မှာလည်း ချွေးသီးချွေး

ပေါက်တွေ သီးထရာက စီးကျလာပြီ ...။ နှင့်မျက်လုံးတွေကလည်း နီရဲလို့ ...။ နာကျင် ပြိုကွဲတဲ့ အရိပ်တွေ ယှက်သန်းလို့ ...။

နှင့် ဘာတွေများ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရပါသလဲ ... ရွှေ။ တဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ရင်ဖွင့်ပြပါလား သူငယ်ချင်းရယ်။

ခေတ်သည် ရွှေလက်မောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက ရွှေကို အကြာကြီး စိုက်ကြည်နေမိတော့ ရွှေက မျက်နှာလွဲသွားသည်။

“ရွှေ ... နှင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ နှင့် တစ်ခုခုအတွက် ခံစားနေရတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ပြောပြလို့ မရဘူးလား ...”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆေးခန်းကို ငါ့ဘာသာ သွားမလို့”

“သွားချင်ရင် ငါ့ကိုပြောမှပေါ့ ရွှေ၊ နှင့် စောစောကပြောတော့ နှင့်အသိဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်မယ်ဆို ...။ ဆရာဝန် မခေါ်ချင်လို့ ဆေးခန်းသွားချင်တယ်ဆိုလည်း ငါတို့ကို ဘာမှမပြောဘဲ နှင့်ဘာသာ ခိုးထွက်သွားဖို့မှ မလိုတာ၊ ကဲ ... လာ ... လာ ... အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရအောင်၊ ကြည့်စမ်း ... လက်မှာရော ဘောင်းဘီမှာပါ မြေနှီတွေနဲ့ ပေလူးနေတာပဲ၊ ဒေါ်ကြွေ နှင့်အနားမှာ စောင့်နေလို့ ငါက

၂၂၀ ပုညဝင်

စိတ်ချလက်ချ ငါ့အခန်း ငါပြန်နေတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်က ရွှေ
ထွက်သွားတာတောင် မသိဘူးလား...”

“ဒေါ်ဒေါ် ခဏလေး မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတုန်း သူက
ထွက်သွားတာပါကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရွှေအသိ ဆရာဝန် ဖုန်းနံပါတ် ဒေါ်ဒေါ် သိလား...”

“သိပါတယ်... ဖုန်းစင်နားက စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ထား
တာ ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်ပါတော့
ဒေါ်ဒေါ်၊ ရွှေ ခုထိ အဖျားမကျသေးဘူး”

ရွှေက ခေတ် စီစဉ်ညွှန်ကြားနေတာကို ဘာမှမပြော
ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

ဒေါ်ကြွေက ဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ခေတ်က ရွှေကို တွဲကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာ
ခဲ့ပါသည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်

နိုဝင်ဘာ ၃ ရက်နေ့

ညနေ ၅ နာရီဝန်းကျင်

ကလေးမြို့။

“အဖျားမြန်မြန်ကျအောင် ဆေးထိုးပေးခဲ့တယ်၊ ခြေထောက်
ဒဏ်ရာ အနာသက်သာအောင် ဆေးပေးခဲ့တယ်၊ ဆေးက
နည်းနည်းအိပ်ချင်မယ်၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်သွားပါလိမ့်
မယ်၊ အိပ်ရာနီးရင် အဖျားကျသွားမှာပါ၊ စိတ်မပူပါနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ခေတ်က ဆရာဝန်ကို အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်
သည်။ ဆရာဝန်က ကားပါလာတာမို့ သူ့ကားပေါ်တက်ကာ
မောင်းထွက်သွားသည်။

ရွှေအခန်းထဲသို့ ခေတ် ပြန်ဝင်လာတော့ ရွှေက
မျက်လုံးမှေးစင်း၍ မှိန်းနေတာ တွေ့ရသည်။

“ရွှေ... အိပ်ချင်နေလား”

“အင်း...”

ခေတ်က ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ ရွှေ ခုတင်ဘေး ထိုင်ခုံလေးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရွှေ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ခေတ်သည်လည်း ရွှေကို စိုက်ကြည့်ရင်း အတွေးများစွာဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

ခဏနေတော့ ရွှေက အနည်းငယ် လူးလွန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရွှေ နှုတ်ခမ်းလေး အနည်းငယ် လှုပ်သွားသည်။

“သစ်ခက်...”

အလွန် တိုးတိတ်သော်လည်း ခေတ်က ကြားပါသည်။ အသံမကြားရင်တောင် နှုတ်ခမ်းအလှုပ်ကို မြင်ရုံနဲ့ ရွှေဘာကို တမ်းတလိုက်သလဲဆိုတာ သိပါသည်။

ခေတ်က နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက်တွန့်ကွေးကာ စိတ်သက်သာရာရအောင် ဟွန့်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်လည်လာသည်။

ခေတ်သည် ခေတ်မသိသော ရွှေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မှန်းဆတွေးရင်း တုန်လှုပ်လာခဲ့မိသည်။

ထို့နောက် ခေတ်က ရွှေကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်နေရာမှ သစ်ခက်ဆီဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရကာ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ခေတ်အခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။

ခေတ်က ခေတ်ရဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ် ပစ်ချထားခဲ့သော ဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး သစ်ခက်ရဲ့ ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာပြင်ပသို့ ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်”

ခေတ်က နောက်တစ်ခေါက် ခေါ်သည်။ ထပ်ခါထပ်ခါ ခေါ်သည်။ သို့သော် ... အဖြေက မပြောင်းလဲ။

ခေါ်မရတဲ့အဆုံးမှာ ခေတ်က သစ်ခက်ရဲ့ အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို...”

အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်အသံ ကြားလိုက်ရတာ မို့ သစ်ခက် အမေလားဟု တွေးထင်ကာ ခပ်လန့်လန့်နှင့် အားတင်းလိုက်ရင်း...

“ဟဲလို၊ ဟို... အန်တီ သမီး... သစ်ခက်ညိုနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ။ သမီးက သစ်ခက်တို့ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းပါ။”

“သစ်ခက်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကလောသွားနေတယ်
သမီးရဲ့ ... နောက် သုံးရက်လောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်
မယ် ၊ သစ်ခက် ဟန်းဖုန်းကို ဆက်လိုက်ပါလား”

“သူ့ဖုန်းကို ခေါ်မရလို့ပါ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဖုန်းတွေက တစ်ခါတစ်ခါ ခေါ်ရခဲ
တယ်၊ စိတ်ရှည်ရှည်လေးထားပြီး စောင့်စောင့်ခေါ် သန့်
ရေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ခေတ်သည် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း
ဆောင့်ခုန်ကာ ခေါင်းနားပန်းကြီးလာသည်။

မနေ့က ရွှေပြောတော့ ညနေ ထွက်တဲ့ လေယာဉ်နဲ့
ပြန်သွားပြီဆို ... ။

ဟဲဟိုးကနေ ညနေ ငါးနာရီလောက် ထွက်သွားတဲ့
လေယာဉ်က ပုဂံ ညောင်ဦး လေဆိပ်ပဲဝင်ဝင်၊ မန္တလေး တံတားဦး
လေဆိပ်ပဲဝင်ဝင် ည ၇ နာရီဝန်းကျင်မှာတော့ ရန်ကုန်ရောက်ရမှာ
ပဲ မဟုတ်လား။

ဒီနေ့ ညနေ ၄ နာရီအထိ သစ်ခက် အိမ်ပြန်မရောက်
သေးဘူးဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ ... ။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်တဲ့ သစ်ခက်ဟာ အခုည

ကွဲလို့ဆိုပြီး အရက်တွေ သောက်ပြီး လေလွင့်ပျော်ပါးနေမယ့်သူမျိုး
မှ မဟုတ်တာ။

အိမ်ကို ချက်ချင်း ပြန်မသွားသေးဘဲ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ယောက် အိမ်ကိုသွားပြီး ရင်ဖွင့်ရင်း ညအိပ်ဖြစ်တယ်
ဆိုရင်တောင် ဒီနေ့ မနက်တော့ အိမ်ပြန်ရောက်ရမှာပဲ မဟုတ်
လား ... ။

ဒါဆို ... အခု သစ်ခက် ဘယ်မှာလဲ။

သစ်ခက် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခေတ်လည်း မသိ၊
သစ်ခက် အမေတောင် မသိ ... ။

သစ်ခက် ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ရွှေတစ်ယောက်
သာ သိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ခေတ်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်စွာဖြင့် ခေတ်
အခန်းမှ ထွက်လာကာ ရွှေအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ခေတ်က ရွှေဘေးမှာထိုင်၍ အိပ်ပျော်နေသော ရွှေ
ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းကြီးစွာ ခံစားနေရသော်
လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော ရွှေကိုနှိုးပြီး မမေး
ချင် ... ။

မေးရင်လည်း ရွှေ ဘာမှ မပြောပြမှာ သေချာ

သလောက်ပင်။ သို့သော် သစ်ခက် ရန်ကုန်ကို ပြန်မရောက်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ရွှေ့ကို ပြောပြချင်သည်။ ရွှေ့မျက်နှာ အပြောင်း အလဲကို အတဲခတ်ချင်သည်။

သစ်ခက်ရယ် ... နင် အခု ဘယ်မှာလဲဟင်။ ငါလေ စိတ်ပူရလွန်းလို့ ရူးတော့မယ် သစ်ခက်ရဲ့ ...။

“ရွှေ့ မြန်မြန်နီးပါတော့ ရွှေ့ ... ငါ့ကို မညာဘဲ အဖြစ် မှန်ကို ပြောပြစမ်းပါ ရွှေ့ ...”

ခေတ်က ရွှေ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲကနေ အကြိမ် ကြိမ် တောင်းဆိုနေခဲ့မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရွှေ့က အင်ခနဲ အသံလေး တစ်ချက် ထွက်ကာ လူးလွန်ပြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းလှည့်၍ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ခေတ်သည် ရွှေ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အစွန်းကလေး ထွက်နေသော ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်အညိုလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

ခေတ်က တွေဝေနေရာမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီး ရွှေ့ခေါင်းအုံးအောက်က စာအုပ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲယူလိုက် သည်။ ရွှေ့ မနိုးအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲဆွဲနေရတာမို့ ခေတ် မှာ အသက်တောင် မရှူနိုင်ဘဲ ရင်တဖိုဖိုဖြစ်ရလေသည်။

စာအုပ်လေး လက်ဝယ်ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ခေတ် က စာရွက်တွေကို ခပ်မြန်မြန် လှန်လျှော့ကြည့်လိုက်သည်။ ခေတ် နှင့်သိပ်မဆိုင်သည့် စာကြောင်းတွေကို မျက်စိစုံစုံကြည့်ရုံ ကြည့် ပြီး ဆက်လက် လှန်လျှော့နေဆဲမှာ ခေတ်နှင့် ဆိုင်သော စာလုံး တွေက ခေတ် မျက်လုံးထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာသည်။

နင် ဘာလို့ ဒီလောက် နမောနမဲ့နိုင်ရတာလဲ သစ်ခက်ရယ်၊ နင့်ရဲ့ နမောနမဲ့ နိုင်မှုတွေက ငါ့စိတ်ကို နာကျင်စေတယ်၊ နင် ငါ့ကိုမချစ်ပေမယ့် ...

နင် မှားဖို့လိုက်တဲ့ မက်ဆေ့တွေက ငါ့ကို ဖျားယောင်းသွေး ဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်၊

နင် ငါ့ကို မချစ်ပေမယ့် ... ချစ်တယ်လို့ ရေးထားတဲ့ ပန်းသီးက ငါ့ဆီ ရောက်လာခဲ့ တယ် ...၊

နင် ငါ့ကို မချစ်ပေမယ့် ... နင် ငါ့ကို ခေတ်နဲ့ မှားယွင်းပြီး နမ်းလိုက်တဲ့ အနမ်းလေး တစ်ချက်က ငါ့နှလုံး သားကို ဖဲ့ခြွေလိုက်တယ် ...။

နင့်ကို ချစ်တဲ့အချစ်ကြောင့် ... ခေတ်ကို ငါ ရက်စက်ခဲ့ရတယ်။

နင့်ကိုတော့ မရက်စက်ချင်ခဲ့ပါဘူး သစ်ခက်ရယ် ...။

၂၂ ဓ ပုညသင်

စာအုပ်လေးကို ကိုင်ထားသော ခေတ် လက်တွေ့က
မသိမသာ တုန်လာသည်။

ခေတ်က စာအုပ်ကို ရွှေခေါင်းအုံးအောက်သို့ ခပ်ဖွတ္တ
လေး ပြန်တွန်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

ခေတ် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တော့ ခေါင်းထဲ မိုက်
ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားတာမို့ မလှမ်းမကမ်းက
အခန်းနံရံကို လက်ထောက် အားပြုလိုက်ရသည်။

ခေတ်သည် တုန်ယင် ယိမ်းယိုင်စွာဖြင့် ရွှေအခန်း
ထဲမှ ထွက်လာကာ ခေတ်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

အဲဒီနောက် ပြတင်းတံခါးဝနားမှာ ခင်းထားသည့်
ဖင်ထိုင်အခင်းပြားလေး တစ်ခုပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ဒူးထောက်
ကျသွားလေသည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်

နိုဝင်ဘာ ၃ ရက်နေ့

ညနေ ၅ နာရီဝန်းကျင်

ကလေးမြို့

ခေတ်သည် အသက်ရှူကျပ်လာသော ခံစားချက်
ကြောင့် မှန်ပြတင်း တံခါးချပ်ကြီးကို ဘေးသို့ ဆွဲဖွင့်လိုက်လေ
သည်။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ညနေလေညင်း
က ပြတင်းတံခါး ခန်းဆီးတွေကို တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်လူးလွန်
သွားစေသလို ခေတ်ရဲ့ မွန်းကြပ်နေသော စိတ်ကို အနည်းငယ်
ပေါ့ပါးသွားစေခဲ့သည်။

ပြဿနာကို ဖွင့်ထုတ်ရှင်းလင်းနိုင်ခြင်းမပြုမီ ဆောက်
တည်ရာမရသော စိတ်ကို တည်ငြိမ်စေဖို့ ပထမဦးဆုံး ကြိုးစား
တည်ဆောက်နေခဲ့ရသည်။

ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ အသက်ကို မှန်မှန် ရှူနေရင်းက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံသည် အနည်းငယ် ငြိမ်သက် တိုးတိတ် ညင်သာလာခဲ့ရသည်။

ခေတ်သည် မျက်စိကို မှိတ်ထားရင်းက စိတ်ထဲက
နေ တိုင်တည်သစ္စာပြုမိသည်။

“သစ်ခက်ညိုကို ချစ်တဲ့ ခေတ်သမီးရဲ့ အချစ်က စစ်မှန်နက်ရှိုင်းရင်၊ ခေတ်သမီးကို ချစ်တဲ့ သစ်ခက်ညိုရဲ့ အချစ်က စစ်မှန်နက်ရှိုင်းရင်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သစ္စာရှိခဲ့ရင်၊ သစ်ခက်ညို ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ခေတ်သမီးနဲ့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့် ရပါစေ...”

ခေတ်က စိတ်အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် စိတ်ထဲမှ အကြိမ်
ကြိမ် အထပ်ထပ် ရေရွတ်တိုင်တည်နေချိန်မှာပင် ယုံကြည်မှု
အင်အားကြောင့်လား မသိ ခေတ် ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် နွေးထွေး
လျက် အားအင်ပြည့်ဝလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အားငယ်စိတ်၊
ကြောက်ရွံ့စိတ်များလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြ
သည်။

ထိုချိန်မှာပင် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လိုက်သော လေကြောင့်ပဲလား၊ မသိ ... အခန်းထောင့် အဝတ်လှန်းစင်လေးမှာ ချိတ်ဖြင့်ချိတ်ဆွဲထားသော မနက်က ပြေးရင်း ဝတ်ခဲ့သည့် ခေတ်ရဲ့

ထရက်ဆု အင်္ကျီအနီလေးသည် ခေတ်ဆီသို့ လွင့်လာကာ ခေတ်ရဲ့
ပန်းပေါ်မှာ လွှားတင်လာလေသည်။

ခေတ်သည် တစ်ခဏတော့ ငြိမ်သက်တွေဝေနေ
သေးသည်။

အဲဒီနောက်တော့ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန်းဆန်းစွာ နိုးထလာသူတစ်ယောက်လို ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ထရက် ဆု အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီကိုပါ လဲလှယ်လိုက် သည်။

အဲဒီနောက် ဝေါ့ကင်းရှူးကိုဆွဲစီးကာ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

ဆင်ကြွေက ခေတ်ကို အံ့သြစွာ လိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခေတ်...မနက်က ထပြေးပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ အခု ထပ်ပြေးဦးမလို့လား...”

“ခေတ် ပြေးချင်လာလို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်...”

ခေတ်က ရှေ့က ပြေးနှင့်တော့ ခွေးကလေး တိုးနီက
ခေတ်နောက်မှ ပြေးလိုက်လာပါသည်။

“ဝတ်...ဝတ်...ဝတ်”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

“တိုးနီ ... အဲဒီဘက်ကို မသွားနဲ့လေ၊ လာခဲ့ ... ပြန်လာခဲ့”

ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျသည်အထိ ပြေးနေခဲ့သော ခေတ်သည် မီးရထားသံလမ်းလေးရဲ့ တစ်ဖက်ရှိ ဖြတ်လမ်းလေးဆီ တိုးဝင်သွားသော တိုးနီကြောင့် တုံ့ရပ်လိုက်ရင်း တိုးနီကို လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် ... တိုးနီက နောက်ပြန်လှည့်မလာဘဲ ဟိုဒီ အနံ့ရှူရင်း ရှေ့သို့သာ ဆက်သွားနေသည်။

အဲဒီဘက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးတွေ လျှို့ဝှက်ပဲ ရှိ

တယ်၊ မကျွမ်းကျင်ဘဲ လျှောက်သွားရင် ချော်ကျလိမ့်မယ်ဟု ရွှေက ပြောထားတာမို့ ခေတ်က တိုးနီနောက်ကို လိုက်မသွားရဲဘဲ ရပ်တန့်မျှော်ကြည့်ရင်းက တိုးနီကိုသာ လှမ်းခေါ်နေလိုက်လေ သည်။

သစ်ခက်သည် တုံ့ဆိုင်းနေသော ခေတ်ကို ရင်ခုန် စိတ်စောစွာ ကြည့်မိရင်း တိုးနီနောက်ကို လိုက်ဖို့ အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းနေခဲ့ရသည်။

“ခေတ် ... ဒီအထိရောက်လာပြီးမှ တွေ့ဝေတွန့်ဆုတ်မနေနဲ့ တော့လေ၊ ငါ့စိတ်ဆန္ဒကို နင် ခံစားမိလို့ ဒီအထိတောင် ရောက်လာခဲ့ပြီးပြီလေ၊ လက်တစ်ကမ်းပဲ လိုတော့တဲ့အချိန် မှာ ရပ်ကျန်မနေနဲ့တော့လေ ...၊ ရွှေ နင့်ကို ညာပြော ခြောက်လှန့်ထားတာတွေကို ယုံကြည်မနေနဲ့တော့လေ ...”

သူ မနားတမ်း တွန်းအားပေးနေချိန်မှာပင် ခေတ် က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်တာမို့ သူ ပျော်သွားခဲ့သည်။

ခေတ်သည် တိုးနီကို လှမ်းခေါ်ရင်းက ရွှေ ပြောတာ တွေဟာ ယုံကြည်ရပါမလားဟု ဖျက်ခနဲ စဉ်းစားမိသွားသည်။

ခေတ်ကို လိမ်ညာနေခဲ့တဲ့ ရွှေက ခေတ်ကို အပြင် မသွားစေချင်တာ၊ ဒီဖြတ်လမ်းလေးဘက်ကို မလာစေချင်တာဟာ

အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု ခေတ် တွေးမိလာသည်။
ပြီးတော့ ... ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျ ရှင်းမပြနိုင်သော အာ
တစ်ခုက ခေတ်ကို အဲဒီလမ်းဘက်ကို သွားဖို့ တွန်းအားပေး
သလို ခံစားလာရသည်။

Six Sense (ဆဋ္ဌမအာရုံ)လို့ပဲ ပြောရမလားသော်
အဲဒီလမ်းလေးထဲကို ဝင်သွားလိုက်ရင် ထူးခြားတာတစ်ခုခု တွေ့
မြင်ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်အာရုံမှာ ဆင်မြင်လာမိသည်။

ခေတ်သည် သတိကြီးစွာထားလျက် ချုံနွယ်ပိတ်
ပေါင်းတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသော ထိုလမ်းကလေးထဲသို့ တရွေ့ရွေ့
တိုးဝင် လျှောက်လှမ်းလာပါသည်။

အတန်ငယ် လျှောက်မိလျှင် ရှင်းလင်းနေသော
တောင်ကုန်းလေး၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်လာသည်။

“ပုတ် ... ပုတ် ... ပု ...”

“ဟင် ... တိုးနီ ... ဘာကြီးလဲ ... ဘာကြီးချီလာတာလဲ”

တိုးနီက တောင်ကုန်းခြေရင်း ဝါးတောတွေထဲက
နေ စက္ကူလိပ်လိုလို ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကိုက်ချီ၍ ခေတ်ဆီ ပြေးလာ
နေသည်။

ခေတ်က တိုးနီရှေ့မှာ ထိုင်ချကာ တိုးနီပါးစပ်ထဲ
က စက္ကူလိပ်ကို ဆွဲယူဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ...”

ခေတ်သည် ထိုပန်းချီကားကို ကြည့်ရင်း အံ့သြလွန်း
လို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားသည်။

ဒါ ... ရွှေရဲ့ ပန်းချီလက်ရာ။ ခေတ်နဲ့ သစ်ခက်တို့
လမ်းလျှောက်နေတာကို လှမ်းကြည့်ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကား။
ရွှေ ဒီပန်းချီကား ဆွဲနေတာကို ခေတ် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

ပန်းချီကားရဲ့ အောက်ခြေမှာတော့ ...

သစ်ခက် အတွက်

အမှတ်တရများစွာဖြင့်

ရွှေရဲ့

ဟု လက်မှတ် ရေးထိုးထားခဲ့သည်။

“ဒါ ... ဒါက ဘယ်ကဘယ်လို ဒီကိုရောက် ...”

ခေတ်သည် ပန်းချီကားကို ကြည့်ရင်းက ကမ္ဘာ
ကတမ်း ရေရွတ်လိုက်ပြီး တောင်ကုန်းထက်ဆီကို ဖျတ်ခနဲ မော့
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒီနေရာက ...”

ခေတ် ဒီနေရာကို မှတ်မိသွားသည်။ ဒီတောင်ကုန်း

ရဲ့ထိပ်မှာ မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုနှင့် လှပသော ရှုမျှော်ခင်းတွေ ရှိသည်။

ဒီနေရာလေးကို ခေတ်ကို ရွှေ ခေါ်လာဖူးသည်။

ဒီနေရာကို ငါ ချစ်ခင်တဲ့သူတွေကိုပဲ ခေါ်လာလေ့ ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ရွှေဟာ သစ်ခက်ကိုလည်း သေချာပေါက် ခေါ်လာခဲ့မှာပဲလေ့! ...။

ရွှေ...

နင်ဟာလည်း နင် သဘောကျတဲ့ အဲဒီနေရာလိုပဲ လှပတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေ အယောင်ပြပြီး ချောက်ကမ်းပါးထဲကို ညှို့ခေါ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးပါလား ...။

ခေတ်သည် စိုးထိတ်စွာ အာရုံသိစိတ်တစ်မျိုးနှင့် အတူ ပြင်းပြစွာသော ဇောတစ်မျိုးဖြင့် တောင်ကုန်းထိပ် ချောက် ကမ်းပါးယံဆီသို့ အားသွန်၍ ပြေးတက်လာလေသည်။

ကမ်းပါးယံထိပ်သို့ ရောက်လျှင် ခေတ်သည် ကမ်း ပါးထိပ်တွင် ရပ်တန့်လျက် ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက် သည်။

ချောက်ကမ်းပါးထဲတွင် သစ်ပင် ဝါးပင်နှင့် ချုံပုတ် များ ပိတ်ကွယ်လျက် ရှိနေတာမို့ ဘာကိုမှ မမြင်ရပေ ...။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ကုန်းအောက်ခြေဘက်ဆီက ထော်လာရှိသံသဲ့သဲ့ ကြားရကာ ...

“ဟေ့ ... ကလေးမ ... သတိထားနော်၊ အဲဒီနားက မြေနည်း နည်းအိနေတယ်၊ အောက်ကို ချော်ကျတတ်တယ်”

ဟု ထော်လာရှိပေါ်က လူတစ်ယောက်က အော် ပြောသွားသည်။

ထိုအသံကြောင့် သစ်ခက် ဒီချောက်ထဲကိုများ ပြုတ် ကျနေခဲ့သလားဟူသော အတွေးနှင့်အတူ ခေတ် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးစိမ့်ဖြာသွားသည်။

ခေတ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရဲရဲချလိုက်ရင်း ဘေး နား သစ်ပင်တွေကို ကုပ်တွယ်၍ ဖင်တရွတ်တိုက်ကာ ခပ်ပြေပြေ ကမ်းပါးအတိုင်း လျှောဆင်းလိုက်လျှင် ...

“ဟင် ...”

သစ်ကိုင်း ငုတ်တစ်ခုမှာ တွယ်ငြိနေသော သစ်ခက် ရဲ့ မာဖလာလေးကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ခေတ် အသည်းနှလုံးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်သွားကာ မာဖလာကို လှမ်းဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

မာဖလာရဲ့ အဖြူကွက်နေရာမှာ သွေးစတချို့ စွန် ထင်းနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“သစ်ခက် ... သစ်ခက် ... နင် ဘယ်မှာလဲ၊ နင် ဘာဖြစ် သွားပြီလဲ၊ သစ်ခက်ရေ ... အင့် ... ဟီး ...”

ခေတ်သည် သစ်ခက်ရဲ့ မာဖလာကို ဆုပ်ခြေကာ ရင်ဘတ်မှာ အပ်လိုက်ရင်း ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ် ငိုကြွေး လေသည်။

“ဟင့်အင်း ... မဖြစ်ရဘူး၊ နင် မသေရဘူး၊ နင် အသက် ရှင်နေမှာပါ၊ ငါသိတယ်၊ နင် အသက်ရှင်နေမှာ၊ ငါတို့ ဒီလိုပုံစံနဲ့ မခွဲရပါဘူး ...”

ခေတ်သည် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း အောက်သို့ ဆက်ဆင်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခေတ်က သစ်ခက်ရဲ့ မာဖလာကို လည်ပင်းမှာ ပတ်လိုက်ပြီး သစ်ပင် ရံပုတ်တွေကို ဖယ်ရှားကာ အောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆက်ဆင်းလာသည်။

သစ်ခက်သည် ချစ်သူအတွက် စွန့်စားရဲသော ခေတ် ကို မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် ကြည့်ရင်း ...

“ခေတ် ... ဖြည်းဖြည်း ... သတိထားနော်၊ ဖြည်းဖြည်း ...”

ဟု တဖွဖွ သတိပေးလျက် ခေတ်နှင့်အတူ အောက် သို့ လိုက်ဆင်းလာရင်း ခေတ် ချော်ကျဲမှုကို ပူပင်နေခဲ့ရသည်။

ခဏကြာလျှင် ခေတ်သည် ကမ်းပါးကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်တန့်လျက် အနီးအနားက သစ်ကိုင်းတွေကို ဆွဲဖယ်လိုက်လျှင် ...

“ဟင် ... သစ်ခက်”

ကမ်းပါးမှာ တွယ်ကပ်ပေါက်နေသည့် သစ်မြစ်ဆုံ တစ်ခုပေါ်မှာ ခွေခေါက်မှီနေသော ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေ သော သစ်ခက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့ရချိန်မှာတော့ ခေတ် နှလုံးသား တွေ ပြောင်းပြန် လန်သွားသလိုပင်တည်း ...။

“သစ်ခက် ... သစ်ခက် ... သစ်ခက်ရေ ...”

ခေတ်သည် ကယောင်ချောက်ချား ငိုကြွေးရင်းက သစ်ခက်ကို တဖွဖွခေါ်ရင်း သစ်ခက်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို နားအပ်၍ နားထောင်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟင် ... နှလုံး ... နှလုံး ခုန်နေသေးတယ်၊ သစ်ခက် ... နင် မသေဘူး၊ နင် မသေဘူး သိလား၊ ငါကယ်မယ် ...၊ နင့်ကို ငါကယ်မယ်”

ခေတ်သည် ကမ်းပါးယံပေါ်သို့ ကုပ်ကပ်တွယ်တက် လာပြီး တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း အသံကုန် အော်ဟစ် အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။

၂၇၆ ● ဖုဉ်း

“ကယ်ကြပါ ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ လူပြုတ်ကျနေလို့ ကယ်ကြ
ပါ ...”

အော်ရင်း ခေတ်အသံ ပြာအက်နေချိန်မှာ ထော်လာ
ကျီစက်သံသဲ့သဲ့ ကြားရပြီး လူတချို့ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ပြေးတက်
လာလေသည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်
နိုဝင်ဘာ ၄ ရက်နေ့
မနက် ၆ နာရီဝန်းကျင်
ကတော့ပြီ။

ဆေးရုံခန်းလေးထဲတွင် ခေတ်သမီးရဲ့ ရွိုက်သံတိုး
တိုးလေးမှအပ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ ခေတ်သည် သတိ
လစ်နေသော သစ်ခက်ညို၏ အေး စက်နေသော လက်တစ်ဖက်ကို
သူမ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကြားတွင် ညှပ်၍ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း
ထိုလက်လေး နွေးလာဖို့ မျှော်လင့်ရင်ခုန်နေခဲ့သည်။

သစ်ခက်ညိုသည် ချစ်လှစွာသော ချစ်သူကလေးကို
ငုံ့မိုး၍စိုက်ကြည့်နေရင်းက သူမရဲ့ ခေါင်းလေးကို လက်ဖြင့်ဖွဖွ
ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ချောမောနေသည်။ ထိုခဏမှာ သူမက သူမလက်
ဖဝါးကြားမှာ ဆုပ် ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့်
ထိကပ်နှမ်းလိုက်တာမို့ သူ ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

အဲဒီနောက် သူ့အာရုံများ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်လာပြီး
သူ ဘာကိုမှ မသိတော့ချေ။

ခေတ်က တသသ ရေရွတ်ခေါ်ငင်နေချိန်မှာ သူ့
မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ... သူ့လက်ကလေးက ခေတ်ရဲ့ လက်
ဖဝါးကြားမှ ရုန်းထွက်ကာ ခေတ်ရဲ့ ခေါင်းလေးကို အုပ်ကိုင်လိုက်
သဖြင့် ခေတ်တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားခဲ့သည်။

“ခေတ် ...”

“သစ်ခက် ...”

“ငါ ... ငါ မသေဘူးနော် ...”

“အင်းလေ ... နင် မသေပါဘူး သစ်ခက်ရဲ့ ...”

“ငါ ပျော်လိုက်တာ ခေတ်ရယ်”

“ငါလည်း အရမ်းပျော်တာပါ သစ်ခက်ရယ် ...”

“ငါ နင်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး သိလား ...”

“အင်း ... ငါရောပဲ”

“ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“အင်း ... ငါရောပဲ”

ငါသေသွားရင်တောင် ငါ့ဝိညာဉ်က နင့်အနားမှာ ရှိနေမှာ
နင် ယုံလားဟင် ... ခေတ်”

ခေတ်က ပြုံးလျက်ပင် အသာအယာ ခေါင်းညိတ်၍

မိသည်။

သစ်ခက်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ခေတ်ရဲ့ လက်ဖဝါး
နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကိုင်ပြီး ထိုလက်ပေါ်သို့ နဖူးဖြင့် ထိကာ မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော ခေတ်သည် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကြောင့် နိုးလာ
ခဲ့ရသည်။

ခေတ်လက်ဖဝါးကြားက သစ်ခက်ရဲ့ လက်ကလေး
က နွေးနေသည်။ ထိုနွေးနေသော လက်ကလေးက မသိမသာ
သိပ္ပံလာသည်။

“သစ်ခက် ...”

“သစ်ခက်ရယ် ...”

၂၂ ● ပြည်

နင် အသိစိတ် ကင်းလွတ်နေတဲ့အချိန်တွေမှာလည်း
နင်စိတ်ဝိညာဉ်က ငါ့အနားမှာ ရှိနေခဲ့တယ်လို့ ငါ ယုံကြည်နေခဲ့
မိတယ်လို့ပြောရင် ...

နင် ယုံမှာလား ...။

နင် ရယ်မှာလား ...။

စိတ်ကူးယဉ်လိုက်တာလို့ ပြောမှာလား သစ်ခက်

ရယ် ...။

ငါ့ ယုံကြည်မှုကို ငါ့ဘာသာပဲ တိတ်တိတ်ထား
သိမ်းထားလိုက်ပါရစေတော့ဟယ် ...။

ပြည်

18.10.2012

2: 43 Pm

ပုညစင်စာအုပ်တိုက်

[စိတ်ဝိညာဉ် သုတေသီတို့က တစ်ခါတစ်ရံတွင် တချို့
လူတို့သည် အသက်ရှိနေစဉ်မှာပင် မိမိတို့ကိုယ်မှ စိတ်ဝိညာဉ်ခွာ၍
တခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်နိုင်ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

၁၉၂၇-ခုနှစ်က ဗြိတိသျှ ဆေးပညာအသင်း၌ ဆေး
ပညာရှင်တစ်ဦးကလည်း အလွန် နာကျင်သော ဝေဒနာဖြင့် သတိလစ်
မေ့မြောနေသောသူ၏ စိတ်ဝိညာဉ်သည် ခန္ဓာကိုယ်မှ ခေတ္တခဏ ဖယ်
ခွာ၍ တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိနိုင်ကြောင်း၊ သေခါနီးဆဲဆဲမှ ပြန်လည်
အသက်ရှင်လာချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝိညာဉ် ပြန်လည်ပူးပေါင်းသွား
ကြောင်း အထောက်အထားများ၊ ကာယကံရှင်၏ ပြောပြချက်များကို
ပြန်လည် ဟောပြောခဲ့သည်။

ဖတ်ရှုလေ့လာ မှတ်သားခဲ့ဖူးသော ထိုအချက်များကို
မှီငြမ်းကိုးကား ချဲ့ထွင်ခံစား၍ ဤဝတ္ထုကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့ပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် စာရေးသူ၏ အနုပညာဖန်တီးမှုတစ်ခုသာ
ဖြစ်ပါသည်။]